ΚΥΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ

1892

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

معارف عموميه نظارت جليله سنك ٤ مارت ٣٠٥ تاريخلى
و ٩١٨ نومرولى رخصتنامه سيله نشر اولنمشدر.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ι. ΠΑΛΛΑΜΑΡΗ

1892



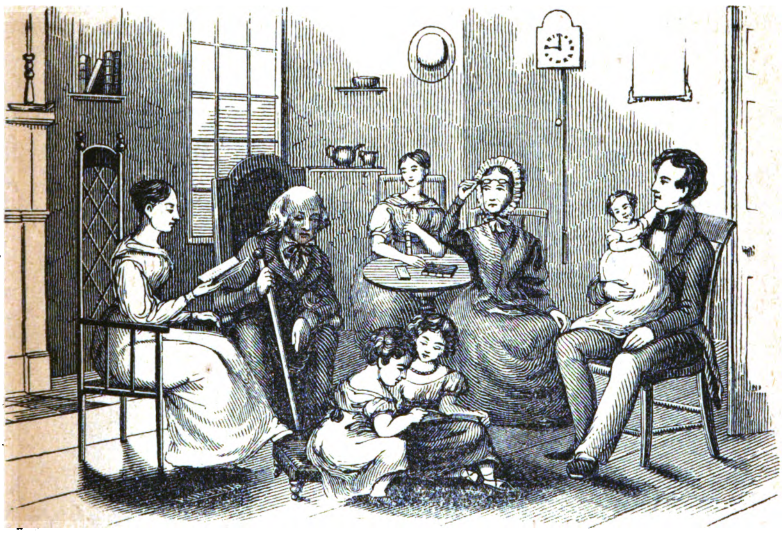
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ
πρὸς Μελέτην τῶν
Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ
(ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΣΑ)
ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ
ΠΟΝΤΟΣ
ΓΑΛΑΤΙΑ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ
Καισάρεια
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Θεσσαλονίκη
Βέροια
Ἀπολλωνία
Ἀμφίπολις
Φίλιπποι
Νεάπολις
Φιλιππούπολις
Ἀνδριανούπολις
Νικομήδεια
ΒΙΘΥΝΙΑ
ΜΥΣΙΑ
Τρῳάς
Ἄσσος
Ἀδραμύττιον
Πέργαμον
Θυάτειρα
Σάρδεις
ΛΥΔΙΑ
ΑΣΙΑ
Σμύρνη
Φιλαδέλφεια
Μιτυλήνη
Χίος
Σάμος
Μίλητος
Πάτμος
ΚΑΡΙΑ
Κολοσσαί
Λαοδίκεια
ΦΡΥΓΙΑ
Ἀντιόχεια
Ἰκόνιον
Λύστρα
Δέρβη
ΛΥΚΑΟΝΙΑ
ΠΙΣΙΔΙΑ
Πέργη
ΛΥΚΙΑ
Μύρα
ΚΙΛΙΚΙΑ
Ταρσός
Σελεύκεια
Ἀντιόχεια
ΣΥΡΙΑ
Κύπρος
Σαλαμίς
Πάφος
Σαλμώνη
Καλοὶ Λιμένες
Κλαύδη
Κυρήνη
Ἀλεξάνδρεια
ΑΙΓΥΠΤΟΣ
Δαμασκός
Σιδών
Τύρος
Πτολεμαΐς
Καισάρεια
Σαμάρεια
Ἱεροσόλυμα
Νεκρὰ Θάλ.
ΦΟΙΝΙΚΗ
Κόρινθος
Κεγχρεαί
ΑΧΑΙΑ
Ἀθῆναι
Μελίτη
Σικελία
Συράκουσαι
Ῥήγιον
Ποτίολοι
Ῥώμη
Ἀππίου Φόρος
ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛ.
ΙΤΑΛΙΑ
18
22
26
34
38

ΚΥΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

τοῦ 1892

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

Ἀπὸ 5/17 Ἰουλίου 1892 μέχρι 27/8 Ἰανουαρίου 1893.



ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Μάθημα Πρῶτον.

5/17 Ἰουλίου 1892. — Πράξ. α', 1-12.

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Λουκ. ά, 1-38. Τρ. Λουκ. κδ', 36-53.
Τετ. Πράξ. ά. Πέμ. Ματθ. κέ, 1-30.
Παρ. Ματθ. κέ, 31-46.
Σάββ. Α', Θεσσ. έ.
Κυρ. Ἀποκάλ. κ'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 8-11.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 9.
«Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, βλεπόντων αὐτῶν, ἀνελήφθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν».

1 *Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἔκαμον, ὦ Θεόφιλε, περὶ πάν-*
των ὅσα ἤρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ κάμνῃ καὶ νὰ διδάσκῃ,
2 *Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀνελήφθη, ἀφοῦ διὰ Πνεύ-*
ματος Ἁγίου ἔδωκεν ἐντολὰς εἰς τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς
ὁποίους ἐξέλεξεν·
3 *Εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ*
τὸ πάθος αὐτοῦ διὰ πολλῶν τεκμηρίων, ἐμφανιζόμενος εἰς
αὐτοὺς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασι-
λείας τοῦ Θεοῦ.
4 *Καὶ συνερχόμενος μετ' αὐτῶν παρήγγειλε νὰ μὴ ἀπο-*
μακρυνθῶσιν ἀπὸ Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ νὰ περιμένωσι τὴν
ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός, τὴν ὁποίαν ἠκούσατε, εἶπε, παρ' ἐμοῦ.
5 *Διότι ὁ μὲν Ἰωάννης ἐβάπτισεν ἐν ὕδατι, σεῖς ὅμως θέ-*
λετε βαπτισθῇ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, οὐχὶ μετὰ πολλὰς ταύτας
ἡμέρας.
6 *Ἐκεῖνοι λοιπὸν συνελθόντες ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες,*
Κύριε, τάχα ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασι-
λείαν εἰς τὸν Ἰσραήλ;

7 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Δὲν ἀνήκει εἰς σᾶς νὰ γνωρίζητε τοὺς χρόνους ἢ τοὺς καιρούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πατὴρ ἔθεσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ·

8 Ἀλλὰ θέλετε λάβει δύναμιν, ὅταν ἐπέλθῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐφ' ὑμᾶς· καὶ θέλετε εἶσθαι εἰς ἐμὲ μάρτυρες καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

9 Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, βλεπόντων αὐτῶν, ἀνελήφθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

10 Καὶ ἐνῷ ἦσαν ἀτενίζοντες εἰς τὸν οὐρανόν, ὅτε αὐτὸς ἀνέβαινεν, ἰδοὺ ἄνδρες δύο μὲ ἱμάτια λευκὰ ἐστάθησαν πλησίον αὐτῶν·

11 Οἵτινες καὶ εἶπον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἵστασθε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς, ὅςτις ἀνελήφθη ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, θέλει ἐλθεῖ οὕτω, καθ' ὃν τρόπον εἴδετε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.

12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, τὸ ὁποῖον εἶναι πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπέχον ὁδὸν σαββάτου.

Εἰςαγωγή.

Τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἔγραψεν ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Αὐτὸς ἦτο Ἕλλην ἢ Ῥωμαῖος συνοδεύσας τὸν Παῦλον ἀπὸ τὴν Τρωάδα εἰς Φιλίππους (ιστ', 11) εἰς τὴν δευτέραν ὁδοιπορίαν τοῦ Ἀποστόλου. Μετά τινα ἔτη πάλιν συνήντησε τὸν Παῦλον ἐν Τρωάδι (κ', 5) καὶ ἔμεινε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς Ῥώμης. Τὸ ὕφος αὐτοῦ δεικνύει ὅτι ἦτο πεπαιδευμένος, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἀναφέρει τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα, ἐνῷ γράφει πολλὰ δι' ἄλλους, φαίνεται ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ ἀνδρός. Ὁ Παῦλος ὠνόμασεν αὐτὸν (Κολασσ. δ', 14) «ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητός».

Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχεν εὐγενής τις ὀνομαζόμενος Θεόφιλος. Εἰς αὐτὸν πρῶτον ἔγραψεν ὁ Λουκᾶς τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἡμεῖς δὲ ἂς μελετῶμεν τὰ γραφέντα ὡς Θεόφιλοι.

Τὸ σημερινὸν ἡμῶν μάθημα ἀναφέρει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ βίου τοῦ Χριστοῦ, τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, περὶ τῶν ὁποίων «ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ» εἶχε γράψει κατ' ἔκτασιν. Τόρα ἔχομεν τὴν τελευταίαν συνομιλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν χαροποιὰν ὑπόσχεσιν περὶ τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας.

Ὁ ἀναστὰς καὶ ζῶν Χριστός. ἐδ. 1—3.

Ποῖος ἔγραψε τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων;

Ποῖος εἶναι ὁ πρῶτος λόγος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει τὸ 1ον ἐδ.;

Ποῖος ὁ Θεόφιλος; (Ἰδὲ τὴν Εἰσαγωγήν).

Περὶ τίνων συμβάντων ἔγραψεν ὁ Λουκᾶς εἰς τὸν πρῶτον λόγον;

Ἕως πότε; ἐδ. 2.

Ποίους εἶχεν ἐκλέξει ὁ Χριστὸς ὡς διαδόχους τοῦ ἔργου του;

Ποῖοι εἶναι διάδοχοι τόρα;

Ποῖον πρόςωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἦτο σὺν Αὐτῷ;

Ποίαν βεβαιότητα ἔδωκεν εἰς τοὺς διαδόχους του διὰ τὴν ἀνάστασίν του; ἐδ. 3.

Ποσάκις; Α' Κορινθ. ιέ, 5–8.

Τί φανερόνει εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ; Ῥωμ. ά, 4.

Τί ἦτο τὸ ὑποκείμενον τῆς ὁμιλίας του κατὰ τὰς τεσσαράκοντα ταύτας ἡμέρας;

Ὑπάρχει καὶ δι' ἡμᾶς καλλίτερόν τι τούτου ὑποκείμενον συνομιλίας;

Ἡ ἐπαγγελία τοῦ Πατρός. ἐδ. 4—8.

Ποίαν παραγγελίαν τοὺς ἔδωκεν; ἐδ. 4.

Διὰ ποῖον μέγα δῶρον τοῦ Πατρὸς εἶχον νὰ περιμένωσιν;

Συμφώνως μὲ ποίας ὑποσχέσεις; Ἠσαΐ. μδ', 3. Ἰωὴλ β', 28-29. Ἰωάνν. ιδ', 16 κτλ.

Ποίαν διάκρισιν ἔκαμε μεταξὺ τοῦ ἰδικοῦ του βαπτίσματος καὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἰωάννου; ἐδ. 5. (Ἰδὲ καὶ Λουκ. γ', 16).

Ὑπάρχει καὶ τόρα ἡ διαφορὰ αὕτη;

Ὥςτε δύναταί τις νὰ βαπτισθῇ μὲ ὕδωρ μόνον καὶ οὐχὶ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον;

Πῶς δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τὸ βάπτισμα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος;

Ποίαν ἐρώτησιν ἔκαμον οἱ μαθηταὶ ἐπανειλημμένως; ἐδ. 6.

Ποία εἶναι μεγαλειτέρα, ἡ βασιλεία τοῦ Ἰσραὴλ ἢ ἡ τοῦ Θεοῦ;

Πῶς οἱ ἄνθρωποι ζητοῦσι μικρότερον βραβεῖον ἀφ' ὅ,τι ὁ Θεὸς εἶναι πρόθυμος νὰ τοῖς δίδῃ;

Πῶς τοὺς ἀπαντᾷ ὁ Χριστός; ἐδ. 7.

Ποῖος κρατεῖ εἰς χεῖρας τοὺς καιροὺς ἡμῶν;

Τί ἤθελον νὰ λάβωσι μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα; ἐδ. 8.

Καὶ ὁποῖοι ἔμελλον νὰ γείνωσιν; Ποῦ;

Ποίαν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐδαφίου τούτου ἀναφέρουσιν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων;

Καὶ ποίαν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία;

Πῶς εἴμεθα ἡμεῖς μάρτυρες τόρα;

Ἡ Ἀνάληψις. Ἐδ. 9—12.

Πῶς ἐτελείωσεν ἡ γλυκεῖα αὕτη ὁμιλία, καὶ διατί δὲν ἠδυνήθησαν νὰ βλέπωσι πλέον τὸν Ἰησοῦν; ἐδ. 9.

Ποῦ ἀναγινώσκομεν διὰ τὴν νεφέλην; Ἔξοδ. ιγ', 21. Ψαλμ. ρδ', 3.

Εἰς τοὺς λυπημένους καὶ ἀποροῦντας μαθητὰς ποῖοι ἦλθον; ἐδ. 10.

Τί τοὺς ἠρώτησαν;

Ποίαν χαροποιὰν ἀγγελίαν τοῖς ἔδωκαν; ἐδ. 11.

Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστὸς διὰ τὴν δευτέραν του παρουσίαν; Ματθ. κστ', 64. Ἰωάνν. ά, 51.

Τί μέλλει νὰ κάμῃ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ; Ἀποκάλ. ά, 7. Ματθ. κέ, 31 κτλ.

Ποίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸν βίον ἡμῶν πρέπει ἡ σκέψις τῆς δευτέρας παρουσίας νὰ ἔχῃ;

Παρηγορούμενοι μὲ τὸν λόγον τῶν ἀγγέλων τί ἔκαμαν οἱ μαθηταί; ἐδ. 12.

Πόσον ἀπέχει; ἐδ. 12. (Σχεδὸν 1/4 τῆς ὥρας).

Πῶς ἐπέρασαν τὸν καιρόν των; ἐδ. 13—14. Ἰδὲ καὶ Λουκ. κδ', 49—53.

Μάθημα Δεύτερον.

12/24 Ἰουλίου 1892. — Πράξ. β', 1-12.

Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Λευ. κγ'. Τρ. Ἰεζεκ. λζ', 1-14.
Τετ. Ἰωὴλ β'. Πέμ. Ἰωάνν. ιδ'.
Παρ. Ἰωάνν. ιέ. Σάββ. » ιστ'.
Κυρ. Πράξ. β', 1-12.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 1-4.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Ἰωάνν. ιστ', 13.
«Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὁδηγήσει εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν».

1 *Καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.*

2 *Καὶ ἐξαίφνης ἔγεινεν ἦχος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἀνέμου βιαίως φερομένου, καὶ ἐγέμισεν ὅλον τὸν οἶκον ὅπου ἦσαν καθήμενοι.*

3 *Καὶ ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡς πυρός, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν.*

4 *Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρχισαν νὰ λαλῶσι ξένας γλώσσας, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς νὰ λαλῶσιν.*

5 *Ἦσαν δὲ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.*

6 *Καὶ καθὼς ἔγεινεν ἡ φωνὴ αὕτη, συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεταράχθη· διότι ἤκουον αὐτοὺς εἷς ἕκαστος λαλοῦντας μὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ διάλεκτον.*

7 *Ἐξεπλήττοντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Ἰδού, πάντες οὗτοι οἱ λαλοῦντες δὲν εἶναι Γαλιλαῖοι;*

8 *Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν διαλέκτῳ, ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν;*

9 *Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,*

10 *Τὴν Φρυγίαν τε καὶ τὴν Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ τὴν Κυρήνην, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,*

11 *Κρῆτες καὶ Ἄραβες ἀκούομεν αὐτοὺς λαλοῦντας ἐν ταῖς γλώσσαις ἡμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;*

12 *Ἐθαύμαζον δὲ πάντες καὶ ἠπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί σημαίνει τοῦτο;*

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος

Τὸ Πάσχα	ἐγένετο τῇ	9 Ἀπριλίου	Κυριακῇ.
Ἡ Ἀνάληψις	» »	18 Μαΐου	Πέμπτῃ.
Ἡ Πεντηκοστὴ	» »	28 Μαΐου	Κυριακῇ.

Προετοιμασία.

Πότε έγεινεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς;

Διατί ὠνομάζετο οὕτως;

Ποία συνήθεια κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ὑπῆρχεν; (Ἡμερ. Ἀναγν. Δευτ.).

Τί ἦτο τὸ θέμα τοῦ προηγουμένου μαθήματος;

Διὰ ποίαν αἰτίαν παρήγγειλεν ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὰς νὰ μείνωσιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ;

Πῶς ὑπήκουσαν εἰς αὐτόν; ά, 14.

Πόσοι ἦσαν αὐτοί; αὐτόθι 15.

Ποῖον ἐξέλεξαν νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα, καὶ πῶς;

Προςδοκῶντες ἐν προςευχῇ. Ἐδ. 1—4.

Ποῦ καὶ πῶς εὑρίσκοντο οἱ μαθηταὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς; ἐδ. 1.

Μεταξὺ 120 ἀνθρώπων φυσικῶς ὑπῆρξαν, καθὼς τόρα, διάφοροι ἰδέαι ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πρᾶξιν· ἀλλ' ἐν ἁπλῇ, ἁγίᾳ καὶ συνηνωμένῃ πίστει καὶ προςευχῇ περιέμενον τὴν ἔλευσιν ἐκείνου, ὅςτις ἔμελλε νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὰς πράξεις αὐτῶν.

Τίς ἦχος ἐξαίφνης ἐγένετο; ἐδ. 2. Κατόπιν δέ; ἐδ. 3.

[Πῦρ, σύμβολον τοῦ φωτός, μέλλον νὰ φέγγῃ εἰς πάντα νοῦν. Ἰδὲ Ἰωάνν. ιδ', 26. ιστ', 13].

Τί ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα; ἐδ. 4.

Φαντάσθητε τὸ ἀποτέλεσμα, ἐὰν πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεόν, εἰς μίαν πόλιν ἢ εἰς ἓν χωρίον συνελθόντες παρακαλέσωσι τὸν Θεὸν νὰ τοῖς χαρίσῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἵνα ἔχωσιν αὐτοὶ τὰς σκέψεις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πράττωσι τὸ θέλημά Του.

Τὸ Πνεῦμα δὲν ἐδόθη μόνον πρὸς βοήθειαν τῶν μαθητῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἄλλοι παρ' αὐτῶν ὠφεληθῶσιν.

'Εδ. 5—8.

Ποίαν ἀγγελίαν εὑρίσκομεν ἐν τῷ $5_ω$ ἐδ.;

Ὑπάρχουσι καὶ τόρα εὐλαβεῖς ἄνθρωποι εἰς πᾶν μέρος;

Πρὸς τοὺς οὕτω περιμένοντας τί μέλλει ἀργὰ ἢ ὀγρήγορα νὰ ἔλθῃ;

'Ακοῦον τὴν φωνὴν τοῦ ἀνέμου (ἐδ. 2), τί ἔκαμε τὸ πλῆθος; ἐδ. 6.

Ποία ἔκπληξις τοὺς περιέμενεν;

Πῶς ἐξέφρασαν τὴν ἔκπληξίν των; ἐδ. 7-8.

Ἦσαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ Γαλιλαῖοι; ἢ μόνον εἶχον τὸ ὄνομα; Διατί;

["Ανω τῶν 2,700,000 συνηθροίζοντο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ Πάσχα καὶ τὴν Πεντηκοστήν. Εἰς τοιοῦτον καιρὸν ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ φανερώσῃ τὴν δύναμίν Του, ὥςτε πολλοὶ ξένοι νὰ δυνηθῶσι νὰ φέρωσιν εἰς τὰ διάφορα μέρη τὴν εἴδησιν τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ].

'Εδ. 9—12.

Εὕρετε εἰς τὸν χάρτην τὰ διάφορα ἀναφερόμενα μέρη.

Εἰς Β' Βασιλ. ιζ', 6 καὶ κδ', 14 καὶ κέ, 26 θὰ εὕρωμεν πῶς ἔγεινεν ἡ διασπορὰ τῶν Ἑβραίων, ἥτις ἦτο μὲν λυπηρά, ἀλλ' ὅμως παρεσκεύασε διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τὰ διάφορα μέρη.

Παραβάλετε τὴν Βαβὲλ καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν γλωσσῶν μὲ τὴν δωρεὰν τῶν γλωσσῶν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν (Γέν. ιά, 1-9).

Παραβάλετε τὴν ῥομφαίαν τὴν φλογίνην, ἡ ὁποία ἐμπόδιζε τὴν εἴςοδον εἰς τὸν παράδεισον τῆς 'Εδέμ (Γέν. γ', 24), μὲ τὰς γλώσσας τοῦ πυρὸς καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ οὐρανίου παραδείσου εἰς ὅντινα θέλει νὰ εἰςέλθῃ.

Ἡ ἀλήθεια εἰς 15 γλώσσας ἐκηρύχθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Σήμερον χάριν τοῦ ἔργου τῶν 'Αποστόλων καὶ μάλιστα χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αἱ Ἅγιαι Γραφαὶ μετεφράσθησαν εἰς 300 καὶ πλέον γλώσσας καὶ τὸ Εὐαγγέλιον κηρύττεται εἰς αὐτάς.

Ἰδὲ τὰς εἰς τὰ Ἡμερ. 'Αναγν. ὑποσχέσεις περὶ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μελετήσαντες τὸ μάθημα τοῦτο ἂς μάθωμεν οὐ μόνον τὴν ἱστορίαν τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, ἀλλὰ καὶ ἂς δεχθῶμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸ ἴδιον Πνεῦμα εἶναι ἕτοιμον καὶ σήμερον, ὡς καὶ πάντοτε, νὰ ἐνεργῇ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γινώμεθα χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ (Λουκ. ιά, 13. Ἰωάνν. ιστ', 13. Α' Θεσσαλ. ε', 19).

---

1. Πνεῦμα Θεοῦ, Δημιουργέ,
Εἰς τὰς καρδίας μας ἐλθέ,
Μὲ θείαν χάριν πλήρωσον
Ὃν ἔπλασας πιστὸν λαόν.

2. Παράκλητος λεγόμενος
Δῶρον Θεοῦ τε καὶ Θεός,
Ἀγάπη, πῦρ, ζωῆς πηγή,
Πνευματική μας ἀλοιφή.

3. Δοτὴρ ὁ ἑπταπλάσιος,
Χειρὸς Θεοῦ ὁ δάκτυλος,
Ὑπόσχεσις παρὰ Πατρός,
Καὶ πλοῦτος τῆς ψυχῆς παντός.

4. Φῶς ἄναψον αἰσθήμασιν,
Ἀγάπην χύσον στήθεσιν.
Τοῦ σώματος τὰ ἀσθενῆ
Ἀεὶ στηρίζων ἀρετῇ.

5. Ἐχθροὺς μακρὰν ἀπόκρουσον,
Εὐθὺς εἰρήνην δώρησον·
Σοῦ ὁδηγοῦντος ἔμπροσθεν,
Πᾶν βλαβερὸν ἐκφεύγομεν.

6. Ἐν σοὶ γνωρίζομεν Θεόν,
Πατέρα τε καὶ τὸν Υἱόν.
Ἑκάστου Πνεῦμα ἄναρχον,
Σὲ πάντοτε πιστεύομεν.

Μάθημα Τρίτον.

19/31 Ἰουλίου 1892. — Πράξ. β', 37-47.

Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. β', 12-47. Τρί. Γέν. ιε'.
Τετ. Γέν. ιζ'. Πέμ. Γέν. ιή.
Παρ. Ἐφ. έ. Σάββ. Ἐφ. στ'.
Κυρ. Ψαλμ. ιστ'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 37-39.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 47.
«Ὁ δὲ Κύριος προςέθετε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς σωζομένους».

37 Ἀφοῦ δὲ ἤκουσαν ταῦτα, ἦλθεν εἰς κατάνυξιν ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ εἶπον πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους· Τί πρέπει νὰ κάμωμεν, ἄνδρες ἀδελφοί;
38 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ ἂς βαπτισθῇ ἕκαστος ὑμῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καὶ θέλετε λάβει τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος·
39 Διότι πρὸς σᾶς εἶναι ἡ ἐπαγγελία καὶ πρὸς τὰ τέκνα σας, καὶ πρὸς πάντας τοὺς εἰς μακράν, ὅσους ἂν προςκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.
40 Καὶ μὲ ἄλλους πολλοὺς λόγους διεμαρτύρετο καὶ προέτρεπε, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς διεστραμμένης ταύτης γενεᾶς.

41 *Ἐκεῖνοι λοιπὸν μετὰ χαρᾶς δεχθέντες τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν· καὶ προςετέθησαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἕως τρεῖς χιλιάδες ψυχαί.*

42 *Καὶ ἐνέμενον ἐν τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ἐν ταῖς προςευχαῖς.*

43 *Κατέλαβε δὲ πᾶσαν ψυχὴν φόβος· καὶ πολλὰ τεράστια καὶ σημεῖα ἐγίνοντο διὰ τῶν Ἀποστόλων.*

44 *Καὶ πάντες οἱ πιστεύοντες ἦσαν ὁμοῦ, καὶ εἶχον τὰ πάντα κοινά.*

45 *Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν ἐπώλουν καὶ διεμοίραζον αὐτὰ εἰς πάντας, καθ' ἣν ἕκαστος εἶχε χρείαν.*

46 *Καὶ κὰθ' ἡμέραν ἐμμένοντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ κόπτοντες τὸν ἄρτον κατ' οἴκους, μετελάμβανον τὴν τροφὴν ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἁπλότητι καρδίας,*

47 *Δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν καὶ εὑρίσκοντες χάριν ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ. Ὁ δὲ Κύριος προςέθετε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς σῳζομένους.*

Εἰςαγωγή.

Τὸ προηγούμενον μάθημα ἀνέφερε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Κατόπιν δὲ ἀνέγνωμεν (Ἡμερ. Ἀναγν. Δευτ.) τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου· καὶ σήμερον ἔχομεν ὡς μάθημα ἡμῶν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κηρύγματος περὶ τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς ἐνθυμουμένους ὅτι εἶχον παρέλθει 53 μόνον ἡμέραι ἀφοῦ ὁ Πέτρος ἐκ φόβου ἠρνήθη τὸν Κύριον φαίνεται θαυμαστὸν ὅτι τόρα ἐν δυνάμει καὶ ἀφοβίᾳ κρίνει τοὺς συμβουλεύσαντας νὰ σταυρώσωσι τὸν Χριστόν.

Καθὼς λέγει τις «Ὁ φόβος εἶναι τὸ τέκνον τῆς ἀπιστίας καὶ ὅςτις δειλιᾷ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον

ἢ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ διὰ τὸν Χριστιανισμὸν πράττει τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας του εἰς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πέτρος ἠρνήθη τὸν Κύριον, ὕστερον ὅμως ἐγκαρδίως ἐπίστευεν εἴς τε τὴν δύναμιν καὶ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡμολόγει αὐτὸν μετὰ θάρρους.

Προπαρασκευαστικαὶ ἐρωτήσεις.

Περὶ τίνος θαυμαστοῦ συμβάντος διελάμβανε τὸ παρελθὸν μάθημά μας;

Ἰδόντες καὶ ἀκούοντες τὸ θαῦμα, ποίαν ἀπορίαν εἶχόν τινες; ἐδ. 12.

Οἱ δὲ ἄλλοι; ἐδ. 13.

Ποῖος τῶν μαθητῶν εἶναι πρόθυμος καὶ θαρραλέος ἵνα ἀπαντᾷ; ἐδ. 14.

Ποίαν γνωστὴν προφητείαν ἀναφέρει ὁ Πέτρος εἰς αὐτούς; ἐδ. 16 κτλ.

Ποίαν κατηγορίαν τοῖς κάμνει ἐν τῷ 23ῳ ἐδ.;

Καὶ ποίαν θαυμαστὴν εἴδησιν ἀναφέρει ἐν τῷ 24ῳ;

Ποίαν προφητείαν ἐπαναλαμβάνει ὡς ἐκπληρωθεῖσαν διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ; ἐδ. 25 κτλ.

Τί συμπέρασμα ἔφερεν ὁ Πέτρος εἰς τὸ 32ον ἐδ.;

Ποίαν σχέσιν εἶχεν ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέαμα τῆς Πεντηκοστῆς; ἐδ. 33.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κηρύγματος. Ἐδ. 37.

Ἀφοῦ δὲ ἤκουσεν ταῦτα. Εἰς τί ἀναφέρει τὸ ταῦτα;

Εἰς τί ἦλθεν ἡ καρδία αὐτῶν;

Τί εἶπον εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιπούς;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Πέτρου. Ἐδ. 38—40.

Τί εἶχον αὐτοὶ νὰ κάμωσιν ἵνα τύχωσι τῆς σωτηρίας; ἐδ. 38.

Ποίαν ὁμοιότητα ἔχει τὸ πρῶτον κήρυγμα τοῦ Πέτρου μὲ τὸ πρῶτον κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ; Ματθ. γ', 2. δ', 17.

Ποίαν ἐξουσίαν εἶχεν ὁ Πέτρος νὰ κηρύττῃ οὕτως; Ματθ. κή, 18 κτλ. Μάρκ. ιστ', 15 κτλ.

Ὑπάρχουσιν ὅροι ἐν τῷ χριστιανικῷ βίῳ;

Ἐὰν ἤθελον ἐκπληρώσει τοὺς ὅρους, τί ἔμελλον νὰ λάβωσιν;

Διὰ ποίους εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

Ποίαν αἰτίαν τῆς ὑποσχέσεώς του ἀναφέρει ἐν τῷ 39ψ ἐδ.;

Ποίαν ἐλπίδα διὰ τὰ τέκνα του δύναται νὰ ἔχῃ ὁ ἀγαθός; Ἰδὲ Ἡμερ. Ἀναγν. Τρίτ.—Πέμ.

Τί πρέπει νὰ πράττωμεν διὰ τὰ τέκνα μας; Ἐφ. στ', 4. Ἑβρ. β', 12—13.

Εἶναι ἡ ἐπαγγελία μόνον δι' ἡμᾶς καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν ἢ καὶ δι' ἄλλους;

Διὰ ποίους;

Τί εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ ποίαν δυνατὴν ἀποτροπὴν τοῖς ἔδωκεν; ἐδ. 40.

(Ὁ Χριστὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ μᾶς σῴζῃ οὐχὶ ἐν ἁμαρτίᾳ, ἀλλ' ἐξ ἁμαρτίας).

Δεχθέντες τὴν ἀλήθειαν. Ἐδ. 41—47.

Ὁποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα; καὶ πῶς ἐδέχθησαν τὸν λόγον; Τί ἔκαμον τότε; Πόσοι προςετέθησαν;

Ποῖα μέσα μετεχειρίζοντο ὕστερον; ἐδ. 42.

[Πολλοὶ ἄνθρωποι λανθάνονται σκεπτόμενοι ὅτι μόνον τὸ βάπτισμα σῴζει τὸν ἄνθρωπον. Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μεταξὺ τῶν πολλῶν ἡμῶν φροντίδων καὶ πειρασμῶν πῶς δύναταί τις νὰ μείνῃ πιστὸς καὶ καθαρός; πῶς δύναταί τις νὰ αὐξάνῃ ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν τῇ γνώσει τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν μένῃ ἐν τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων, ἐν ταῖς προςευχαῖς κτλ.];

Τίς κατέλαβε πᾶσαν ψυχὴν καὶ τίνα ἐγένοντο; ἐδ. 43.

Πῶς δεικνύουσι τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην αὐτῶν; ἐδ. 44—45.

Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστὸς περὶ ἀγάπης; Ἰωάνν. ιγ', 34—35.

Τί ἔκαμον καθ' ἑκάστην οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ; ἐδ. 46.

Τί ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ συμπροςευχῆς τῶν μαθητῶν εἰς ἄλλους καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; ἐδ. 47.

Ποῖος Χριστιανὸς εὑρίσκει «χάριν ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ», ὁ πιστὸς ἢ ὁ δειλός;

Ἐὰν ἡμεῖς, ὡς ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, μιμώμεθα τοὺς πρώτους μαθητάς, τί θὰ ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα εἰς τὸν κόσμον;

Ποίους ἐδέχθη ὁ Κύριος ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας;

Μάθημα Τέταρτον.

26/7 Αὐγούστου 1892. — Πράξ. γ', 1-16.

Ἡ θεραπεία τοῦ χωλοῦ.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. γ'. Τρίτ. Ἡσαΐ. λέ.
Τετ. Ἰωάνν. έ. Πέμ. Ἰωάνν. θ'.
Παρ. Λουκ. ι', 1-22. Σάββ. Μάρκ. ιστ'.
Κυρ. Ἡσαΐ. μ', 18-31.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 6-8.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 16.
«Καὶ διὰ τῆς εἰς τὸ ὄνομα Αὐτοῦ πίστεως, τοῦτον, τὸν ὁποῖον θεωρεῖτε καὶ γνωρίζετε, τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐστερέωσε».

1 Ἀνέβαινον δὲ ὁμοῦ ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης εἰς τὸ ἱερὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς προςευχῆς, τὴν ἐνάτην.

2 Καὶ ἄνθρωπός τις χωλὸς ὑπάρχων ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ἐβαστάζετο, τὸν ὁποῖον ἔθετον καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, διὰ νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰςερχομένων εἰς τὸ ἱερόν.

3 Οὗτος ἰδὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας νὰ εἰςέλθωσιν εἰς τὸ ἱερόν, ἐζήτει νὰ λάβῃ ἐλεημοσύνην.

4 Ἀτενίσας δὲ εἰς αὐτὸν ὁ Πέτρος μετὰ τοῦ Ἰωάννου, εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς.

5 Καὶ ἐκεῖνος ἔβλεπεν αὐτοὺς μετὰ προςοχῆς, προςμένων
νὰ λάβῃ τι παρ' αὐτῶν.

6 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν· Ἀργύριον καὶ χρυσίον ἐγὼ δὲν
ἔχω, ἀλλ' ὅ,τι ἔχω, τοῦτο σοὶ δίδω· Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, σηκώθητι καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐσήκωσε· καὶ
παρευθὺς ἐστερεώθησαν αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ·

8 Καὶ ἀναπηδήσας ἐστάθη ὄρθιος καὶ περιεπάτει· καὶ
εἰςῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἱερόν, περιπατῶν καὶ πηδῶν καὶ
δοξάζων τὸν Θεόν.

9 Καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ λαὸς περιπατοῦντα καὶ δοξά-
ζοντα τὸν Θεόν.

10 Καὶ ἐγνώριζον αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ καθήμενος διὰ
ἐλεημοσύνην εἰς τὴν Ὡραίαν Πύλην τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐπλή-
σθησαν ἀπὸ θάμβους καὶ ἐκστάσεως διὰ τὸ γεγονὸς εἰς αὐτόν.

11 Καὶ ἐνῷ ὁ ἰατρευθεὶς χωλὸς ἐκράτει τὸν Πέτρον καὶ
Ἰωάννην, συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς εἰς τὴν στοὰν
τὴν λεγομένην Σολομῶντος, ἔκθαμβοι.

12 Ἰδὼν δὲ ὁ Πέτρος, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες
Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε διὰ τοῦτο; ἢ τί ἀτενίζετε εἰς ἡμᾶς,
ὡς ἐὰν ἐκάμομεν ἀπὸ ἰδίας ἡμῶν δυνάμεως ἢ εὐσεβείας νὰ
περιπατῇ αὐτός;

13 Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς
τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐδόξασε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Ἰησοῦν, τὸν
ὁποῖον σεῖς παρεδώκατε καὶ ἠρνήθητε αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ
Πιλάτου, ἐνῷ ἐκεῖνος ἔκρινε νὰ ἀπολύσῃ αὐτόν.

14 Σεῖς ὅμως τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήθητε, καὶ ἐζη-
τήσατε ἄνδρα φονέα νὰ χαρισθῇ εἰς σᾶς.

15 Τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἐθανατώσατε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς εἴμεθα μάρτυρες.
16 Καὶ διὰ τῆς εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ πίστεως, τοῦτον, τὸν ὁποῖον θεωρεῖτε καὶ γνωρίζετε, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐστερέωσε· καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν τελείαν ταύτην ὑγείαν ἐνώπιον πάντων ὑμῶν.

Εἰςαγωγή.

Εἰς τὸ παρελθὸν μάθημα εἴδομεν τὰς πνευματικάς, σήμερον δὲ πρόκειται νὰ μελετήσωμεν τὰς σωματικὰς εὐλογίας τοῦ Εὐαγγελίου.

Κατὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Χριστοῦ, οἱ μαθηταί του ἔλαβον δύναμιν ἐξ οὐρανοῦ νὰ θεραπεύωσι κτλ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν δὲν βλέπομεν τοιαῦτα θαύματα, ἀλλ' ἂς μὴ νομίζῃ τις ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἐνεργεῖ. Οἱ εὔφημοι ἰατροί, τὰ καλὰ ἰατρικά, τὰ νοσοκομεῖα, βιβλία διὰ τοὺς τυφλούς, σχολεῖα διὰ τοὺς βωβούς, εἶναι ὅλα ἀποτελέσματα τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ. Ἐδ. 1—8.

Ποίαν ὡραίαν συνήθειαν εἶχον οἱ μαθηταὶ κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν; ἐδ. 1.

Ποῖον ἀπήντησαν αὐτοὶ μίαν ἡμέραν; ἐδ. 2.

Ἐπὶ πόσον καιρὸν ἦτο χωλός;

Ποῦ τὸν ἔθετον καθ' ἡμέραν, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν;

Ἰδὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην τί ἐζήτει ἀπ' αὐτούς; ἐδ. 3.

Τί τὸν ἀπήντησαν; ἐδ. 4.

Τί προςεδόκα νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν; ἐδ. 5.

[Φίλε μου, ἴσως σήμερον ὁ Θεὸς ἑτοιμάζει διὰ σὲ μεγαλειτέραν εὐλογίαν παρ' ὅ,τι τολμᾷς νὰ ἐλπίζῃς].

Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πέτρου (ἐδ. 6) ποία λύπη κατὰ πρῶτον ἀνεπτύχθη εἰς τὸν χωλόν; κατόπιν δὲ ὁποία χαρά;

[Εἶναι πολὺ λυπηρὸν ὅτι πολλάκις ὅταν ὁ ἱεροκῆρυξ δίδῃ τὴν ἀπάντησιν ταύτην σήμερον, οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐχαριστοῦνται. Ὁ

Χριστὸς φέρει πνευματικάς τε καὶ σωματικὰς εὐλογίας, ἀλλ' ἐὰν πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν βλέπωσιν ἐξ ἀρχῆς τὰς σωματικάς, δὲν ἔχουσιν ὑπομονὴν καὶ δὲν δεικνύουσιν ἐπιθυμίαν διὰ τὰς πνευματικάς. Ὡς νὰ λέγῃ ἐκεῖνος ὁ πτωχός: Μόνον δός μοι μίαν δεκάραν: ἐγὼ δὲν θέλω ὑγίειαν καὶ δύναμιν ἵνα κερδήσω περισσότερα].

Τί ἔκαμον τότε οἱ μαθηταὶ εἰς αὐτόν; καὶ μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα; ἐδ. 8.

Καὶ ἐκεῖνος τί ἔκαμε καὶ εἰς ποῖον ἔδωκε τὴν δόξαν; ἐδ. 8.

Τί λέγει ὁ Ἡσαΐας; λε', 6.

Ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸν λαόν. Ἐδ. 9—16.

Ἐγένετο κρυφίως τὸ πρᾶγμα; ἐδ. 9.

Τὸν ἐγνώριζον; ἐδ. 10. Τί ἐσκέπτοντο;

Ποῦ συνέδραμεν ὁ λαός; ἐδ. 11. Ἰδὲ καὶ Ἰωάνν. ἰ, 23.

Πῶς μετεχειρίζοντο οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ κηρύττωσι τὴν ἀλήθειαν;

Πῶς ἀνάγει ὁ Πέτρος τὸ βλέμμα τοῦ λαοῦ ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὸν Χριστόν; ἐδ. 12. Ποῖοι ἄλλοι οὕτως ἔκαμνον; Ἰωάνν. γ', 28-30. Ἀποκάλ. κβ', 8—9.

Ποίαν ὑπόληψιν εἶχον οἱ Ἑβραῖοι διὰ τὸν Ἀβραάμ; κτλ.

Ποίαν ἰδέαν διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ;

Ὁποία ἦτο ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰησοῦ; ἐδ. 13.

Τί εἶχον κάμει αὐτοὶ εἰς αὐτόν;

Ὁ Πιλᾶτος ὅμως τί ἤθελε νὰ κάμῃ;

Ποῖος εἶναι Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι; ἐδ. 14.

Ποῖον ἠλευθέρωσαν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ; Λουκ. κγ', 18.

Ποῖα νὰ ἦσαν τὰ αἰσθήματα αὐτῶν, ἀκουόντων τὸ ἐδ. 15;

Εἶναι καὶ τόρα ὁ Χριστὸς ὁ ἀρχηγὸς ζωῆς;

Τί λέγει ὁ Ἀπόστολος; Ἑβρ. ιγ', 8.

Ὑπάρχει ἀληθὴς ζωὴ ἄνευ αὐτοῦ;

Πῶς διὰ τῆς ἀναστάσεως ἀποδεικνύεται ἡ ἀλήθεια αὕτη;

Ποίαν σχέσιν εἶχε τὸ κήρυγμα τοῦτο μὲ τὴν θεραπείαν τοῦ χωλοῦ; ἐδ. 16.

[Ἴσως δὲν δυνάμεθα νὰ κάμνωμεν μεγάλα πράγματα, δυνάμεθα ὅμως νὰ δείξωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Κύριον. Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν πηγὴν πάσης εὐλογίας].

Ποῖον ὅμοιον θαῦμα ἔκαμεν ὁ Χριστός; Ἰωάνν. ε΄, 5 κτλ.

Τί εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Χριστὸς διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν; Ἰωάνν. ιδ΄, 12.

Πόσων ὑποσχέσεων ἐκ τῶν ἐν Μάρκ. ιστ΄, 17—18 τὴν ἐπλήρωσε βλέπομεν εἰς τὸ παρελθὸν μάθημα καὶ τὰ δύο προηγούμενα;

Τίνι τρόπῳ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ καλὸς Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν τε καὶ τῶν σωμάτων; Ματθ. η΄, 17. ια΄, 28—30.

Μάθημα Πέμπτον.

2/14 Αὐγούστου 1892. — Πράξ. δ΄, 1-18.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. δ΄,1-18. Τρ. Ματθ. ι΄,16-42.
Τετ. Ματθ. κά,23-46. Πέμ. Παροιμ. κή.
Παρ. Α΄, Πέτρ. β΄. Σάββ. Ἰωάνν. ιή, 12-40.
Κυρ. Ψαλμ. νστ΄.

Δι᾽ ἀποστήθισιν ἐδ. 8-11.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 12.
«Καὶ δὲν ὑπάρχει δι᾽ οὐδενὸς ἄλλου ἡ σωτηρία· διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ σωθῶμεν».

1 Ἐνῷ δὲ αὐτοὶ ἐλάλουν πρὸς τὸν λαόν, ἦλθον ἐπ᾽ αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι.

2 Ἀγανακτοῦντες διότι ἐδίδασκον τὸν λαόν, καὶ ἐκήρυττον διὰ τοῦ Ἰησοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν·

3 Καὶ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτοὺς τὰς χεῖρας, καὶ ἔθεσαν ὑπὸ
φύλαξιν ἕως τῆς αὔριον· διότι ἦτο ἤδη ἑσπέρα.
4 Πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ
ἔγεινεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡς πέντε χιλιάδες.
5 Καὶ τῇ ἐπαύριον συνήχθησαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ
ἄρχοντες αὐτῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς,
6 Καὶ Ἄννας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ Καϊάφας καὶ Ἰωάννης καὶ
Ἀλέξανδρος, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ.
7 Καὶ στήσαντες αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον ἠρώτων· Διὰ ποίας
δυνάμεως, ἢ διὰ ποίου ὀνόματος ἐπράξατε τοῦτο σεῖς;
8 Τότε ὁ Πέτρος, πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου, εἶπε πρὸς
αὐτούς· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ,
9 Ἐὰν ἡμεῖς ἀνακρινώμεθα σήμερον διὰ εὐεργεσίαν πρὸς
ἄνθρωπον ἀσθενοῦντα, διὰ ποίας δυνάμεως οὗτος ἰατρεύθη,
10 Ἂς ἦναι γνωστὸν εἰς πάντας ὑμᾶς καὶ εἰς πάντα τὸν
λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
τοῦ Ναζωραίου, τὸν ὁποῖον σεῖς ἐσταυρώσατε, τὸν ὁποῖον ὁ
Θεὸς ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν, διὰ τούτου παρίσταται οὗτος
ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.
11 Οὗτος εἶναι ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν
οἰκοδομούντων, ὅστις ἔγεινε κεφαλὴ γωνίας.
12 Καὶ δὲν ὑπάρχει δι' οὐδενὸς ἄλλου ἡ σωτηρία· διότι
οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μεταξὺ
τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ σωθῶμεν.
13 Θεωροῦντες δὲ τὴν παρρησίαν τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάν-
νου, καὶ πληροφορηθέντες ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι
καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον καὶ ἀνεγνώριζον αὐτοὺς ὅτι ἦσαν
μετὰ τοῦ Ἰησοῦ.
14 Βλέποντες δὲ τὸν ἄνθρωπον τὸν τεθεραπευμένον ἱστά-
μενον μετ' αὐτῶν, δὲν εἶχον οὐδὲν νὰ ἀντείπωσι.

15 Προστάξαντες δὲ αὐτοὺς νὰ ἀπέλθωσιν ἔξω τοῦ συνεδρίου, συνεβουλεύθησαν πρὸς ἀλλήλους,

16 Λέγοντες· Τί θέλομεν κάμει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους; ἐπειδὴ ὅτι μὲν ἔγεινε δι' αὐτῶν γνωστὸν θαῦμα, εἶναι φανερὸν εἰς πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τοῦτο.

17 Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ διαδοθῇ περισσότερον εἰς τὸν λαόν, ἂς ἀπειλήσωμεν αὐτοὺς αὐστηρῶς νὰ μὴ λαλῶσι πλέον ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ πρὸς μηδένα ἄνθρωπον.

18 Καὶ καλέσαντες αὐτούς, παρήγγειλαν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ λαλῶσι καθόλου, μηδὲ νὰ διδάσκωσιν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰςαγωγή.

Εἰς τὸ παρὸν μάθημα εἴδομεν πόσον πρόθυμοι εἶναί τινες νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἀλήθειαν.

Συγχρόνως εἴδομεν τὴν ἀφοβίαν τῶν μαθητῶν καὶ πῶς ἡ ἀφοβία εἶναι καλλιτέρα ἀπὸ τὸν φόβον.

Μετὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ χωλοῦ, τὸ ὁποῖον εἴδομεν εἰς τὸ παρελθὸν μάθημα, ὁ Πέτρος εὗρε τὸν λαὸν διατεθειμένον ὅπως ἀκροάζηται τὴν διδασκαλίαν του. Ὡς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ποτὲ καταπεφρονημένος Ναζωραῖος, ὁ σταυρωθεὶς Ἰησοῦς, ζῇ πάλιν καὶ ὅτι εἶναι ὁ ἄρχων τῆς ζωῆς, ὁ ἅγιος, ὁ δίκαιος, ὁ ἐνεργήσας τὸ θαῦμα, ὁ λαὸς ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Ἡ εἴδησις ἦτο φοβερὰ δι' αὐτούς, ἀκούσαντας ὅτι ἐκεῖνον, ὃν αὐτοὶ ἐσταύρωσαν, ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ! Τί θέλει κάμει ἐκεῖνος εἰς αὐτούς! Τότε εἰς τὸν λαόν, ἔκθαμβον καὶ τρέμοντα, ὁ Πέτρος ἀνήγγειλε τὴν χαροποιὸν ἀγγελίαν, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὡς ἄνθρωπος φιλέκδικος, ἀλλ' εἶναι εὔσπλαγχνος, φιλάνθρωπος καὶ ἕτοιμος νὰ συγχωρῇ καὶ νὰ σῴζῃ τοὺς ἐχθρούς του.

Ἐρωτήσεις.

Ἐδ. 1. Ἐνῷ δὲ αὐτοὶ ἐλάλουν. Ποῖοι ἐλάλουν; Εἰς ποίους; Τίς ἦτο ἡ αἰτία τῆς λαλιᾶς; Διὰ ποίας ἀληθείας ἐλάλουν; (Ἰδὲ τὴν Εἰςαγωγήν).

Ὁποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαλιᾶς εἰς πολλούς; Ἐδ. 4.

Ποῖοι ἦλθον ὅμως ἐπ' αὐτούς; ἐδ. 1. Ὁποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαλιᾶς εἰς αὐτούς; ἐδ. 2. Τίς ἦτο ἡ ἰδέα αὐτῶν περὶ τῆς Ἀναστάσεως; Ματθ. κϐ', 23. Τί ἔκαμον εἰς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην; ἐδ. 3.

Τί ἔγεινε τῇ ἐπαύριον ἐδ. 5. Ποῖα ὀνόματα ἀναφέρει τὸ ἐδ. 6;

Τί γνωρίζομεν περί τινων ἐξ αὐτῶν;

Ποῦ ἔστησαν τοὺς μαθητάς, καὶ τί τοὺς ἠρώτησαν; ἐδ. 7.

Ποῖος ἦλθε πρὸς βοήθειαν τοῦ Πέτρου; ἐδ. 8.

Κατὰ ποίαν ὑπόσχεσιν; Ματθ. ι', 19-20.

Ποίαν ἀπολογίαν ἔκαμεν ὁ Πέτρος; ἐδ. 9-10.

Πῶς περιστρέφεται ἡ ἀπολογία εἰς κατηγορίαν τῶν κατηγορούντων αὐτούς;

Ποίαν προφητείαν ἐπαναλαμβάνει ἐν τῷ ἐδ. 11_{ω}; Ἰδὲ Ψαλμ. ριή, 22. Ἠσαΐ. κή, 16. Πότε καὶ εἰς ποίους ἀνέφερεν ὁ Χριστὸς τὴν προφητείαν ταύτην; Ματθ. κά, 42. Διατί τὴν ἀναφέρει τόρα ὁ Πέτρος;

Ποῖος μόνος εἶναι ἡ ἐλπὶς τῶν ἀνθρώπων; ἐδ. 12.

Ποῖος μόνον δίδει σωτηρίαν; Ἐὰν δὲν δεχθῶμεν αὐτόν, ὁποῖον θὰ ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα δι' ἡμᾶς; Ἑϐρ. β', 3.

Εἰς τί ἤλπισαν οἱ Φαρισαῖοι; Εἰς πόσα πράγματα ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι τόρα;

Διατί ἐπροτιμήσαμεν νὰ ἐκλέξωμεν τὸ ἐδάφιον τοῦτο ὡς τὸ χρυσοῦν ῥητόν;

[Αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι δίδουν καλὰς νουθεσίας. Ὁ Χριστὸς ὅμως ὄχι μόνον νουθεσίας δίδει, ἀλλὰ καὶ τὴν βοήθειάν του ἵνα ἐκτελέσωμεν τὸ ἅγιον θέλημα Αὐτοῦ].

Τί ἐσκέπτοντο διὰ τὴν παρρησίαν τῶν μαθητῶν; ἐδ. 13.

Ἤθελον εἶσθαι τόσον ἄφοβοι, ἐὰν δὲν εἶχον τοιοῦτον Σωτῆρα;

Τί λέγει ὁ Σολομῶν; Παροιμ. κή, 1.

Πῶς ἤξευρον ὅτι ἦσαν ἀγράμματοι;

Ἦσαν συνηθισμένοι νὰ βλέπωσι τοιαύτην παρρησίαν εἰς τοὺς ἀγραμμάτους;

Ποίαν αἰτίαν εὗρον διὰ τὴν παρρησίαν ταύτην;

Ὁποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα εἰς ἐκείνους, οἵτινες πάντοτε ζῶσι πλησίον εἰς τὸν Χριστόν; Ἰδὲ Β' Κορινθ. γ', 18.

Διατί ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντείπωσιν; ἐδ. 14.

Ποῦ τοὺς ἔστειλαν δι' ὀλίγην ὥραν; ἐδ. 15.

Τί συνεβουλεύθησαν πρὸς ἀλλήλους; ἐδ. 16-17.

Τί τοὺς παρήγγειλαν; ἐδ. 18.

Τὴν ἀπάντησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν (ἐν τῷ 18ῳ ἐδ.) προσταγὴν τοῦ συνεδρίου θὰ μελετήσωμεν, Θεοῦ θέλοντος, τὴν ἐρχομένην Κυριακήν.

Συμπεράσματα.

Ἓν βῆμα πρὸς τὸ κακὸν ἐπιφέρει δεύτερον, ἢ καί, ἑνὸς ἀτόπου δοθέντος, μυρία ἕπονται.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν· τὸ νὰ δεχθῶσι τόρα τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων θὰ ἦτο ὡς νὰ ὁμολογῶσιν ὅτι λάθος καὶ ἁμαρτίαν διέπραξαν.

Οἱ μαθηταὶ χαίρουσι, διότι ἄλλως δὲν ἤθελον ἔχει εὐκαιρίαν νὰ κηρύξωσιν εἰς τὸ συνέδριον.

Εἰς τὸ συνέδριον συνεκάθηντο 24 ἱερεῖς, 24 πρεσβύτεροι καὶ 22 γραμματεῖς ἢ νομικοί.

Ὁ Ἰωάνν. (κεφ. θ') μᾶς λέγει πῶς οἱ Φαρισαῖοι ἠγανάκτησαν εἰς θαῦμά τι τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τόρα ἀγανακτοῦσιν εἰς θαῦμά τι τῶν μαθητῶν, ἐκτελεσθὲν ἐν τῷ αὐτῷ μέρει. Ἰδὲ τὸ ῥητὸν τοῦ Χριστοῦ. Ἰωάνν. ιέ, 20. Ματθ. ἰ, 25.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐμποδίζῃ τις τὴν πρόοδον τῆς ἀληθείας.

Μάθημα Ἕκτον.

9/21 Αὐγούστου 1892. — Πράξ. δ', 19-31.

Ἡ εἰς Θεὸν πεποίθησις τῶν Ἀποστόλων.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευτ. Πράξ. δ', 19-31. Τρίτ. Β' Κορινθ. δ'.
Τετ. Α' Κορινθ. β'. Πέμ. Ματθ. ιη'.
Παρ. Ἰάκ. δ'. Σάββ. Ἰάκ. ε.
Κυρ. Ψαλμ. ριστ'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 29-31.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 31.
«Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ παρρησίας».

19 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς εἶπον· Ἂν ἦναι δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀκούωμεν σᾶς μᾶλλον παρὰ τὸν Θεόν, κρίνατε.

20 Διότι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ λαλῶμεν ὅσα εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν.

21 Οἱ δέ, πάλιν ἀπειλήσαντες αὐτούς, ἀπέλυσαν, μὴ εὑρίσκοντες τὸ πῶς νὰ τιμωρήσωσιν αὐτούς, διὰ τὸν λαόν· διότι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν διὰ τὸ γεγονός.

22 Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγεινε τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς θεραπείας, ἦτο περισσότερον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν,

23 Καὶ ἀφοῦ ἀπελύθησαν, ἦλθον πρὸς τοὺς οἰκείους, καὶ ἀπήγγειλαν ὅσα εἶπον πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

24 Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ὁμοθυμαδὸν ὕψωσαν τὴν φωνὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὅςτις ἔκαμες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

25 Ὅςτις εἶπας διὰ στόματος Δαβὶδ τοῦ δούλου σου· «Διὰ τί ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη, καὶ οἱ λαοὶ ἐμελέτησαν μάταια;

26 «Παρεστάθησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ὁμοῦ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ».

27 Διότι συνήχθησαν ἐπ' ἀληθείας ἐναντίον τοῦ ἁγίου παιδός σου Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχρισας, καὶ ὁ Ἡρῴδης καὶ ὁ Πόντιος Πιλᾶτος, μετὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν τοῦ Ἰσραήλ,

28 Διὰ νὰ κάμωσιν ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε νὰ γείνωσι.

29 Καὶ τόρα, Κύριε, βλέψον εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, καὶ δὸς εἰς τοὺς δούλους σου νὰ λαλῶσι τὸν λόγον σου μετὰ πάσης παρρησίας,

30 Ἐκτείνων τὴν χεῖρά σου εἰς θεραπείαν, καὶ γινομένων σημείων καὶ τεραστίων διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου παιδός σου Ἰησοῦ.

31 Μετὰ δὲ τὴν δέησιν αὐτῶν ἐσείσθη ὁ τόπος, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι· καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ παρρησίας.

Προεισαγωγικά τινα.

Οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ λοιποὶ Νομοδιδάσκαλοι καὶ Ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, βλέποντες τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐστενοχωροῦντο, διότι ὁ λαὸς ἐπίστευεν εἰς Αὐτὸν καὶ ἑπομένως ἠλαττοῦτο ἡ ἰδία αὐτῶν δόξα, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσωσι τὸν Χριστόν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ προστατεύσωσιν οὕτω τὴν φιλοδοξίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ τυφλὴν κυριότητά των. Δὲν εὕρισκον πῶς νὰ κατηγορήσωσιν αὐτὸν καὶ διὰ ψευδομαρτύρων ἐζήτουν νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδίας αὐτῶν πονηρᾶς ἐπιθυμίας (Ματθ. κστ', 59). Δὲν παρῆλθον ὅμως πολλαὶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς μεγάλην των ἔκπληξιν ἤκουον τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ τοῦ σταυρωθέντος κηρύττοντας μετὰ τοῦ αὐτοῦ θάρρους

καὶ ἐνεργοῦντας παρόμοια θαύματα, καὶ παροξυνθέντες διὰ τὰ γενόμενα, συνεκάλεσαν ἀρχιερατικὸν συμβούλιον (ἐδ. 5, 6), ὡς ἐμελετήσαμεν ἐν τοῖς προηγουμένοις μαθήμασι, καὶ στήσαντες τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὸ μέσον ἠρώτων ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ πράττουσι ταῦτα (ἐδ. 7). Ἡ δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ σταθερᾶς πίστεως ἀπάντησις τοῦ Πέτρου καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ἱστάμενος τεθεραπευμένος ἠνάγκασαν τοὺς ἐν τῷ συμβουλίῳ εὑρισκομένους νὰ μὴ δύνανται νὰ εἴπωσί τι. Ἀλλ' ἵνα μὴ διαδοθῇ τὸ Εὐαγγέλιον περισσότερον, ἐσκέφθησαν νὰ ἀπειλήσωσι τοὺς Ἀποστόλους νὰ μὴ λαλῶσιν εἰς μηδένα περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ. Ποῖος δὲ ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐν τῷ συνεδρίῳ ἐφαντάζετο ὅτι οἱ ἰδιῶται ἐκεῖνοι, οἱ ἀγράμματοι ἁλιεῖς δὲν θὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν ἐντολὴν τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ;

Ἐν τούτοις ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸν σταυρωθέντα Χριστὸν τοὺς ἀνεδείκνυεν οἵους τοὺς βλέπομεν ἐν τῷ προκειμένῳ μαθήματι.

Ἐρωτήσεις.

Ἐφοβήθησαν τὴν ἀπειλὴν τῶν ἀρχιερέων οἱ Ἀπόστολοι; Ἐσιώπησαν καὶ ἀνεχώρησαν; Τίνα ἀπάντησιν ἔδωκαν; (ἐδ. 19—20) Πᾶς ἀληθὴς Χριστιανὸς τοιοῦτος πρέπει νὰ παρουσιάζηται πάντοτε ἐνώπιον τοῦ κόσμου (Ματθ. ι', 28).... Καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου αὐτολεξεὶ δυνάμεθα νὰ τὴν μεταχειριζώμεθα πρὸς ἀνθρώπους προτρέποντας εἴτε εἰς σιωπὴν εἴτε εἰς παράβασιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου ἔκαμε τοὺς ἀρχιερεῖς νὰ μετανοήσωσιν; Πῶς προσηνέχθησαν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ διατί; (ἐδ. 21—22).

Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἐκ τῶν παθῶν τύφλωσις τοῦ ἀνθρώπου κάμνει αὐτὸν νὰ ἦναι ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ νὰ δοξάζῃ Αὐτὸν διὰ τὴν πολλήν Του ἀγάπην καὶ ἀκατανόητον μακροθυμίαν Του.

Ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος φαντάζεται ὅτι εἰμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται ὅτι λακτίζει εἰς

κέντρα (Ματθ. κα', 44). Καθὼς δὲ καὶ ἡ ἐνηλικιότης τοῦ ἰατρευθέντος ἀνθρώπου, ὅςτις ἦτο ἐκ γενετῆς γνωστὸς χωλός, ἐχρησίμευσεν ὡς τρανὴ ἀπόδειξις τῆς διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνεργουμένης θείας δυνάμεως· οὕτω καὶ σήμερον ἡ ἁγία διαγωγὴ τῶν Χριστιανῶν πρέπει νὰ πείθῃ τὸν κόσμον εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. ε', 13—16). Ὁ ἅγιος βίος εἶναι τὸ διαρκὲς θαῦμα, τὸ δυνάμενον νὰ ἀποστομόνῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν (Α' Πέτρ. β', 12. Ἰωάνν. ιε', 8).

Ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὸ συνέδριον ποῦ ὑπῆγον οἱ Ἀπόστολοι καὶ τί εἶπον; (ἐδ. 23). Οἱ δὲ ἰδόντες τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀκούσαντες τὰ συμβάντα τί ἔκαμον; (ἐδ. 24—30). Καταφεύγουσιν εἰς τὸν Θεόν, εἰς Αὐτὸν ἐλπίζουσιν. Ἀπὸ μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἠδύναντο νὰ περιμένωσι διωγμούς, ἀπειλάς, ὕβρεις, ῥαβδισμούς, φυλακίσεις, θάνατον· ἀλλ' ἀπὸ τὸν Θεὸν θάρρος, δύναμιν, βοήθειαν. «Δὸς χάριν εἰς τοὺς δούλους σου, ὅπως κηρύττωσι τὸν λόγον σου μὲ ὅλον τὸ θάρρος, ἀφοῦ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες μᾶς προςτάττουσι νὰ σιωπήσωμεν!

Πόσον διδακτικὴ εἶναι ἡ προσευχὴ αὕτη τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ! Εἰς τὰς δυςκόλους περιστάσεις τῆς ζωῆς ἡμῶν, εἰς ποῖον ἄλλον ἂν καταφύγωμεν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον; (Ἑβρ. δ', 15—16).

Ὅταν καταδιωκώμεθα διὰ τὸν Χριστόν, ἡ φροντίς μας δὲν πρέπει νὰ ἦναι πῶς νὰ παύσῃ ὁ κίνδυνος, ἀλλὰ μᾶλλον — πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ προχωρήσωμεν μὲ χαρὰν καὶ ἀπόφασιν εἰς τὸ καθῆκον ἡμῶν τὸ χριστιανικόν. Παρατήρησον ὅτι ἡ προσευχὴ τῶν Ἀποστόλων δὲν ἦτο Κύριε, ἰδὲ τὰς ἀπειλὰς καὶ τοὺς κινδύνους καὶ ἐπίτρεψον εἰς ἡμᾶς νὰ σιωπήσωμεν. Ἀλλά· Κύριε, βλέψον εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν καὶ δός εἰς τοὺς δούλους σου νὰ λαλῶσι τὸν λόγον σου μετὰ πάσης παρρησίας (ἐδ. 29).

Τί συνέβη μετὰ τὴν προσευχὴν ταύτην τῶν μαθητῶν; (ἐδ. 31).

«Ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη', 20). «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Μαθ. κή, 20).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἵνα δείξῃ, ὅτι εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καὶ ὅτι ἡ προςευχή των ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ αἴτησίς των εὐλογεῖται, ἐσάλευσε τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμένοι. Καὶ πάντες ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου, ὥςτε χωρὶς ἀναβολῆς ἐξηκολούθησαν νὰ κηρύττωσι τὸν λόγον μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν, μὴ φοβούμενοι ποσῶς τὴν δύναμιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς πρέπει νὰ προςευχώμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς μᾶς δίδῃ τὴν χάριν του νὰ τὸν δοξάζωμεν ἐν ὅσῳ ἐπιτρέπει νὰ ζῶμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἐπίσης πρέπει νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν διὰ νὰ τρέχῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καὶ δοξάζηται. Β' Θεσσαλ. γ', 1—2.

Συμπέρασμα.

Ὁ Θεὸς κατέστησε σοφοὺς τοὺς ἁλιεῖς καὶ ἰδιώτας ἵνα δείξῃ ὅτι πρὸς διάδοσιν τῶν ἀληθειῶν του δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς σοφίας τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ καθὼς οἱ ἀγράμματοι ἁλιεῖς δὲν ἀπεθαρρύνοντο διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ νὰ γείνωσι διδάσκαλοι τοῦ κόσμου καὶ αὐτῶν τῶν σοφῶν, οὕτω καὶ πᾶς πιστὸς Χριστιανός, διότι δὲν ἔχει γραμματικὴν σοφίαν ἢ ἐπιστημονικὰς γνώσεις, δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμολογῇ τὸν Χριστόν, νὰ συστήνῃ τὸ Εὐαγγέλιον Αὐτοῦ κτλ.

Τρεῖς μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδας κατὰ συνέχειαν περιεφρονοῦντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀμαθεῖς, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἐτέθησαν καὶ τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τῆς ὁποίας καὶ πύλαι ᾅδου δὲν κατίσχυσαν.

Ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ φροντίζῃ ἵνα ἔχῃ καθαράν, βεβαίαν καὶ ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας, πρὸς δὲ καθαρόν,

βέβαιον καὶ ὀρθὸν χριστιανικὸν βίον καὶ τότε, καὶ μόνον τότε, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ἀγωνισθῇ τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἐλπίζῃ τὸν οὐράνιον στέφανον ὡς ἀμοιβήν (Α' Κορινθ. θ', 24 κτλ. Β' Τιμόθ. δ', 7—8).

Μάθημα Ἕβδομον.

16/28 Αὐγούστου 1892. — Πράξ. ε', 1-11.

Ἀνανίας καὶ Σαπφείρα.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ε', 1-11. Τρίτ. Ἀριθ. ιέ, 27-41.
Τετ. Ἀριθ. ιστ', Πέμ. Γέν. μβ'.
Παρ. Ἐκκλ. έ. Σάββ. Γαλ. στ'.
Κυρ. Α' Κορινθ. ιγ'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 9-11.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν Γαλ. στ', 77.
«Μὴ πλανᾶσθε· ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται· ἐπειδὴ ὅ,τι ἂν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θέλει θερίσει».

1 Ἄνθρωπος δέ τις Ἀνανίας τὸ ὄνομα, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σαπφείρας, ἐπώλησε κτῆμα·

2 Καὶ ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς τιμῆς, ἐν γνώσει καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· καὶ φέρων μέρος τί, ἔθεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων.

3 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἀνανία, διὰ τί ἐγέμισεν ὁ Σατανᾶς, τὴν καρδίαν σου, ὥςτε νὰ ψευσθῇς εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νὰ κρατήσῃς ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ ἀγροῦ;

4 Ἐνῷ ἔμενε, δὲν ἦτο σοῦ; καὶ ἀφοῦ ἐπωλήθη, δὲν ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου; διὰ τί ἔβαλες ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; δὲν ἐψεύσθης εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν.

5 Ἐνῷ δὲ ἤκουσεν ὁ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους, ἔπεσε

καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ἐπέπεσε φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς
ἀκούοντας ταῦτα.
6 Σηκωθέντες δὲ οἱ νεώτεροι ἐτύλιξαν αὐτόν, καὶ ἐκβα-
λόντες ἔθαψαν.
7 Μετὰ δὲ περίπου τρεῖς ὥρας, εἰςῆλθεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, μὴ
ἐξεύρουσα τὸ γεγονός.
8 Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ Πέτρος· Εἰπέ μοι, διὰ τό-
σον ἐπωλήσατε τὸν ἀγρόν; Καὶ ἐκείνη εἶπε, Ναί, διὰ τόσον.
9 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· Διὰ τί συνεφωνήσατε νὰ
πειράξητε τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου; Ἰδοὺ εἰς τὴν θύραν οἱ πό-
δες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου, καὶ θέλουσιν ἐκβάλει καὶ σέ.
10 Καὶ ἔπεσε παρευθὺς εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐξεψύ-
χησεν· εἰςελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκράν, καὶ
ἐκβαλόντες ἔθαψαν πλησίον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς.
11 Καὶ ἐπέπεσε φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ
ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

Εἰςαγωγή.

Τὸ ὑποκείμενον, περὶ οὗ πραγματεύεται τὸ σημερινὸν μάθημα, εἶναι γεγονὸς συμβὰν ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν σταύρωσιν καὶ ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἴσως 2 ἢ 3 ἔτη μετέπειτα. Ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν Πράξεων (β', 44. δ', 32—35), εἰς τὴν ἀρτισύστατον χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν Χριστιανῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁ διωγμὸς καὶ ἡ ἀποξένωσις τῶν ἀδελφῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων προυκάλεσαν ἀναγκαίως τὴν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων σύστασιν τῶν κοινῶν τραπεζῶν ἢ τῆς κοινοκτημοσύνης, ὅπερ ἦν ἀναγκαιότατον μέσον πρὸς σύσφιγξιν καὶ κραταίωσιν τῆς μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν σωτηρίων ἀληθειῶν καὶ πρὸς πνευματικὴν ἐποικοδόμησιν τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦτο δὲ ἀπήτει νὰ γίνηται ἐξ ἀγάπης καὶ εἰλικρινοῦς προαιρέ-

σεως τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐχθρὸς ὅμως τῆς Ἐκκλησίας διάβολος, μὴ δυνηθεὶς νὰ καταβάλῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἔξωθεν, καθὼς εἴδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις μαθήμασιν, ἀνέλαβεν ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο διαφθείρων αὐτὴν ἐσωτερικῶς, δι' ὃ ἐνέπνευσεν εἰς δύο μέλη αὐτῆς, συζύγους, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν, δύο φθοροποιὰ μέσα διὰ πᾶσαν Ἐκκλησίαν.

Τὰ δύο δὲ σπουδαῖα μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἀρυόμεθα ἐκ τῆς παρούσης μελέτης, εἶναι ἡ προφύλαξις ἡμῶν ἀπὸ τῶν δύο τούτων ὀλεθρίων παθῶν, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλεονεξίας. Καὶ ὅσοι ἄνθρωποι, Χριστιανοὶ ὀνομαζόμενοι, ἐν γνώσει ψεύδονται, καὶ ἀδίκως πλεονεκτοῦσιν, οὐ μόνον δὲν εἶναι Χριστιανοί, ἀλλά, τὸ χείριστον διὰ τοὺς τοιούτους, καὶ ἐνταῦθα δὲν θὰ μείνωσιν ἀτιμώρητοι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου (Ματθ. ιϐ', 32). Μεγάλη δὲ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τούτων τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πάθημα τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας, εἰς ὃ μεταβαίνομεν νῦν.

Ἡ βάσις τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀγάπη, αὐταπάρνησις καὶ ἀλήθεια· καὶ οὐχὶ ἔχθρα, ἰδιοτέλεια καὶ ψεῦδος.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀνανίου. Ἐδ. 1—6.

Ποῦ ἀνῆκον θρησκευτικῶς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα;

Πόθεν ὡρμήθησαν οὗτοι, ὅπως ἐκποιήσωσι τὸ κτῆμά των (δ', 32—34);

Πῶς χαρακτηρίζεται ἐνταῦθα ἡ πρᾶξις αὕτη, καλὴ ἢ κακή; καὶ εἰς τί κυρίως ἔγκειται τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν αὐτῆς; (ἐδ. 3 καὶ 2).

Διὰ ποῖον λόγον ὁ Πέτρος χαρακτηρίζει τὸ ποιὸν ὡς καὶ τὸ ἐλατήριον τῆς πράξεως; (3—4).

Ποῖον πάθος φαίνεται ὅτι ὑπερίσχυσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀνανίου ὡς ἐλατήριον;

Τί λέγει ὁ Παῦλος περὶ τούτου τοῦ πάθους; (Α' Τιμόθ. στ', 9—10).

Τί παρόμοιον τούτου ἀναφέρει ὁ Σολομῶν ἐπαληθεῦον πληρέστατα ἐπὶ τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας (Παροιμ. ά, 19).

Δὲν ἀληθεύει καὶ δὲν συμβαίνει τοῦτο πλειστάκις κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τοὺς δούλους τοῦ πάθους τούτου καὶ τοὺς ἐκτιμητὰς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, διά τε τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν αὐτῶν ζωήν;

Ὁποῖα ἐπακόλουθα ἔσχε διὰ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Σαπφείραν τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ των ἐλατήριον τῆς ἰδιοτελείας διὰ τοῦ ψεύδους; (5—6).

Τί ἐξάγομεν ἐκ τῶν ἐν Ματθ. ιϐ', 32 λόγων τοῦ Κυρίου; Ἀπηλλάγησαν οὗτοι τῆς μελλούσης ποινῆς, παθόντες ἐνταῦθα, ἢ ἀναμένει αὐτοὺς τοιαύτη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι; (ὅρα Εἰςαγωγήν). Εἰς τί κυρίως ἔγκειται ἡ μεγάλη καὶ ἀσύγγνωστος ἐνοχὴ τῶν τοιούτων, δι' ἣν καὶ ὁ Κύριος ἀποκαλεῖ ὑϐριστὰς κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; (Ματθ. ιϐ', 31) ἐδ. 2 καὶ 8.

Τί λέγει ὁ Κύριος ἀλλαχοῦ περὶ τῶν ἐν γνώσει καὶ ἑκουσίως ἁμαρτανόντων; (Λουκ. ιϐ', 47—48. Ὅρα καὶ Ἑϐρ. ί, 26. Β' Πέτρ. β', 21—22).

Τί ἐνετέλλετο ὁ παλαιὸς νόμος εἰς τοὺς ἀναλαμϐάνοντας ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμολογήσαντας ἅπαξ πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς Αὐτόν; (Ἀριθμ. λ', 2. Δευτερον. κγ', 21. Ἐκκλησ. έ, 4).

Τί ἐπαγγέλλεται ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἐκτελοῦντας τὰς ὡμολογημένας ὑποσχέσεις καὶ ζῶντας συμφώνως πρὸς τὸ ὄνομα, ὅπερ φέρουσιν; (Ψαλμ. ν', 14—15.

Ὁ θάνατος τῆς Σαπφείρας. ἐδ. 7-11.

Τί συνέϐη εἰς τὴν Σαπφείραν συνένοχον τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ συζύγου της; (ἐδ. 7-10).

Τί διδάσκει ὁ Παῦλος περὶ συμμετοχῆς εἰς φαύλας πράξεις; (Α' Τιμόθ. έ, 22).

Τί διδασκόμεθα ἡμεῖς ἐκ τούτου;

Πρέπει τὰ τέκνα νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ αἱ σύζυγοι εἰς τοὺς συζύγους, ὅταν διατάσσωνται νὰ πράξωσι πρᾶξιν ἀντιστρατευομένην εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ; (1) (Ἐφεσ. στ', 1. Κολασσ. γ', 18).

---

(1) Ἐννόησον ἐνταῦθα τὸ ἐμφαντικὸν «*ἐν Κυρίῳ*».

Ποῖον μάθημα λαμβάνομεν ἐνταῦθα περὶ ἐλεημοσύνης καὶ τῶν ἄλλων προςφορῶν; (Β′ Κορινθ. θ′, 7 κτλ. Ἔξοδ. κέ, 2. λέ, 5). Ἦτο τοιαύτη ἡ τοῦ Ἀνανίου ἵνα γείνῃ δεκτή; ἐγένετο ἐξ ἀγάπης καὶ ἐξ ἁγνοῦ ἐλατηρίου; Τί λέγει ὁ Παῦλος περὶ πάσης πράξεως, μὴ γινομένης ἐξ ἀγάπης, τουτέστιν ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως, ἐξ ἠθικοῦ ἐλατηρίου; (Α′ Κορινθ. ιγ′, 3). Εἶναι θεμιταὶ αἱ ἐλεημοσύναι εἰς τοὺς πτωχούς, αἱ προςφοραὶ εἰς ἀγαθοεργὰ καταστήματα, σχολεῖα, νοσοκομεῖα κλπ., αἱ γινόμεναι διὰ φαύλων μέσων, ὡς χορῶν, θεάτρων, οἰνοπωλείων κτλ.; Οἱ Ἀπόστολοι ἀπέκρουον μετ' ἀγανακτήσεως τὴν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν των ἀποδιδομένην δυςφημίαν ὡς λεγόντων δῆθεν· Ἄς κάμωμεν τὰ κακὰ ὅπως ἔλθωσι τὰ ἀγαθὰ καὶ κατεδίκαζον τοὺς λέγοντας ταῦτα καὶ συμμορφουμένους πρὸς αὐτά (Ῥωμ. γ′, 8); πρὸς δὲ τὸν Τιμόθεον γράφων λέγει· Καὶ ἂν ἀγωνίζηταί τις δὲν στεφανοῦται, ἐὰν νομίμως δὲν ἀγωνισθῇ (Β′ Τιμόθ. β′, 5). Αἱ τοιαῦται ἐλεημοσύναι καὶ προςφοραὶ εἶναι ἰουδαϊκαί, ὅμοιαι μὲ τὴν πρᾶξιν τῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων (ἰδὲ Ματθ. κζ′, 6 —7) καὶ ἀναλόγους ἔχουσι τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἀποτελέσματα καὶ διὰ τὸν ἐνεργοῦντα αὐτάς, ἴσως δὲ καὶ δι' οὓς αὗται προςφέρονται (Ὠσηὲ η′, 7).

Τί λέγει σχετικῶς πρὸς ταῦτα τὸ σημερινὸν χρυσοῦν ῥητόν, καὶ τί διδασκόμεθα ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ;

Ποίαν αἴσθησιν ἐνεποίησεν εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν τὸ γεγονὸς τοῦ σημερινοῦ μαθήματος; (ἐδ. 5. 11).

Ὁποίαν αἴσθησιν καὶ διδασκαλίαν πρέπει νὰ ἐμποιήσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ ἕνεκα ψεύδους καὶ πονηρίας πάθημα τῶν δύο τούτων Χριστιανῶν;

Συμπέρασμα.

Ἀνάγνωθι ἐν Ἐκκλησιαστοῦ κεφ. η′, 11 ὅ,τι λέγει. Ἐνταῦθα ὁ Ἐκκλησιαστὴς εἶναι ἡ ἀληθὴς ἴσως αἰτία, δι' ἣν οἱ ἄνθρωποι δὲν παραδειγματίζονται ἐκ τῶν διδαγμάτων τῆς ἱστορίας. Ἀλλ' αὐτὴ πάλιν ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι, ἂν δὲν ἐκτελῆται ταχέως, ὡς εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ Σαπφείραν, ἐκτελεῖται ὅμως ἀφεύκτως, ὡς εἰς τοὺς υἱοὺς

τοῦ Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ἠδίκησαν τὸν Ἰωσήφ, ἐψεύσθησαν εἰς τὸν πατέρα των καὶ δὲν τοῖς ἐγένετο τίποτε, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν τόσου χρόνου (Ἰδὲ εἰς Γένεσιν μβ', 21—22) τί αἰσθάνονται καὶ τί πάσχουσι διὰ τὸ ἀδίκημα καὶ τὸ ψεῦδος· μηδὲ διότι δὲν πάσχουσιν ἐνταῦθα οἱ κακοί, ἀλλ' εὐημεροῦσιν, ἂς γινώμεθα τολμηροὶ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Πολλοί, λέγει ὁ Χρυσόστομος, πράττουσι τὰ τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας, ἀλλὰ δὲν πάσχουσιν ἐνταῦθα ἀμέσως, διότι ἀναμένει αὐτοὺς ὁ δεύτερος καὶ φρικτότερος θάνατος· πολλοὶ τὰ τῶν Σοδόμων, ἀλλὰ δὲν τιμωροῦνται διὰ πυρός, διότι ἀναμένει αὐτοὺς τὸ αἰώνιον πῦρ τὸ ἄσβεστον· πολλοὶ τὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀλλ' οὐ δάκνουσιν αὐτοὺς ὄφεις, ἐπειδὴ προωρίσθη δι' αὐτοὺς ὁ σκώληξ ὁ ἀτελεύτητος κλπ. (Ἰδὲ καὶ Ἰὼβ ιθ', 29).

Μάθημα Ὄγδοον.

23/4 Σεπτεμβρίου 1892. — Πράξ. ε', 25—42.

Διωγμὸς τῶν Ἀποστόλων.

Ἡμέρ. Ἀναγν.
Δευτ. Πράξ. έ, 12—24. Τρίτ. Πράξ. ε', 25—42.
Τετ. Ῥωμ. ή, 1—17. Πέμ. Ῥωμ. ή, 18—39.
Παρ. Β' Κορινθ. ιά. Σάββ. Β' Κορινθ. β'.
Κυρ. Ματθ. έ, 1—16.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 29—32.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 29.
«Πρέπει νὰ πειθαρχῶμεν εἰς τὸν Θεὸν μᾶλλον παρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους».

25 Καὶ ἐλθών τις ἀπήγγειλε πρὸς αὐτοὺς λέγων· Ὅτι ἰδού, οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐβάλετε εἰς τὴν φυλακήν, ἵστανται ἐν τῷ ἱερῷ καὶ διδάσκουσι τὸν λαόν.

26 Τότε ὑπῆγεν ὁ στρατηγὸς μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἔφε-
ρεν αὐτούς, οὐχὶ μετὰ βίας· διότι ἐφοβοῦντο τὸν λαὸν μὴ λι-
θοβοληθῶσι.
27 Καὶ ἀφοῦ ἔφεραν αὐτούς, ἔστησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ· καὶ
ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἀρχιερεύς,
28 Λέγων· Δὲν σᾶς παρηγγείλαμεν ῥητῶς νὰ μὴ διδά-
σκητε ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδού, ἐγεμίσατε τὴν Ἱερου-
σαλὴμ ἀπὸ τῆς διδαχῆς σας, καὶ θέλετε νὰ φέρητε ἐφ' ἡμᾶς
τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.
29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶπον· Πρέ-
πει νὰ πειθαρχῶμεν εἰς τὸν Θεὸν μᾶλλον παρὰ εἰς τοὺς
ἀνθρώπους.
30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν
ὁποῖον σεῖς ἐθανατώσατε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.
31 Τοῦτον ὁ Θεὸς ὕψωσε διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ἀρχηγὸν
καὶ σωτῆρα, διὰ νὰ δώσῃ μετάνοιαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἄφε-
σιν ἁμαρτιῶν.
32 Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μάρτυρες αὐτοῦ περὶ τῶν λόγων τού-
των, καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Θεὸς
εἰς τοὺς πειθαρχοῦντας εἰς αὐτόν.
33 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἔτριζον τοὺς ὀδόντας, καὶ ἐβουλεύοντο
νὰ θανατώσωσιν αὐτούς.
34 Σηκωθεὶς δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ Φαρισαῖός τις, Γαμαλιὴλ
τὸ ὄνομα, νομοδιδάσκαλος, τιμώμενος ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ,
προσέταξε νὰ ἐκβάλωσι τοὺς Ἀποστόλους δι' ὀλίγην ὥραν,
35 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέ-
χετε εἰς ἑαυτοὺς περὶ τῶν ἀνθρώπων τούτων, τί μέλλετε νὰ
πράξητε.
36 Διότι πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἐσηκώθη ὁ Θευδᾶς, λέ-
γων ἑαυτὸν ὅτι εἶναι μέγας τις, εἰς τὸν ὁποῖον προσεκολλήθη

ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἕως τετρακοσίων· ὅςτις ἐφονεύθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο εἰς αὐτὸν διελύθησαν, καὶ κατήντησαν εἰς οὐδέν.

37 Μετὰ τοῦτον ἐσηκώθη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἔσυρεν ὀπίσω αὐτοῦ ἀρκετὸν λαόν· καὶ ἐκεῖνος ἀπωλέσθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο εἰς αὐτὸν διεσκορπίσθησαν.

38 Καὶ τώρα σᾶς λέγω· Ἀπέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ ἀφήσατε αὐτούς· διότι ἐὰν ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο ἦναι ἐξ ἀνθρώπων, θέλει ματαιωθῇ·

39 Ἐὰν ὅμως ἦναι ἐκ Θεοῦ, δὲν δύνασθε νὰ ματαιώσητε αὐτό, καὶ προςέχετε μήπως εὑρεθῆτε καὶ θεομάχοι.

40 Καὶ ἐπείσθησαν εἰς αὐτόν· καὶ προςκαλέσαντες τοὺς Ἀποστόλους ἔδειραν, καὶ παρήγγειλαν νὰ μὴ λαλῶσιν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτούς.

41 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἀνεχώρουν ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου χαίροντες, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἠξιώθησαν νὰ ἀτιμασθῶσι.

42 Καὶ πᾶσαν ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ' οἶκον δὲν ἔπαυον διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἰςαγωγή.

Εἰς τὸ παρελθὸν μάθημα εἴδομεν τὸ λυπηρὸν τέλος δύο προςώπων, ἅτινα διὰ τὰ συμφέροντά των μόνον ἔγειναν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἅτινα ἤθελον νὰ ἔχωσι πάσας τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὰ νὰ μείνωσιν ὑπήκοοι τοῦ διαβόλου· εἴδομεν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἁγίαν του Ἐκκλησίαν. Ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα ἁγιάσῃ αὐτήν, καθαρίσας μὲ τὸ λουτρὸν

τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ λόγου, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν εἰς ἑαυτὸν ἔνδοξον Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν κηλῖδα ἢ ῥυτίδα ἤ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ἦναι ἁγία καὶ ἄμωμος (Ἐφ. έ, 25-27). Τὸ Ἡμερ. Ἀναγν. τῆς Δευτ. δεικνύει ἡμῖν τὴν ὑπόληψιν, ἣν οἱ μαθηταὶ εἶχον εἰς τὸν λαόν, ἕνεκα τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν πολλῶν θαυμάτων αὐτῶν.

Ἔτι βλέπομεν ὅτι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ἀκολουθοῦσι τὴν πρώτην μέθοδόν των καὶ προςπαθοῦσι νὰ ἐμποδίζωσι τὴν πρόοδον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἰς μάτην ὅμως· ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΗΝΟΙΞΕ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ καὶ οἱ μαθηταὶ ἠκολούθουν τὸ καλόν των ἔργον.

Τὸ σημερινὸν μάθημα ἀναφέρει τὸ θέαμα ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὅτε ἐκ δευτέρου οἱ μαθηταὶ ὡδηγήθησαν ἐκεῖ, καὶ τὴν βοήθειαν, ἣν ὁ Θεὸς ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτοὺς ἀπροςδοκήτως διὰ τοῦ Γαμαλιήλ.

Ἐρωτήσεις.

Τί ἦτο τὸ ὑποκείμενον τοῦ παρελθόντος μαθήματος ἡμῶν;

Τί μανθάνομεν ἀπὸ τὰ Ἡμερ. Ἀναγν. διὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐπιρροὴν τῶν μαθητῶν;

Καὶ ἔτι διὰ τὰ προςκόμματα ἢ ἐμπόδια, ἅτινά τινες προβάλλουσιν;

Ποίαν θαυμαστὴν βοήθειαν ἔστειλεν ὁ Θεός;

Ἐν τῷ συνεδρίῳ.

Ποίαν παράξενον εἴδησιν ἔφερέ τις εἰς τὸ συνέδριον; ἐδ. 22 κτλ.

Καὶ ποίαν ἄλλην ἔφερεν ἄλλος; ἐδ. 25.

Πῶς τοὺς ἔφερεν ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ ὑπηρέται; ἐδ. 26.

Ποῖον ἐφοβοῦντο;

(Ἐκεῖνοι ἐφοβοῦντο τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν ἐφοβοῦντο τὸν Θεόν).

Ποῦ ἔφερον τοὺς μαθητὰς ἀπὸ τὸν ναόν; ἐδ. 27.

Τί τοὺς ἠρώτησεν ὁ Ἀρχιερεύς; ἐδ. 28.

Ποίαν κατηγορίαν προςάγει κατ' αὐτῶν;

«ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥΤΟΥ». Ποία φράσις ἔρχεται εἰς τὴν ἐνθύμησιν ἡμῶν; Ματθ. κζ'; 25.

Ὁποία εἶναι ἡ θαρραλέα ἀπολογία τοῦ Πέτρου; ἐδ. 29.

Πότε καὶ εἰς ποίαν ἄλλην περίστασιν ἔδωκεν ὁ Πέτρος τοιαύτην ἀπάντησιν; δ', 19.

[Ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Πέτρου ὁμοιάζει τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σωκράτους, φανερόνει δὲ εἰς ἡμᾶς ὁποία πρέπει νὰ ἦναι ἡ βάσις καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν πράξεων ἡμῶν].

Τίνος ἦτο τὸ ἔργον τῆς ἀναστάσεως; ἐδ. 30.

Ὁποία μακρὰ σειρὰ προφητειῶν ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν;

Πῶς καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ὕψωσεν αὐτὸν ὁ Θεός; ἐδ. 31.

Δύναται νὰ γείνῃ ἄφεσις ἁμαρτιῶν χωρὶς μετάνοιαν;

Συγχωρεῖ ὁ Θεὸς πάντα μετανοῦντα; Ἠσαΐ. ά, 16—18. με', 19.

Ποῖοι ἦσαν μάρτυρες; ἐδ. 32. Ὅρα καὶ ά, 2—3. Α' Κορινθ. ιέ, 4—8.

Ποῖος ἄλλος ἐκτὸς τῶν μαθητῶν εἶναι μάρτυς; ἐδ. 32.

Ποίαν μαρτυρίαν ἔδωκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὸ κήρυγμα τῶν μαθητῶν; β', 1 κτλ.

Καὶ τόρα μαρτυρεῖ τὸ Πνεῦμα; πῶς; Ῥωμ. ή, 16. Γαλάτ. δ', 6. Α' Ἰωάνν. γ', 24.

Διατί δὲν ἐδέχθησαν αὐτοὶ τὴν ἀγγελίαν τῆς συγχωρήσεως;

Καὶ τόρα διατί ἐναντιοῦνταί τινες εἰς τὴν ἀλήθειαν;

Διατί δὲν δέχονται πάντες τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ περὶ συγχωρήσεως καὶ αἰωνίας ἀναπαύσεως;

Τί ἔκαμον αὐτοὶ ἀκούσαντες τοὺς μαθητάς; ἐδ. 33.

[Καθὼς λέγει τις: Δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία φέρει ταραχὴν εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλ' ἡ ἐναντίωσις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῆς].

Ἡ συμβουλὴ τοῦ Γαμαλιήλ. ἐδ. 34—39.

Ποῖος ἐσηκώθη ἐν τῷ συνεδρίῳ;

Τίς ἦτο; ποίαν ὑπόληψιν εἶχεν; ἐδ. 34.

[Ὁ μέγας νομοδιδάσκαλος Γαμαλιὴλ (υἱὸς τοῦ Ῥαββὶ Συμεών,

ἔγγονος τοῦ περιφήμου 'Ραββὶ Χίλλελ) ἤξευρε καλῶς τὴν ἑλληνικήν, καθὼς καὶ ἄλλας γλώσσας καὶ ἐπιστήμας, καὶ ἦτο διδάσκαλος τοῦ 'Αποστόλου Παύλου (κβ', 3). Ἦτο δὲ καὶ πρόεδρος τοῦ συνεδρίου· ἡ σοφία αὐτοῦ καταφαίνεται ἀπὸ τὴν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην].

Ποίαν καλὴν προτροπὴν καὶ νουθεσίαν δίδει ; ἐδ. 35.

Ποῖον ἀναφέρει ὡς παράδειγμα ἐν τῷ ἐδ. 36;

Πόσοι ἠκολούθησαν αὐτόν; μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα;

Καὶ ποῖον ἐπίσης παράδειγμα ἐν ἐδ. 37;

['Η ἀπογραφὴ αὕτη ἔγεινε μετὰ τὴν ἐν Λουκ. β', 1 κ.τ.λ. ἀναφερομένην. Ἦτο αἵρεσις τῶν 'Εβραίων, καλουμένη τῶν Ζηλωτῶν, ἥτις δὲν ἐδέχθη νὰ δίδῃ δασμὸν εἰς τὸν Καίσαρα (Ματθ. κβ', 17). Εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Σίμων ὁ Ζηλωτής, ἦτο ἀπὸ τὴν αἵρεσιν ταύτην].

Τί εἶπεν ὁ Χριστὸς περὶ τῶν τοιούτων ψευδοπροφητῶν; Ματθ. κδ', 8. 11.

Ποίαν σύγκρισιν κάμνει μεταξὺ τῶν βουλῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ; ἐδ. 38—39.

Ποῖα μαθήματα ἐξάγομεν δι' ἡμᾶς ἀπὸ τὴν σύγκρισιν ταύτην;

Πῶς θεομαχοῦσί τινες τόρα;

Τί ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συμβουλῆς τοῦ Γαμαλιὴλ εἰς τὸ συνέδριον; ἐδ. 40. Πῶς ἤλλαξαν τὸν σκοπόν των διὰ τοὺς μαθητάς; ἐδ. 33. 40.

Πῶς ἀνεχώρουν οἱ μαθηταί; ἐδ. 41.

Ποῖαι λέξεις τοῦ Χριστοῦ πιθανὸν ἦλθον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν; Ματθ. ε', 10—12.

Ἤλλαξαν κατόπιν οἱ μαθηταὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν σύστημα; ἐδ. 42.

['Επαινοῦντες τοὺς μαθητάς, ἄς μιμώμεθα τὴν ἀφοβίαν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ καθῆκόν των ἄνευ σκέψεως ἢ φόβου τῶν ἀνθρώπων. 'Εὰν ὁ Θεὸς ἦναι ὑπὲρ ἡμῶν, τίς θέλει εἶναι καθ' ἡμῶν; 'Ρωμ. η', 31].

Μάθημα Ἔνατον.

30/11 Σεπτεμβρίου 1892. — Πράξ. ζ', 54-60. η', 1-4.

Ὁ πρῶτος χριστιανὸς μάρτυς.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευτ. Πράξ. στ'. Τρίτ. Πράξ. ζ', 1-25.
Τετ. Πράξ. ζ', 26—50. Πέμ. Πράξ. ζ', 51. η', 4.
Παρ. Ματθ. κγ'. Σάββ. Ἀποκάλ. στ'.
Κυρ. Ἠσαΐ. νά, 9—23.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 57—60.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 60.
«Καὶ γονατίσας ἐφώναξε μετὰ φωνῆς μεγάλης· Κύριε, μὴ λογαριάσῃς εἰς αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην».

54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα κατεκόπτοντο τὰς καρδίας αὐτῶν, καὶ ἔτριζον τοὺς ὀδόντας κατ' αὐτοῦ.

55 Ὁ δὲ Στέφανος, πλήρης ὢν Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν, εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Ἰησοῦν ἱστάμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ,

56 Καὶ εἶπεν· Ἰδού, θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἱστάμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

57 Τότε φωνάξαντες μετὰ φωνῆς μεγάλης, ἔφραξαν τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' αὐτόν.

58 Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεσαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰς τοὺς πόδας νεανίου τινὸς ὀνομαζομένου Σαύλου.

59 Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

60 Καὶ γονατίσας ἐφώναξε μετὰ φωνῆς μεγάλης· Κύριε, μὴ λογαριάσῃς εἰς αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· καὶ τοῦτο εἰπών, ἐκοιμήθη.

ΚΕΦ. Η'

1 *Ὁ δὲ Σαῦλος ἦτο σύμφωνος εἰς τὸν φόνον αὐτοῦ. Καὶ ἔγεινεν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις· καὶ πάντες διεσπάρησαν εἰς τοὺς τόπους τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν Ἀποστόλων.*

2 *Ἔφεραν δὲ τὸν Στέφανον εἰς τὸν τάφον ἄνδρες εὐλαβεῖς, καὶ ἔκαμον θρῆνον μέγαν ἐπ' αὐτόν.*

3 *Ὁ δὲ Σαῦλος ἐκακοποίει τὴν Ἐκκλησίαν, ἐμβαίνων εἰς πᾶσαν οἰκίαν, καὶ σύρων ἄνδρας καὶ γυναῖκας, παρέδιδεν εἰς τὴν φυλακήν.*

4 *Οἱ μὲν λοιπὸν διασπαρέντες διῆλθον, εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.*

Εἰςαγωγή.

Τὸ Ἡμερ. Ἀναγν. τῆς Δευτ. δεικνύει τὴν αὔξησιν τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ ὅτι πολλοὶ τῶν ἱερέων ὑπήκουον εἰς τὴν ἀλήθειαν (ἐδ. 7). Ἐπίσης φανερόνει ὅτι τόσον ἐνωρὶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἤρχισαν οἱ ἀδελφοὶ νὰ ζηλεύωσιν ἀλλήλους καὶ πιθανὸν νὰ ἔπραττον καί τινες ἐξ αὐτῶν ἀδικίας.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀκούομεν πρώτην ἤδη φορὰν τὸ ὄνομα τοῦ Στεφάνου, ὅςτις ὡς ἔφορος ἐξελέγη μετ' ἄλλων ἓξ ἵνα ἐμποδίζῃ τὰς ἀδικίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προσέχῃ ὅπως πᾶν μέλος τῆς Ἐκκλησίας λαμβάνῃ τὸ δίκαιον αὐτοῦ μερίδιον. Μετὰ ταῦτα ὁ Στέφανος ἔδειξε τοιαύτην σοφίαν, πίστιν καὶ δύναμιν, ὥστε οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας ἀφῆκαν πρὸς ὥραν τὸν Πέτρον καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν Στέφανον, ὡς τὸν ὁδηγὸν τῆς αἱρέσεως τοῦ Ναζωραίου. Τὸ ἐδ. 9 ἀναφέρει τὴν Κιλικίαν, πιθανὸν ὁ Σαῦλος ἦτο εἷς τῶν φιλονικούντων μετὰ τοῦ Στεφάνου.

Μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, μεθ' οὗ ἐλάλει, ἐπαρουσίασαν ψευδομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι ἤλλαξαν τὴν

ἔννοιαν τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ καὶ ἠνάγκασαν τοὺς Γραμματεῖς νὰ ὁδηγήσωσι τὸν Στέφανον εἰς τὸ συνέδριον.

Εἰς τὸ Ἡμερ. Ἀναγν. τῆς Τρίτ. καὶ τῆς Τετ. εἴδομεν τὴν ἀπολογίαν τοῦ Στεφάνου καὶ τὴν λαμπρὰν ἐξήγησιν ὅλης τῆς ἱστορίας τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Οἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἠγάπων τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἀλλ' αἱ σκληραὶ αὐτῶν καρδίαι δὲν τοῖς ἐπέτρεπον νὰ δεχθῶσι τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ Χριστός, καὶ ὅτι ὁ Ναζωραῖος ἦτο ὁ ἐν πάσῃ τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ προαγγελλόμενος Μεσσίας.

Ὁ Στέφανος λέγει μετὰ θάρρους ὅτι οὗτοι εἶναι οἱ ἀληθεῖς διάδοχοι τῶν πατέρων αὐτῶν. Οἱ πατέρες των ἐφόνευσαν τοὺς προφητεύσαντας διὰ τὸν Χριστόν, καὶ αὐτοὶ τόρα ἐφόνευσαν τὸν ἴδιον Χριστόν.

Τὸ σημερινὸν μάθημα μαρτυρεῖ τὸ ἀληθὲς τῆς κατηγορίας ταύτης, ἐνῷ φονεύουσι καὶ τὸν Στέφανον.

Προπαρασκευαστικαὶ ἐρωτήσεις.

Τί μανθάνομεν ἐκ τοῦ Ἡμερ. Ἀναγν. Δευτ. περὶ τῆς αὐξήσεως τῆς Ἐκκλησίας;

Τί περὶ τῶν γογγυσμῶν τῶν Ἑλληνιστῶν;

Τί διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Στεφάνου καὶ τῶν ἄλλων;

Καὶ τί διὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας;

Ποίαν ἐρώτησιν κάμνει ὁ Ἀρχιερεύς; ζ', 1.

Ποίαν ἱστορίαν ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἀπολογούμενος; Ἡμερ. Ἀναγν. Τρίτ. καὶ Τετ.

Τί λέγουσι διὰ τὸν Χριστὸν τὰ ἐδ. 37 καὶ 38;

Πότε εἶχεν εἰπεῖ οὕτως ὁ Μωϋσῆς; Δευτερον. ιη', 15 κ.τ.λ.

Πῶς ἀντεστάθησαν οἱ πατέρες των εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα; ἐδ. 39. 43.

Πῶς ἦσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι συνένοχοι τῶν πράξεων τῶν πατέρων αὐτῶν; ἐδ. 51 κτλ.

Ποίαν ὑπόληψιν εἶχον εἰς τοὺς προφήτας;

Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; (ἰδὲ Ματθ. κγ', 29 κτλ. Ἰωάνν. ζ', 19).

Ἀρκεῖ δι' ἡμᾶς νὰ ἐπαινῶμεν μόνον τοὺς παλαιοὺς ἁγίους ἀν–

θρώπους καὶ νὰ μὴ δεχώμεθα τοὺς νῦν δούλους Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ;

Τί ὠφελεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ νὰ κατηγορῶμεν τοὺς Φαρισαίους, ἐὰν δὲν κάμνωμεν κἄτι τι καλὸν πρὸς προαγωγὴν καὶ ἐπέκτασιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ;

Τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπολογίας καὶ τῆς κατηγορίας τοῦ Στεφάνου; ἐδ. 54.

Τίνα αἰσθήματα ἐκυρίευον τὴν καρδίαν τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως ἢ ὁ θυμός;

Ὠφελεῖ νὰ θυμόνῃ τις ἀκούων κατηγορίας;

Τί ἄλλο ὅμως ὠφελεῖ;

Ὁποῖον λαμπρὸν ἀποτέλεσμα ἔμελλε νὰ συμβῇ, ἐὰν αὐτοὶ ἤθελον μετανοήσει;

Ποίαν σφραγῖδα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔδωκε διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν τοῦ Στεφάνου λόγων; ἐδ. 55.

Ὁποῖον ὅραμα ἐδόθη εἰς αὐτόν;

Πῶς ἐξεφράσθη τὸ ὅραμα εἰς τὸ συνέδριον; ἐδ. 56.

Τί εἶπεν ὁ Χριστὸς τῷ Ναθαναήλ; Ἰωάνν. α', 51—52.

Πῶς ἐθεώρησαν τὴν φράσιν ταύτην; ἐδ. 57.

Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστὸς εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο καὶ πῶς ἐδέχθησαν αὐτοὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ; Ματθ. κστ', 64—65.

Τί δὲ ἔπραξαν ἐν τῷ θυμῷ αὐτῶν πρὸς τὸν Στέφανον; ἐδ. 58.

Εἰς τίνος νεανίου πόδας ἀπέθεσαν οἱ μάρτυρες τὰ ἱμάτια αὐτῶν;

Λιθοβολούντων ἐκείνων, τί ἔκαμεν ὁ Στέφανος; ἐδ. 59.

Ὁποία ὡραία εἰκὼν παρουσιάζεται εἰς ἡμᾶς ἐνῷ ἀναγινώσκομεν τὸ ἐδ. 60, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ χρυσοῦν ῥητόν;

Κάμνων τὴν προσευχὴν ταύτην, τίνος παράδειγμα ὁ Στέφανος ἠκολούθει; Λουκ. κγ', 34.

Δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Σαύλου εἶναι ἓν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς προσευχῆς ταύτης τοῦ Στεφάνου;

Τί μᾶς λέγουσι τὰ ἐδ. 1 καὶ 3 διὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σαύλου (δηλ. τοῦ Παύλου);

Μὲ ποῖα συναισθήματα κατόπιν ὁ Παῦλος ὁμολογεῖ τὰς πράξεις του ταύτας; κεφ. κβ', 20. κστ', 11. Γαλάτ. α', 13. Α' Τιμ. α', 13.

Ὁποῖα ἦσαν τὰ αἰσθήματα τῶν εὐλαβῶν ἀδελφῶν πρὸς τὴν πρᾶξιν ταύτην; ἐδ. 2.

Τί ἔγεινεν ἔτι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας; ἐδ. 1.

Ποῖοι καὶ ποῦ διεσπάρησαν;

Ἀλλὰ μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα; ἐδ. 4.

[Καὶ οὕτως, ὡς λέγει τις, «τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἔγεινεν ὁ σπόρος τῆς Ἐκκλησίας»].

Μάθημα Δέκατον.

6/18 Σεπτεμβρίου 1892. — Πράξ. η', 5—25.

Ὁ Φίλιππος κηρύττων ἐν Σαμαρείᾳ.

Ἡμέρ. Ἀναγν.
Δευ. Ἠσαΐ. μγ'. Τρίτ. Λουκ. δ', 20—29. Ἰωάνν. κα', 15—25.
Τετ. Ἰωάνν. δ', 20—29. ή, 48—49. Πέμ. Ἀποκάλ. γ'.
Παρ. Ματθ. κη'. Σάββ. Ἠσαΐ. νε'.
Κυρ. Πράξ. η', 1-25. Ῥωμ. ά, 8-18.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 5—8
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Ἐδ. 8.
«Καὶ ἔγεινε χαρὰ μεγάλη ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει».

5 *Ὁ δὲ Φίλιππος καταβὰς εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας,*
ἐκήρυττεν εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστόν.
6 *Καὶ οἱ ὄχλοι προςεῖχον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ λεγόμενα*
ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἀκούοντες καὶ βλέποντες τὰ θαύματα, τὰ
ὁποῖα ἔκαμνε.
7 *Διότι ἐκ πολλῶν, ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα, ἐξήρ-*
χοντο αὐτὰ φωνάζοντα μετὰ μεγάλης φωνῆς· καὶ πολλοὶ
παραλυτικοὶ καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν.
8 *Καὶ ἔγεινε χαρὰ μεγάλη ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει.*

9 Ἄνθρωπος δέ τις Σίμων ὀνομαζόμενος προϋπῆρχεν ἐν
τῇ πόλει κάμνων μαγείας, καὶ ἐκπλήττων τὸν λαὸν τῆς Σα-
μαρείας, λέγων ἑαυτὸν ὅτι εἶναι μέγας τις·
10 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδον προςοχὴν πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως
μεγάλου, λέγοντες· Οὗτος εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.
11 Ἔδιδον προςοχὴν εἰς αὐτόν, διότι εἶχεν ἐκπλήξει αὐ-
τοὺς πολὺν καιρὸν μὲ τὰς μαγείας.
12 Ὅτε ὅμως ἐπίστευσαν εἰς τὸν Φίλιππον εὐαγγελιζόμε-
νον τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.
13 Ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς
ἔμενε πάντοτε μετὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ θεωρῶν σημεῖα καὶ
θαύματα μεγάλα γινόμενα ἐξεπλήττετο.
14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ὅτι
ἡ Σαμάρεια ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς
αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·
15 Οἵτινες καταβάντες προςηυχήθησαν περὶ αὐτῶν, διὰ
νὰ λάβωσι Πνεῦμα Ἅγιον.
16 Διότι δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιπέσει ἐπ' οὐδένα ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ
μόνον ἦσαν βεβαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
17 Τότε ἐπέθετον τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐλάμβανον
Πνεῦμα Ἅγιον.
18 Ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων, ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν
τῶν Ἀποστόλων δίδεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, προσέφερεν
εἰς αὐτοὺς χρήματα,
19 Λέγων· Δότε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ὥςτε
εἰς ὅντινα ἐπιθέσω τὰς χεῖρας, νὰ λαμβάνῃ Πνεῦμα Ἅγιον.
20 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου ἂς
ἦναι μετὰ σοῦ εἰς ἀπώλειαν, διότι ἐνόμισας ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ
Θεοῦ ἀποκτᾶται διὰ χρημάτων.

21 Σὺ δὲν ἔχεις μερίδα οὐδὲ κλῆρον ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ, διότι ἡ καρδία σου δὲν εἶναι εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

22 Μετανόησον λοιπὸν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ, ἴσως συγχωρηθῇ εἰς σὲ ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου·

23 Ἐπειδὴ σὲ βλέπω ὅτι εἶσαι εἰς χολὴν πικρίας καὶ δεσμὸν ἀδικίας.

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· Δεήθητε σεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ μηδὲν ἐξ ὅσων εἴπετε.

25 Ἐκεῖνοι λοιπόν, ἀφοῦ ἐμαρτύρησαν καὶ ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, κηρύξαντες τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐν πολλαῖς κώμαις τῶν Σαμαρειτῶν.

Εἰςαγωγή.

Ἡ Σαμάρεια ἦτο πόλις πρωτεύουσα καὶ ὀνομαστὴ εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτῆς· οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶχον μικτὴν θρησκείαν ἐξ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ εἰδωλολατρείας· ὑπῆρχε μῖσος μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοιοῦτων μῖσος, ὥςτε οὔτε πῦρ ἔδιδεν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, οὔτε ἐχαιρέτιζον ἀλλήλους, δι' ὅπερ ὁ Ἰωάννης λέγει· «Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις» (Ἰωάνν. δ', 9). Οἱ Σαμαρεῖται εἶχον ἰδιαίτερον ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Γαριζείν, τὸν ὁποῖον ᾠκοδόμησαν ἐκεῖ ἀδείᾳ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἰδὲ καὶ ἐν μὲν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ Α' Βασιλ. ιστ', 29-34, ἐν δὲ τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ Λουκ. ιζ', 11-19. Πράξ. ι', 28.

Ὁ διὰ τοὺς ἀτρύτους αὐτοῦ κόπους πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διδαχὴν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τοῦ μόνου Κανόνος τῆς σωτηρίου ἡμῶν θρησκείας ἐπικληθεὶς εἰδικὸς καὶ ἀκάματος τοῦ Εὐαγγελίου Ἐργάτης, ὁ διάσημος ἐκεῖνος ὁμογενὴς ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ καὶ ποιμὴν ἐσχάτως τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλη-

σίας κ. Γ. Κωνσταντίνου, οὗτινος τὸν θάνατον ἄχρι τῆς σήμερον θρηνοῦσιν οἱ ἁπανταχοῦ Εὐαγγελικοί, ἰδίως δὲ τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα ἐν Σμύρνῃ καὶ οἱ ἀλλαχόθι ἐκτιμήσαντες τὸν ἄνδρα ἕνεκα τῶν σπανίων αὐτοῦ προςόντων, εἰς τὸ ἀξιόλογον σύγγραμμά του «Ἑρμηνεία τῶν Ἱερῶν Γραφῶν» (τόμ. Α', σελ. 161, 162) περὶ Σαμαρείας ἀναφέρει οὐκ ὀλίγα (καὶ τόμ. Β', σελ. 346, στίχ. 9 τὴν Ἑρμ.), εἰς ἃ παραπέμπεται πᾶς εὐσεβής· οὐχ ἧττον καὶ εἰς τὸ «Λεξικὸν τῶν Ἱερῶν Γραφῶν» σελ. 875 κτλ. τοῦ αὐτοῦ φερεπόνου συγγραφέως.

Προπαρασκευατικαὶ Ἐρωτήσεις.

Τί ἦτο ὁ Φίλιππος; Πράξ. κά, 8. 9. Πῶς προςελήφθη εἰς τὸ ἔργον; Πράξ. στ', 1-6. Πόθεν ὁ Φίλιππος ἦλθεν εἰς Σαμάρειαν; (βλέπε τὰ ἐδ. 1 κτλ. τοῦ κεφαλ. τοῦ μαθήματός μας). Διατί ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν; Μόνον αὐτὸς ἔφυγεν ἢ καὶ ἄλλοι; Ποῖοι διήγειραν διωγμὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας (Ἐκκλησία λέγεται ἐνταῦθα τὸ σύνολον τῶν Χριστιανῶν).

Δὲν πρέπει νὰ ταυτίζωμεν τὸν Φίλιππον τοῦτον μὲ τὸν ἐκ τῶν Δώδεκα Ἀπόστολον Φίλιππον τὸν ἀπὸ Βηθσαϊδά, πόλεως ὀνομαστῆς τῆς Περαίας, ὅςτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκήρυξεν ἐν τῇ Ἄνω Ἀσίᾳ καὶ ἐσταυρώθη ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας. Ἰωάνν. ά, 44-47 (Εὑρὲ καὶ τὰ μέρη εἰς τὸν χάρτην).

Ἡ χρονολογία 34 ἔτη μ. Χ. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελιστοῦ Φιλίππου ἐν Σαμαρείᾳ. Ἐδ. 5—8.

Καταβὰς ὁ Φίλιππος εἰς Σαμάρειαν τί ἔκαμεν; Ποῖον πρέπει νὰ ἦναι τὸ κυριώτατον μέλημα παντὸς διακόνου τοῦ Θεοῦ; Μήπως τὸ κήρυγμα πρέπει νὰ παύηται; ἐδ. 5. Ὁ κηρύττων τὸν σταυρὸν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ αἰσχύνηται καὶ νὰ δειλιᾷ; Τότε οἱ ὄχλοι ποῦ προςεῖχον; Ὁποῖα ἦσαν τὰ λεγόμενά του; ἐδ. 12. Τί ἄλλο ἐποίει ὁ Φίλιππος; Τίνας ἐθεράπευε καὶ διὰ δυνάμεως

τίνος; Τότε τί ἐγένετο; ἐδ. 8. Διατί; Προςεδόκων καὶ αὐτοὶ τὸν Μεσσίαν; (Ἰδὲ Ἰωάνν. δ', 25).

Σίμων ὁ μάγος βαπτιζόμενος κ.τ.λ. ἐδ. 9—13.

Τίς προϋπῆρχεν ἐν Σαμαρείᾳ; Τί ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ ὁ πλάνος οὗτος; Τί ἔκαμνεν αὐτός; ἐδ. 9. Τί ἔλεγον οἱ ὁρῶντες τὰς μαγείας; ἐδ. 10. Διατί; ἐδ. 11. Δύνανται νὰ ὑπερισχύσωσι μέχρι τέλους τὰ τοιαῦτα; Τί θὰ ὑπερισχύσῃ λοιπόν; Τί ἔκαμεν ὁ Φίλιππος τοὺς πιστεύσαντας; ἐδ. 12. Ἦσαν πολλοί, καὶ ποῖοι; Μεταξὺ τούτων ἄλλος τίς ἦτο; Τί ἔκαμεν ὁ Σίμων; καὶ ἄλλο τί; ἐδ. 13. Τί ἐθεώρει δέ; Τὰ δὲ μεγάλα θαύματα τοῦ Φιλίππου τί ἐπέφεραν εἰς τὸν Σίμωνα; Μὲ ποίαν δύναμιν ἐθαυματούργει ὁ Φίλιππος, καὶ μὲ ποίαν ὁ Σίμων;

Ἡ ἔλευσις τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰωάννου. ἐδ. 14—17.

Ὅτε ἔλαβον τὴν εἴδησιν οἱ Ἀπόστολοι περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Σαμαρειτῶν τί ἔκαμον; Διατί τοὺς ἀπέστειλαν; Ἡ ὑποστήριξις τῶν νεοφύτων εἰς τὴν πίστιν εἶναι ἀναγκαία; Πόσον λαμπρὰ εἶναι ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἡ αὔξησις τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ζωῆς! — Τί λέγει ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Ἰδὲ Ἰωάνν. γ', 3—10. Ὁποία εὐλογία ἐπῆλθεν;

Ἡ ὑποκρισία τοῦ Σίμωνος ἐκδηλουμένη. ἐδ. 18—25.

Τί προςήνεγκεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σίμων; Τί δὲ ἐζήτει διὰ χρημάτων νὰ ἀγοράσῃ; ἐδ. 18. 19. Μήπως πωλοῦνται ἢ ἀγοράζονται τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ πράγματα; Ἰδὲ Ματθ. ι', 8. Πῶς λοιπὸν ἀποκτᾷ τις τὸν Παράκλητον; ἐδ. 22. Λουκ. ια', 13. Τί λέγων ὁ Πέτρος προςβάλλει τὸν Σίμωνα; ἐδ. 20—23. Τί ἀπαντᾷ ὁ Σίμων; Εἶναι λογικὴ τοιαύτη ἀπάντησις; ἐδ. 24. Καὶ σήμερον ὑπάρχουσι τοιοῦτοι; Τελευταῖον τί ἔπραξαν οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν; ἐδ. 25.

Παρατηρήσεις.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μανθάνομεν:

Ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶμεν τοὺς ἀλλογενεῖς.

Ὅτι ὁ Θεὸς δέχεται πᾶσαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην καρδίαν (Ψαλμ. να', 17).

Ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζώμεθα δι' οἱουςδήποτε λαούς. Ὁ Θεὸς εἶναι παρών.

Ὅτι ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μεταβάλλει τὸν διωγμὸν εἰς μεγαλειτέραν δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὅςτις εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία.

Ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μένωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπαθεῖς καὶ ἀμετανόητοι, καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου ἄκαρπον.

Ὅτι οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἦναι πιστοὶ καὶ εἰλικρινεῖς ἐργάται καὶ νὰ κηρύττωσι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν χωρὶς νὰ δελεάζωνται μὲ τὰ χρήματα ἢ ἄλλο τι.

Ὅτι ὡς τότε ὑπῆρχε θερισμὸς πολὺς καὶ τώρα ὑπάρχει (Ματθ. θ', 36—38). Ἄς παρακαλῶμεν ὅμως νυχθημερόν, ἵνα ὁ Κύριος καὶ μεταξὺ τοῦ ἔθνους μας ἀναστήσῃ πολλοὺς ἐργάτας, πράττοντας ὡς ὁ Φίλιππος.

Ὅτι ἐνῷ ὁ ἐργάτης εἶναι ἄξιος τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ (Λουκ. ι', 7) νὰ προςπαθῶμεν ὅπως συντρέχωμεν διὰ τὸ κήρυγμα ἡμεῖς καὶ ἄλλοι διὰ τῆς προτροπῆς μας.

Ὅτι πάντες ἀναλόγως τῶν χαρισμάτων μας ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίζωμεν τὰ παραγγέλματα τοῦ Κυρίου καὶ τὰς εὐαγγελικὰς ἀρετὰς ὅπου καὶ ἂν μᾶς ἔθηκεν ὁ Θεός.

— Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἂς μᾶς καταστήσῃ φῶς, θερμοτέρους εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, ὅςτις εἶναι ἄ μ ω μ ο ς, π ι σ τ ό ς, ε ὐ θ ύ ς, λ α μ π ρ ό ς, ἀ μ ι γ ή ς, ἀ λ η θ ή ς, π ο λ ύ τ ι μ ο ς, γ λ υ κ ύ ς! (Ὁ ἀναγνώστης ἂς ἐπαναλάβῃ τὰ Ἡμερ. Ἀναγν. πρὸς πνευματικὴν ὠφέλειαν).

Προφθάνει ἡ αὐγή.

1 Εὐσεβεῖς, παρατηρεῖτε·
ἤδη φαίνει ἡ ἠώς.
Πανταχοῦ ἐνθαρρυνθῆτε,
ἐνεργεῖ νῦν ὁ Θεός.
Λόγον λέγων,
Γίνεται ἐκ σκότους φῶς.

2 Ἄς ἐπέλθουν οἱ ἐχθροί σας
ὡς κατακλυσμὸς σφοδρός·
Ὡς ἀτμὸν ὁ Λυτρωτής σας
τοὺς σκορπίζει εὐχερῶς.
Πᾶσα γλῶσσα
θὰ ὑμνῇ Αὐτὸν φαιδρῶς

3 Πνεῦμα ἄναρχον καὶ θεῖον,
δεῖξον τὴν ἰσχύν Σου νῦν·
διὰ κηρυγμάτων θείων
πᾶσαν πλήρωσον τὴν γῆν.
Ψεύδη, πλάναι . . .
ἂς ἀφανισθοῦν. Ἀμήν!

Μάθημα Ἑνδέκατον.

13/25 Σεπτεμβρίου 1892. — Πράξ. η', 26-40.



Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Αἰθίοψ.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ή, 26 — 40.
Τρίτ. Ἡσαΐ. νγ'.
Τετ. Ἰωάνν. γ', 1—21.
Πέμ. Ἰωάνν. δ', 1—26.
Παρ. Ἰωάνν. έ, 20-47. Σάββ. Ῥωμ. ί.
Κυρ. Ψαλμ. ριθ', 105—136.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 35—38.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Ἰωάνν. γ', 36.
«Ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

26 Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς τὸν Φίλιππον, λέγων· Σηκώθητι, καὶ ὕπαγε πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· (αὕτη εἶναι ἔρημος).

27 Καὶ σηκωθεὶς ὑπῆγε. Καὶ ἰδού, ἄνθρωπος Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, ἄρχων τῆς Κανδάκης τῆς βασιλίσσης τῶν Αἰθιόπων, ὅςτις ἦτο ἐπὶ πάντων τῶν θησαυρῶν αὐτῆς· οὗτος εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ προςκυνήσῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.

28 Καὶ ὑπέστρεφε, καὶ καθήμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ, ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα πρὸς τὸν Φίλιππον· Πλησίασον, καὶ προςκολλήθητι εἰς τὴν ἅμαξαν ταύτην.

30 Καὶ ὁ Φίλιππος ἔδραμε πλησίον, καὶ ἤκουσεν αὐτὸν ἀναγινώσκοντα τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;

31 Ὁ δὲ εἶπε· Καὶ πῶς ἤθελον δυνηθῇ, ἐὰν δὲν μὲ ὁδηγήσῃ τις; Καὶ παρεκάλεσε τὸν Φίλιππον νὰ ἀναβῇ καὶ νὰ καθίσῃ μετ' αὐτοῦ.

32 Τὸ δὲ χωρίον τῆς Γραφῆς, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν, ἦτο τοῦτο· «Ἐφέρθη ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγήν, καὶ ὡς ἀρνίον ἔμπροσθεν τοῦ κείροντος αὐτὸ ἄφωνον, οὕτω δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ.

33 Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἀφῃρέθη ἡ κρίσις αὐτοῦ· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς θέλει διηγηθῇ; διότι σηκόνεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ».

34 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος πρὸς τὸν Φίλιππον, εἶπε· Παρακαλῶ σε, περὶ τίνος λέγει τοῦτο ὁ προφήτης; περὶ ἑαυτοῦ, ἢ περὶ ἄλλου τινός;

35 Καὶ ἀνοίξας ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἀρχίσας ἀπὸ τῆς Γραφῆς ταύτης, εὐηγγελίσατο εἰς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν.

36 Καὶ καθὼς ἐξηκολούθουν τὴν ὁδόν, ἦλθον εἴς τι ὕδωρ· καὶ λέγει ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ ὕδωρ· τί μὲ ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ;
37 Καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν· Ἐὰν πιστεύῃς ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, δύνασαι. Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπε· Πιστεύω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
38 Καὶ προσέταξε νὰ σταθῇ ἡ ἅμαξα· καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν.
39 Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, Πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ δὲν εἶδεν αὐτὸν πλέον ὁ εὐνοῦχος, ἀλλ' ἐπορεύετο τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.
40 Ὁ δὲ Φίλιππος εὑρέθη εἰς Ἄζωτον, καὶ διερχόμενος ἐκήρυττεν εἰς πάσας τὰς πόλεις, ἕως οὗ ἦλθεν εἰς Καισάρειαν.

Εἰςαγωγή.

Κατὰ τὸ παρελθὸν μάθημα εἴδομεν τὸν Φίλιππον κηρύττοντα εἰς τὸ πλῆθος. Σήμερον δὲ βλέπομεν αὐτὸν κηρύττοντα εἰς ἓν μόνον πρόςωπον.

Μεγάλον κόπον καὶ μακρυνὸν ταξείδιον ἔκαμεν ὁ Φίλιππος ὅπως φέρῃ σωτηρίαν, ἔστω καὶ εἰς μίαν ψυχήν, διότι μία ψυχὴ εἶναι τιμιωτέρα ὅλου τοῦ κοσμικοῦ πλούτου. Εἰς τὰ Ἡμερ. Ἀναγν. Τετ. καὶ Πέμ. ἀναγινώσκομεν δύο ὠφέλιμα καὶ λαμπρὰ κηρύγματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη εἰς ἓν πρόςωπον.

Ὁ μακαρίτης Αἰδ. Γεώργιος Κωνσταντίνου γράφει περὶ τῆς Κανδάκης καὶ τοῦ Εὐνούχου ὡς ἑξῆς: « Ἡ λέξις Κ α ν δ ά κ η εἶναι τίτλος τῶν βασιλισσῶν τῆς Αἰθιοπίας (ἄνω Νουβίας), ἧς πρωτεύουσα ἡ Μεροὴ εἰς τὴν Ἀφρικήν».

»Ταύτης δὲ τῆς Κανδάκης ὁ Εὐνοῦχος κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Φιλίππου καὶ πιστεύσας οὐ μόνον αὐτὸς ἠσπάσατο τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ καθὰ ὅ τε Εἰρηναῖος καὶ ὁ Εὐσέβιος διατείνονται,

μεγάλως ήγωνίσατο ύπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελίου καθ' ἅπασαν τὴν χώραν τῆς βασιλίσσης ταύτης», ἥτις πρώτη ἐπίστευσεν.

Ἐρωτήσεις.

Ποῖον καλὸν ἔργον ἐποίησεν ὁ Φίλιππος κατὰ τὸ παρελθὸν μάθημα; Ποῦ καὶ εἰς ποίους ἐκήρυξε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον;

Τίς ἐλάλησεν εἰς τὸν Φίλιππον; Τί δὲ τῷ εἶπεν; Τῷ εἶπε καὶ τὸ διατί;

Ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος «διατί;» ἢ μὲ πίστιν ἠκολούθει τὴν διαταγὴν τοῦ ἀγγέλου;

Τί ἔκαμεν; ἐδ. 27. Ποῖος ἦλθεν εἰς τὸν ἴδιον δρόμον; Ὁποίαν ὑπόληψιν ἀπελάμβανεν αὐτὸς παρὰ τῆς βασιλίσσης; Διὰ ποίαν αἰτίαν εἶχεν ἔλθει εἰς Ἱερουσαλήμ;

(Πιθανὸν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι νὰ ἔμαθε τὴν θρησκείαν τῶν Ἑβραίων, ἐπειδὴ ἦλθόν τινες Ἑβραῖοι καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ, ὡς καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη).

Ὡς ὑπέστρεψαν τί ἔκαμεν; ἐδ. 28.

Τί εἶπε τὸ Πνεῦμα πρὸς τὸν Φίλιππον; ἐδ. 29.

Ἐπείσθη ἐκεῖνος εἰς τὸ Πνεῦμα; ἐδ. 30.

Πλησιάσας ὁ Φίλιππος τί ἤκουσε καὶ τί ἠρώτησε τὸν Εὐνοῦχον;

Τότε τί εἶπεν ὁ Εὐνοῦχος πρὸς αὐτόν; ἐδ. 31.

Πῶς ἔδειξε τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα ἐννοήσῃ τὴν Ἁγίαν Γραφήν;

Τί χωρίον ἀνεγίνωσκεν; ἐδ. 32—33.

Ποῖος ἔγραψε τὸ χωρίον τοῦτο; Εἰς ποῖον κεφ. τῶν προφητειῶν του; Τί ἄλλο λέγει περὶ Χριστοῦ εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον;

Ποίαν ἀμφιβολίαν εἶχεν ὁ Εὐνοῦχος; ἐδ. 34. Διατί ἐν Ἱερουσαλὴμ δὲν ἤκουσε τίποτε περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

(Ὡς βασιλικὸς ἄνθρωπος ἦλθεν ὁ Εὐνοῦχος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸν ἐδέχθησαν οἱ προύχοντες οὐ μόνον ὡς ἀντιπρόσωπον τῆς βασιλίσσης, ἀλλὰ καὶ ὡς προσήλυτον εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν· πλὴν παρ' αὐτῶν βέβαια δὲν ἤκουσέ τι καλὸν διὰ τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Χριστόν. Πιθανὸν δὲν συνήντησε τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου ἐν Ἱερουσαλήμ).

Μὲ ποῖον τρόπον ἀρχίζει ὁ Φίλιππος νὰ διδάσκῃ αὐτὸν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤκουσεν ἐν Ἱερουσαλήμ; ἐδ. 35. Ἐδέχθη ἢ ὄχι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Φιλίππου; ἐδ. 36. Ποῖον ὅρον προύτεινεν ὁ Φίλιππος; ἐδ. 37. Ποίαν πίστιν ὡμολόγησεν ὁ Εὐνοῦχος; Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστός; Μάρκ. ιστ', 16. Τί λέγει τὸ χρυσοῦν ῥητὸν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως;

Τί ἐγένετο ἀκολούθως; ἐδ. 38. Τί συνέβη μετὰ τοῦτο εἰς τὸν Φίλιππον; ἐδ. 39.

Ποῦ καὶ πῶς ὑπῆγεν ὁ Εὐνοῦχος; Ὕστερον ποῦ εὑρέθη ὁ Φίλιππος καὶ τί ἔκαμεν ἐκεῖ; ἐδ. 40. Πότε καὶ πῶς ἀπαντῶμεν αὐτὸν πάλιν; Πράξ. κα', 8—10.

Ὅταν ἀναγινώσκωμεν τὸ 27ον ἐδ., ποία προφητεία ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μας; Ψαλμ. κη', 31. πζ', 4. Τί ἀναγινώσκομεν περί τινος ἄλλου ἐξ Ἀφρικῆς; Λουκ. κγ', 26.

Συμπεράσματα.

1. Πόσον τέλειοι εἶναι οἱ σκοποὶ τοῦ Θεοῦ! Ὁ Φίλιππος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν, ὁ δὲ Εὐνοῦχος ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ εἷς ἀγνοεῖ τὸν ἄλλον· συναντῶνται ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ὁ Φίλιππος προςφέρει τῷ Εὐνούχῳ τὸ χρησιμώτατον πρᾶγμα.

2. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅςτις ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὴν ὁδηγίαν Αὐτοῦ. Ἰδὲ Ῥωμ. η', 14.

3. Ὁ Παράκλητος εἶναι ἕτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ διευθύνῃ πάντα τὰ βήματα ἡμῶν. Ἂς ἤμεθα ἕτοιμοι νὰ ἀκολουθῶμεν Αὐτόν, καὶ ἂς προςέχωμεν πῶς μᾶς ὁδηγεῖ. Ψαλμ. λζ', 23. Παροιμ. γ', 6. Ἡσαΐ. μβ', 16.

4. Εἰς τὸν Εὐνοῦχον, μελετῶντα τὴν Γραφήν, ἦλθε τὸ φῶς. Καὶ ὁ Θεὸς θὰ πέμπῃ φῶς εἰς πάντα εἰλικρινῆ μαθητὴν τοῦ Ἁγίου Του Λόγου.

5. Ἂς προσευχώμεθα θερμῶς διὰ τοὺς βιβλιοπώλας καὶ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι διαμοιράζουσι τὰς Ἁγίας Γραφὰς καὶ διὰ τοὺς διδάσκοντας αὐτὰς ἱεροκήρυκας καὶ διδασκάλους.

6. Ἂς προσευχώμεθα ὅπως ἔλθῃ ταχέως ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ Βίβλος θὰ εὑρεθῇ ἐν ἑκάστῃ οἰκίᾳ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκ συμφώνου θὰ μελετῶσι τὰς Γραφάς, διάγοντες βίον ἁρμονικὸν μὲ τὴν διδασκαλίαν.

Καὶ ἂς ὁδηγῇ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα πάντα ἀναγινώσκοντα, καθὼς ὡδήγησε τὸν Εὐνοῦχον.

Μάθημα Δωδέκατον.

20/2 Ὀκτωβρίου 1892.

Περὶ ἀποχῆς ποτῶν.

Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν

Παροιμ. κ', 1.

«Ὁ οἶνος εἶναι χλευαστής, καὶ τὰ σίκερα στασιαστικά· καὶ ὅστις δελεάζεται ὑπὸ τούτων, δὲν εἶναι φρόνιμος».

Εὐτυχὴς ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν μεγάλοι καὶ μικροὶ ταύτης τῆς χώρας θὰ γράψωσι (ὡς εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας γίνεται) τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὸ παρὰ πόδας

Ἱερὸν Ἔγγραφον.

ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΥΠΟΦΑΙΝΟΜΕΝΟΙ ΔΙΔΟΜΕΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΜΑΣ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΝΑ ΑΠΕΧΩΜΕΝ ΠΑΝΤΕΛΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕΘΥΣΤΙΚΟΥ ΠΟΤΟΥ.

Ἐάν τις ἐρωτήσῃ διατί νὰ ἀπέχωμεν τῶν ποτῶν; Ἰδοὺ τέσσαρες ἀπαντήσεις·

1. Ἡ ἀπάντησις τῶν Ἁγίων Γραφῶν
2. » » τοῦ Ὀρθοῦ Λόγου
3. » » τῆς Ἐπιστήμης
4. » » τῆς Πείρας.

Ἡ ἀπάντησις τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

(Ἂς ἀναγινώσκῃ ὁ ὁδηγὸς τὰ ἀκόλουθα ἐδάφια· τότε ἂς ἀναγινώσκωσιν ὁμοῦ ἅπαντα τὰ μέλη, εἶτα πάλιν ἂς ἀναγινώσκῃ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος ἵνα μείνωσιν ἐν τῇ μνήμῃ πάντων τῶν παρόντων, καὶ εἴθε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ γράψῃ τὰ ἐδάφια ταῦτα εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν).

Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξεγειρόμενοι τὸ πρωΐ, ζητοῦσι σίκερα· οἵτινες ἐξακολουθοῦσι μέχρι τῆς ἑσπέρας, ἕως οὗ ἐξάψῃ ὁ οἶνος αὐτούς!

Οὐαὶ εἰς τοὺς ὅσοι εἶναι δυνατοὶ εἰς τὸ νὰ πίνωσιν οἶνον, καὶ ἰσχυροὶ εἰς τὸ νὰ σμίγωσι σίκερα (Ἡσαΐ. ε', 11. 22).

Πλὴν καὶ αὐτοὶ ἐπλανήθησαν ὑπὸ οἴνου, καὶ παρεδρόμησαν ὑπὸ σίκερα· ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ προφήτης ἐπλανήθησαν ὑπὸ σίκερα, κατεπόθησαν ὑπὸ οἴνου, παρεδρόμησαν ὑπὸ σίκερα· πλανῶνται ἐν τῇ ὁράσει, προσκόπτουσιν ἐν τῇ κρίσει (Ἡσαΐ. κη', 7).

Ὁ οἶνος εἶναι χλευαστής, καὶ τὰ σίκερα στασιαστικά· καὶ ὅςτις δελεάζεται ὑπὸ τούτων, δὲν εἶναι φρόνιμος. (Παροιμ.. κα', 1).

Ἄκουε σύ, υἱέ μου, καὶ γίνου σοφός, καὶ κατεύθυνε τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν ὁδόν.

Μὴ ἔσο μεταξὺ οἰνοποτῶν, μεταξὺ κρεοφάγων ἀσώτων·

Διότι ὁ μέθυσος καὶ ὁ ἄσωτος θέλουσι πτωχεύσει· καὶ ὁ ὑπνώδης θέλει ἐνδυθῇ ῥάκη (Παροιμ. κγ', 19—21).

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΥΑΙ; ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ; ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΕΡΙΔΕΣ; ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΜΑΤΑΙΟΛΟΓΙΑΙ; ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΚΤΥΠΗΜΑΤΑ ΑΝΕΥ ΑΙΤΙΑΣ; ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΦΛΟΓΩΣΙΣ ΟΦΘΑΛΜΩΝ;

Εἰς τοὺς ἐγχρονίζοντας ἐν τῷ οἴνῳ· εἰς ἐκείνους, οἵτινες διάγουσιν ἀνιχνεύοντες οἰνοποσίας.

ΜΗ ΘΕΩΡΕΙ ΤΟΝ ΟΙΝΟΝ ΟΤΙ ΚΟΚΚΙΝΙΖΕΙ, ΟΤΙ ΔΙΔΕΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ, ΟΤΙ ΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙ ΕΥΑΡΕΣΤΩΣ.

Ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ δάκνει ὡς ὄφις, καὶ κεντρόνει ὡς βασιλίσκος (Παροιμ. κγ', 29—32).

ΦΑΝΕΡΑ ΔΕ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΙΧΕΙΑ, ΠΟΡΝΕΙΑ, ΑΚΑΘΑΡΣΙΑ, ΑΣΕΛΓΕΙΑ, ΦΘΟΝΟΙ, ΦΟΝΟΙ, ΜΕΘΑΙ, ΚΩΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΤΟΥΤΩΝ, *περὶ τῶν ὁποίων σᾶς προλέγω, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράττοντες βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουσι κληρονομήσει* (Γαλάτ. ε', 19. 21).

Οὐαὶ εἰς τὸν ποτίζοντα τὸν πλησίον αὐτοῦ, εἰς σέ, ὅςτις προςφέρεις τὴν φιάλην σου, καὶ προςέτι μεθύεις αὐτόν ('Αββακ. β', 15).

ΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΣΟΦΟΣ, ΚΑΙ ΘΕΛΕΙ ΕΝΝΟΗΣΕΙ ΤΑΥΤΑ; ΣΥΝΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΘΕΛΕΙ ΓΝΩΡΙΣΕΙ ΑΥΤΑ; ΔΙΟΤΙ ΕΥΘΕΙΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΙ ΟΔΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΘΕΛΟΥΣΙ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ· ΟΙ ΔΕ ΠΑΡΑΒΑΤΑΙ ΘΕΛΟΥΣΙ ΠΕΣΕΙ ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ ('Ωσηέ, ιδ', 9).

'Από τὰ χωρία ταῦτα καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῶν Γραφῶν δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι

α') Αἱ Γραφαὶ δὲν ἐπαινοῦσι κἀνένα μέθυσον, ἀλλὰ κατηγοροῦσιν ὄχι μόνον τοὺς συνηθίζοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους, οἵτινες ἐνίοτε μεθύουσιν.

β') Τινὲς λέγουσιν ὅτι ὁ οἶνος εἶναι ἅγιον πρᾶγμα, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ηὐλόγησε τὸν οἶνον, καὶ οὕτω λέγοντες πίνουσι καὶ μεθύσκονται· ἀλλ' ἂς ἀναγνώσωσιν οἱ τοιοῦτοι τὴν κατηγορίαν τοῦ 'Αγίου Παύλου κατὰ τῶν οὕτω σκεπτομένων καὶ πραττόντων. Α' Κορινθ. ια', 22—29.

γ') Αἱ Γραφαὶ συμβουλεύουσι τοὺς δυνατοὺς νὰ ἔχωσιν αὐταπάρνησιν χάριν τῶν ἀδυνάτων. Ἰδὲ 'Ρωμ. ιδ', 21.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὀρθοῦ Λόγου.

Ὁ Σωκράτης λέγει ὅτι «ἐκεῖνος, ὅςτις γνωρίζει τὸ καλὸν καὶ ἐκλέγει αὐτό, καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὸ κακὸν καὶ ἀποφεύγει αὐτό, εἶναι σοφὸς καὶ ἐγκρατής.

Εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀποφεύγῃ τις ἀπὸ τὰ μεθυστικὰ ποτά, ἐπειδὴ 1) τὸ πίνειν ὀλίγον μόνον εἶναι ἐπικίνδυνον. 2) Τὸ πίνειν ὁδηγεῖ εἰς τὴν μέθην. 3) Ὁδηγεῖ εἰς ἐλάττωσιν τῆς αὐταπαρνήσεως. 4) Ὁδηγεῖ εἰς πτωχείαν. 5) Ὁδηγεῖ εἰς ἔγκλημα. 6) Κάμνει τὸ σῶμα νὰ ἄρχῃ παρὰ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς. 7) Φέρει καταστροφὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχήν. 8) Ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐννοήσῃ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμήν, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θέλει νὰ ὑψώσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. 9) Ὁδηγεῖ εἰς αἰωνίαν ἀπώλειαν.

Εἶναι τὸ καθῆκον ἡμῶν νὰ ἀρχίσωμεν διδάσκοντες ἐγκράτειαν εἰς τὰ μικρὰ παιδία, ἐπειδή, ἐὰν αὐτὰ δὲν ἀρχίσωσι νὰ πίνωσι, μετὰ 30 ἔτη εἰς τὸν κόσμον μεθυσμένοι δὲν θὰ ὑπάρχωσιν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐπιστήμης.

Δὲν γνωρίζει τις τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μεθυστικὰ ποτὰ καταστρέφουσι τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ μεθυσμένος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἀντέχῃ ἕως τὴν ὡρισμένην ὥραν· καὶ οἱ ἰατροί, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦσι τὰς αἰτίας τοῦ θανάτου, λέγουσιν ὅτι (ἐὰν δὲν συμβῇ ἀταξία τις ἢ κἀνὲν ἄλλο σύμπτωμα) δύνασαι νὰ λογαριάζῃς τὸ ἑξῆς·

Ἂν ἦσαι δοῦλος τοῦ ποτοῦ	Ἐὰν ἦσαι ἐλεύθερος τοῦ ποτοῦ
20ετὴς θὰ ζήσῃς 16 ἔτη ἀκόμη.	20ετὴς θὰ ζήσῃς 44 ἔτη ἀκόμη.
30 » » » 14 » »	30 » » » 37 » »
40 » » » 12 » »	40 » » » 29 » »
50 » » » 11 » »	50 » » » 21 » »
60 » » » 9 » »	60 » » » 14 » »

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν τάξεων ἀποθνήσκουσι συνήθως τοῖς 0/0

				Μεθυσμένοι		Ἀπέχοντες
Ἀπὸ	15—20	ἐτῶν	ἡλικίας...	18	......	10
»	20—30	»	»	51		10
»	30—40	»	»	42		10
»	40—50	»	»	41		10
»	50—60	»	»	29		10

Δηλαδή... Ἡ χολέρα, ἡ διφθερῖτις, ἡ ἰμφλουέντζα καὶ αἱ ἄλλαι πολλαὶ νόσοι, καὶ ἐπεισόδια ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ θανατόνουσιν ὀλιγωτέρας ψυχὰς παρ' ὅσας τὰ ποτά.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Πείρας.

Ἂς σκεπτώμεθα καὶ ἂς ὁμολογῶμεν τὴν πεῖραν ἡμῶν διὰ τὴν βλάβην καὶ τὴν κατάραν τοῦ ποτοῦ. Οἱ γονεῖς ἂς παρατηρῶσι καλῶς καὶ ἂς προειδοποιῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν. Ἂς παρατηρῶσι καὶ οἱ μικροί, καὶ ἂς ἀποφεύγωσι τὸν κίνδυνον· ἂς ἐκλέγωσιν ὅμως τὸ ἀσφαλέστατον καὶ τὸ ἁγιώτατον.

Ἡ πεῖρα δεικνύει ὅτι

1) Ἡ ἀποχὴ τῶν ποτῶν εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγίειαν.

2) Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου παρατείνεται δι' ἀποχῆς.

3) » » » » συντέμνεται δι' ἀκρασίας.

4) Τὴν θερμότητα καὶ τὸ ψῦχος δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις καλλίτερον χωρὶς ποτῶν, παρ' ὅ,τι δύναται μὲ ποτά.

5) Δύναταί τις ἄνευ ποτοῦ νὰ πράττῃ ἔργον καὶ φυσικὸν καὶ διανοητικὸν καλλίτερον καὶ μὲ μεγαλειτέραν εὐκολίαν.

6) Ὁ ἐγκρατὴς ἄνθρωπος ἔχει μεγαλειτέραν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν μεθυσμένον.

7) Ἡ ἀποχὴ τῶν ποτῶν πανταχοῦ βοηθεῖ τὴν θρησκείαν, τὰ σχολεῖα, τὴν ἠθικήν, ἐνῷ ἡ ἀκρασία εἶναι τὸ μέγα ἐμπόδιον εἰς πᾶν καλὸν ἔργον.

Ἐὰν ἐρωτᾷ τις διὰ τὸν καπνόν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι· Ἂν καὶ ὁ καπνὸς δὲν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τοσαύτην δυστυχίαν ὅσην τὰ ποτά, φέρει ὅμως ἀδυναμίαν εἰς τὸ σῶμα καὶ μεγάλην βλάβην εἰς τὴν ὑγίειαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καπνὸς εἶναι ὅλως δι' ὅλου ἀνωφελὲς πρᾶγμα· καὶ θὰ ἦτο μεγάλη εὐλογία εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν ἡ ἐπερχομένη γενεά, δηλαδὴ οἱ νέοι, γράψωσι καὶ αὐτοὶ τὰ ὀνόματά των ὅπως μὴ μεταχειρίζωνται οὔτε τὰ ποτὰ οὔτε τὸν καπνόν.

Εἴθε ὁ Ὕψιστος νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν χάριν του, ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς μὴ καταστρέφωμεν τὴν ὑγίειαν, τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχήν μας μὲ τὰ δύο ὀλέθρια καὶ καταστρεπτικὰ ταῦτα ἀντικείμενα, ἀλλὰ νὰ μεταχειριζώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ πολύτιμα εἰς ἡμᾶς δῶρα τοῦ Θεοῦ πρὸς δόξαν τοῦ οὐρανίου μας Πατρός.

1

Θρηνήσατε διὰ πολλούς,
τοὺς νέους καὶ τοὺς ἰσχυρούς,
οὓς ἔσφαξεν ἐλεεινῶς
διὰ τῆς μέθης ὁ ἐχθρός.

2

Ἐνῷ θρηνεῖτε, σπεύσατε,
τοὺς ἐλευθέρους σώσατε·
τὸν κίνδυνον ἂς φοβηθοῦν,—
ἐν τῷ Χριστῷ δὲ ἂς κρυφθοῦν.

3

Τοὺς ζῶντας ἐλεήσατε·
τοῦ δὲ Θεοῦ δεήθητε,
νὰ θραύσῃ τὰ δεσμὰ αὐτῶν,
καὶ φέρῃ πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Μάθημα Δέκατον Τρίτον.

27/9 Ὀκτωβρίου 1892.

Ἀναθεώρησις τῶν μαθημάτων τῶν παρελθόντων τριῶν μηνῶν.

Μάθημα Δέκατον Τέταρτον.

4/16 Ὀκτωβρίου 1892. — Πράξ. θ', 1-20.

Ἡ ἀναγέννησις Σαύλου τοῦ Ταρσέως.

Ἡμέρ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. η', 1—4. θ', 1—22.
Τρίτ. Πράξ. κϐ', 1—22.
Τετ. » κστ', 1—23.
Πέμ. Α' Κορ. ιε', 1—10.
Παρ. Ἑϐρ. γ', 1—21.
Σάϐϐ. Γαλάτ. α', 1—24.
Κυρ. Ματθ. κε', 14—30.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 15—18.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Ἰωάνν. γ', 3.
«Ἐάν τις δὲν γεννηθῇ ἄνωθεν, δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

1 *Ὁ δὲ Σαῦλος, πνέων ἔτι ἀπειλὴν καὶ φόνον κατὰ τῶν*
μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα,
2 *Καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς*
τὰς συναγωγάς, ὅπως, ἐὰν εὕρῃ τινὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ταύτης,
ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, φέρῃ δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλήμ.
3 *Ἐνῷ δὲ πορευόμενος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Δαμασκόν,*
ἐξαίφνης ἤστραψε περὶ ἑαυτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ·
4 *Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν πρὸς*
αὐτόν· Σαοὺλ, Σαούλ, τί μὲ διώκεις;

5 Καὶ εἶπε· Τίς εἶσαι, Κύριε; Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· Ἐγὼ
εἶμαι Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ διώκεις· σκληρὸν σοὶ εἶναι νὰ
λακτίζῃς πρὸς κέντρα.
6 Ὁ δὲ τρέμων καὶ ἔκθαμβος γενόμενος εἶπε· Κύριε, τί
θέλεις νὰ κάμω; Καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτόν· Σηκώθητι,
καὶ εἴςελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ θέλει σοὶ λαληθῇ τί πρέπει
νὰ κάμῃς.
7 Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτόν, ἵσταντο ἄφωνοι,
ἀκούοντες μὲν τὴν φωνήν, μηδένα ὅμως βλέποντες.
8 Ἐσηκώθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἔχων ἀνεωγ-
μένους τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, δὲν ἔβλεπεν οὐδένα· καὶ
χειραγωγοῦντες αὐτόν, εἰςήγαγον εἰς Δαμασκόν.
9 Καὶ ἦτο τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ βλέπῃ· καὶ δὲν ἔφαγεν,
οὐδὲ ἔπιεν.
10 Ἦτο δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῷ, Ἀνανίας ὀνομαζό-
μενος, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος δι' ὁράματος· Ἀνανία.
Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε.
11 Καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτόν· Σηκωθεὶς ὕπαγε εἰς
τὴν ὁδὸν τὴν ὀνομαζομένην Εὐθεῖαν, καὶ ζήτησον ἐν τῇ
οἰκίᾳ τοῦ Ἰούδα τινὰ Σαῦλον ὀνομαζόμενον, Ταρσέα· διότι
ἰδού, προςεύχεται·
12 Καὶ εἶδε δι' ὁράματος ἄνθρωπον, Ἀνανίαν ὀνομαζό-
μενον, ὅτι εἰςῆλθε καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, διὰ νὰ
ἀναβλέψῃ.
13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἀνανίας· Κύριε, ἤκουσα ἀπὸ πολλῶν
περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἔπραξεν εἰς τοὺς ἁγίους
σου ἐν Ἱερουσαλήμ·
14 Καὶ ἐδῶ ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων νὰ δέσῃ
πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.
15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· Ὕπαγε, διότι οὗτος

εἶναι σκεῦος ἐκλογῆς εἰς ἐμέ, διὰ νὰ βαστάσῃ τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων, καὶ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

16 Ἐπειδὴ ἐγὼ θέλω δείξει εἰς αὐτὸν ὅσα πρέπει νὰ πάθῃ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου.

17 Ὑπῆγε δὲ ὁ Ἀνανίας καὶ εἰςῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιθέσας ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας, εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος μὲ ἀπέστειλεν, ὁ Ἰησοῦς, ὅςτις ἐφάνη εἰς σὲ ἐν τῇ ὁδῷ καθ' ἣν ἤρχου, διὰ νὰ ἀναβλέψῃς, καὶ νὰ πλησθῇς Πνεύματος Ἁγίου.

18 Καὶ εὐθὺς ἔπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡς λέπη, καὶ ἀνέβλεψεν εὐθύς· καὶ σηκωθεὶς ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ λαβὼν τροφήν, ἐδυναμώθη. Διέτριψε δὲ ὁ Σαῦλος ἡμέρας τινὰς μετὰ τῶν ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν.

20 Καὶ εὐθὺς ἐκήρυττεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς τὸν Χριστόν, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐξηγητικαὶ σημειώσεις.

Ὁ Σαῦλος ἐγεννήθη περίπου 2 ἔτη μ. Χ. Τὰ συμβάντα τοῦ μαθήματος τούτου ἐγένοντο τῷ 37. Ἐν Ταρσῷ ὑπῆρχε τὸ ἓν τῶν τριῶν μεγάλων πανεπιστημίων τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, τὰ ἄλλα δύο εὑρίσκοντο, τὸ μὲν ἐν Ἀθήναις, τὸ δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκτὸς τῆς παιδεύσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Σαῦλος ἔλαβεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, μετέβη καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἵνα σπουδάσῃ.

Ἐδ. 2. Ἡ Δαμασκὸς ἦτο περίφημος πόλις ἐν Συρίᾳ, ἀπέχουσα πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐδ. 5. «ΝΑ ΛΑΚΤΙΖΗΣ ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ». Ἡ φράσις αὕτη ἦτο κοινὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι παροιμία, καὶ ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλῳ, Εὐριπίδῃ καὶ Πινδάρῳ. Ἡ σύγκρισις βοὸς λακτίζοντος πρὸς τὸ βούκεντρον τοῦ δεσπότου αὐτοῦ φανερόνει τὴν ἄνευ ἀποτελέσματος ὀργήν, δι' ἧς βλάπτει μόνον ἑαυτὸ τὸ ζῷον, οὐχὶ δὲ τὸ κέντρον.

'Εδ. 7. «Ἵσταντο ἄφωνοι». Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται ἀντίθετον, παραβαλλόμενον πρὸς τὰ λεγόμενα τοῦ Παύλου, «Κατεπέσαμεν πάντες εἰς τὴν γῆν». Ἰδὲ αὐτόθι κστ', 14. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι δύο καλαὶ ἐξηγήσεις περὶ τούτου, καὶ 1ον ὅτι ἡ λέξις «ἵσταντο» σημαίνει ἀκινησίαν, δηλαδὴ οὔτε ἐμπρὸς οὔτε ὀπίσω. Καὶ 2ον ὅτι, ἐνῷ πάντες κατέπεσον ἕνεκα τοῦ φωτός, ἂν καὶ ὁ Παῦλος ἔκειτο τυφλός, οἱ ἄλλοι ὅμως ἐσηκώθησαν εὐθὺς ἐπὶ ποδός, καὶ «ἵσταντο ἄφωνοι».

«ΑΚΟΥΟΝΤΕΣ ΜΕΝ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ». Ὁ Παῦλος λέγει εἰς Πράξ. κβ', 9· «τὴν φωνὴν ὅμως τοῦ λαλοῦντος πρὸς ἐμὲ δὲν ἤκουσαν». Ἐνταῦθα ἡ ἔννοια εἶναι ὅτι ἤκουσαν μὲν τὴν φωνήν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν σαφῶς νὰ διακρίνωσι τί ἔλεγε πρὸς αὐτούς.

'Εδ. 8. Συνέβαινεν ἐνίοτε νὰ ἀτενίζῃ τις σταθερῶς εἰς τὸν ἥλιον νὰ σκοτίζηται τὸ φῶς αὐτοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἐνεργείας τοῦ φωτὸς εἰς τὸ ὀπτικὸν νεῦρον.

'Εδ. 15. Ὁ Σαῦλος «ἐβάστασε τὸ ὄνομα» τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα καὶ τῆς βασιλίσσης Βερενίκης ἐν Καισαρείᾳ (Πράξ. κε', 23), τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος ἐν Ῥώμῃ καὶ τῶν ῥωμαίων ἀνθυπάτων Φήλικος (κδ', 24), Σεργίου Παύλου (ιγ', 7), Γαλλιῶνος (ιη', 12), καὶ ἔγεινεν ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν.

Ἐρωτήσεις.

Ποίου ἔθνους ἦτο ὁ Σαῦλος, καὶ τί ἠξεύρομεν περὶ τῆς ἀνατροφῆς του; Πράξ. κα', 39, κβ', 3 (Ἰδὲ καὶ ε', 34) κστ', 4. 5. Φιλιππ. γ', 5.

Ποίας γλώσσας ὡμίλει; Πράξ. κα', 37. κβ', 2.

Ποίαν τέχνην ἔμαθεν; ιη', 3.

Ποῖον πολιτικὸν δικαίωμα εἶχε παρὰ τοῦ πατρός του; Πράξ. κβ', 25—28.

Μὲ ποῖον ἄλλο ὄνομα τὸν γνωρίζομεν; ιγ', 9.

Τί περὶ αὐτοῦ ἠκούσαμεν πρίν; Πράξ. ζ', 58. η', 1. 3.

Περὶ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τί λέγει ὁ ἴδιος; Πράξ. κβ', 4. 5. 20. κστ', 9—11. Α' Τιμόθ. α', 13. Α' Κορινθ. ιε', 9.

Τόρα ἐν ἀρχῇ τοῦ μαθήματος τούτου εἰς ποῖον ἔργον τὸν εὑρίσκομεν; ἐδ. 1. 2.

Μὲ τὰ ἐδάφια 3—8 ἀνάγνωθι καὶ κϐ′, 6—11 καὶ κστ′, 12—20, καὶ παρατήρησον τὰ ἀκόλουθα:

Εἰς ποίαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἔγεινεν ἡ ὀπτασία;

Πόσον λαμπρὸν ἦτο τὸ φῶς;

Ἐν ποίᾳ γλώσσῃ ὡμίλησεν ἡ φωνή;

(Σαοὺλ εἶναι ἑβραϊκὸς τῆς λέξεως τύπος, ἀναφερόμενος μόνον ἐνταῦθα).

Εἰπὲ τὴν ἱστορίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Παύλου.

Εἶδεν ὁ Σαῦλος τὸν Ἰησοῦν; θ′, 17. 27. κϐ′, 14. κστ′, 16. Α′ Κορινθ. θ′, 8. ιε′, 8.

Ποῖον τὸ πρῶτον χρέος, τὸ ὁποῖον τῷ διέταξεν ὁ Χριστός; κϐ′, 10.

Πῶς ἐξετέλεσε τὴν διαταγήν, τυφλὸς ὤν; ἐδ. 8.

Πῶς δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ὁ Σαῦλος διῆλθε τὰς τρεῖς ἡμέρας τὰς ἀναφερομένας ἐν τῷ ἐδ. 9;

Ποῖος μαθητὴς ἦτο ἐν Δαμασκῷ; 10.

Τί εἶπεν ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν δι' ὁράματος; 10. 11.

Ποίαν προειδοποίησιν εἶχεν ὁ Σαῦλος περὶ τοῦ Ἀνανίου; 12.

Διατί ἐδίστασεν ὁ Ἀνανίας νὰ ὑπάγῃ; 13. 14.

Ποῖον σπουδαῖον ἔργον προώρισεν ὁ Κύριος διὰ τὸν Σαῦλον; 15. 16. Ἰδὲ καὶ κστ′, 16—18.

Ἐξετέλεσεν ὁ Σαῦλος αὐτὸ τὸ ἔργον; (Ἰδὲ καὶ τὰς ἐξηγητικὰς σημειώσεις).

Πῶς ἀνέλαβε τὴν ὅρασιν ὁ Σαῦλος; 17. 18.

Καὶ ποῖον ἄλλο δῶρον ἔλαβε σὺν αὐτῇ; (Ἰδὲ τελευταίαν φράσιν). ἐδ. 17.

Τί ἐννοεῖ ἀναγέννησις ἢ ἐπιστροφή;

Τί εἶναι τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Σαύλου; ἐδ. 6.

Πόσον καιρὸν λοιπὸν χρειαζόμεθα δι' ἀναγέννησιν;

Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη ἐγένετο πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἢ μετ' αὐτό;

Ἆρά γε μόνον τὸ βάπτισμα σῴζει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν δὲν ἀναγεν-

νηθῇ καὶ διὰ τοῦ Ἁγ Πνεύματος; Ἰωάνν. γ', 5 καὶ Ματθ. ιη', 3. Πράξ. γ', 19.

Τί εἶναι ὅμως τὸ καθῆκον παντὸς μετανοοῦντος ὡς πρὸς τὰς δύο τελετὰς τῆς Νέας Διαθήκης; Πράξ. β', 38. Λουκ. κδ', 19.

Πῶς μετὰ ταῦτα ὁ Σαῦλος ἔκαμε γνωστὴν τὴν ἀναγέννησιν αὐτοῦ; ἐδ. 20—22. κστ', 19. 20.

Τί εἶναι τὸ χρέος ἑκάστου ἀναγεγεννημένου; Λουκ. κδ', 32.

Ὁ Σαῦλος ἦτο «σκεῦος ἐκλογῆς»; (ἐδ. 15). Πότε ἐξελέγη αὐτὸ τὸ σκεῦος; Γαλάτ. α', 15.

Ὅτε ἐδίωκε τὸν Χριστόν, ἦτο «σκεῦος ἐκλογῆς», καὶ ἐγνώριζεν αὐτὸς τοῦτο;

Πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς ἐξέλεξε καὶ σὲ διὰ κἀνὲν ἔργον Του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Εἴδετε ὅτι ἐν τῇ παραβολῇ τῶν ταλάντων ἐδόθη «εἰς ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἱκανότητα». Ματθ. κε', 15. Ἰδὲ καὶ Ἐφεσ. δ', 11—13. 16.

«Ἕως οὗ καταντήσωμεν «ΠΑΝΤΕΣ», ὄχι «ΜΕΡΙΚΟΙ», ἀλλὰ «ΠΑΝΤΕΣ».

Καὶ εἰς τὸ 16ον ἐδ. «ΠΑΝ τὸ σῶμα», «ΠΑΣΗΣ συναφείας», «ἑνὸς ΕΚΑΣΤΟΥ μέρους».

Ἐλάλησέ ποτε εἰς σέ; Ἑβρ. α', 1. 2.

Δύνασαι νὰ εἴπῃς ὡς ὁ Σαῦλος (κστ', 19) «δὲν ἔγεινα ἀπειθὴς εἰς τὴν οὐράνιον ὀπτασίαν;»

Ἐὰν δυστυχῶς ἦσαι ἀπειθής, ἀνάγνωθι Ἑβρ. β', 2. 3.

Ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τὸν Σαῦλον. Ὁ Σαῦλος «δὲν ἔγεινεν ἀπειθής».

Ποῖον ἄλλον ὁ Ὕψιστος μετεχειρίσθη ὡς ὄργανον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Σαύλου;

Ὁ Ἀνανίας ἔγεινε γνωστὸς ἐν τῷ κόσμῳ καθὼς ὁ Σαῦλος;

Καὶ ἐνώπιον τίνος ἡμεῖς πρέπει νὰ ἤμεθα γνωστοί;

Τὸ ἔργον τοῦ Ἀνανίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν αὐτὸς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἦτο καὶ δύσκολον καὶ σπουδαῖον;

Ἐὰν αὐτὸς ἠπείθει, ἤθελεν ἐμποδίσει τὸ ἔργον τοῦ Παύλου;

Τί λοιπὸν νὰ εἴπωμεν περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσιν ὄχι δέκα τάλαντα, ἀλλὰ πέντε, ἢ δύο, ἢ καὶ ἓν μόνον;

Οἱ διδάσκαλοι θὰ κάμωσι καλὰ νὰ δεικνύωσιν εἰς τοὺς μικροὺς μαθητάς των τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει ὁ καλός, καὶ τὴν ἀνησυχίαν, ἥτις ἀκολουθεῖ τοὺς κακούς.

Παιδίον, ὅπερ ἐναντιοῦται εἰς τοὺς γονεῖς του ἢ εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα του, ὁμοιάζει τὸν βοῦν λακτίζοντα εἰς τὸ βούκεντρον. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότος θλίβει. Ἂν ὅμως ὑποτάσσηται εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρός, ὁ πόνος, ἡ ἀνησυχία τῆς καρδίας παρέρχεται καὶ ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ εὐτυχία πληροῖ τὴν ψυχήν. Εἴθε καὶ ἡμεῖς οἱ μεγάλοι νὰ ἀξιωθῶμεν τοιαύτην πεῖραν.

Μάθημα Δέκατον Πέμπτον.

11/23 Ὀκτωβρίου 1892. — Πράξ. θ', 32-43.

Ἡ Δορκὰς ἐπαναφερομένη εἰς τὴν ζωήν.

Ἡμερ. Ἀναγ.
Δευτ. Πράξ. θ', 23—43.
Τρίτ. Α' Βασιλ. ιζ'.
Τετ. Β' Βασιλ. δ', 1—17.
Πέμ. Β' Βασιλ. δ', 18—44.
Παρ. Λουκ. ζ', 1—17.
Σάββ. Λουκ. ή, 41—56.
Κυρ. Ἰωάνν. ιά, 1—46.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 40—42.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 36.
«Αὕτη ἦτο πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμνε».

32 Ὁ δὲ Πέτρος διερχόμενος διὰ πάντων, κατέβη καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας τὴν Λύδδαν.

33 Καὶ εὗρεν ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν τὸ ὄνομα, ὅςτις ἦτο παραλυτικός, ἀπὸ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενος ἐπὶ κραββάτου.

34 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Πέτρος· Αἰνέα, σὲ ἰατρεύει Ἰησοῦς ὁ Χριστός· σηκώθητι, καὶ στρῶσον τὴν κλίνην σου. Καὶ εὐθὺς ἐσηκώθη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Κύριον.

36 Καὶ ἐν Ἰόππῃ ἦτό τις μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἥτις διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦτο πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμνε·

37 Κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας συνέβη ἀσθενήσασα νὰ ἀποθάνῃ· καὶ λούσαντες αὐτὴν ἔθεσαν εἰς ἀνώγεων.

38 Καὶ ἐπειδὴ ἡ Λύδδα ἦτο πλησίον τῆς Ἰόππης, ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν δύο ἄνδρας, παρακαλοῦντες νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ περάσῃ ἕως εἰς αὐτούς·

39 Καὶ σηκωθεὶς ὁ Πέτρος ὑπῆγε μετ' αὐτῶν· τὸν ὁποῖον ἐλθόντα ἀνεβίβασαν εἰς τὸ ἀνώγεων· καὶ παρεστάθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ δεικνύουσαι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἡ Δορκὰς εἰργάζετο ὅτε ἦτο μετ' αὐτῶν.

40 Ὁ δὲ Πέτρος ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, ἐγονάτισε καὶ προσηυχήθη· καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισεν.

41 Ὁ δὲ ἔδωκε χεῖρα εἰς αὐτήν, καὶ ἐσήκωσεν αὐτήν· καὶ φωνάξας τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Ἔγεινε δὲ τοῦτο γνωστὸν καθ' ὅλην τὴν Ἰόππην· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον.

43 Καὶ ὁ Πέτρος ἔμεινεν ἱκανὰς ἡμέρας ἐν Ἰόππῃ, παρά τινι Σίμωνι βυρσοδέψῃ.

Εἰςαγωγή.

Χαρᾶς οὐρανίου θὰ ἐπληρούμεθα, ἐάν ποτε ἐν οὐρανοῖς ἀκούσωμεν παρ' αὐτοῦ τοῦ Πέτρου τί συνέβη εἰς αὐτὸν καὶ τί ἔκαμεν ἐπὶ πέντε ἔτη, ἅτινα παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ συνέδριον μέχρι τοῦ κατὰ τὸ σημερινὸν μάθημα συμβάντος (Χρονολ. 33—38 μ. Χ.)· κατὰ τὸ πενταετὲς τοῦτο διάστημα ἔχομεν εἴδησιν ὅτι ὁ Πέτρος κατῆλθε μὲ τὸν Ἰωάννην εἰς Σαμάρειαν πρὸς βοήθειαν τοῦ Φιλίππου (Πράξ. ή, 14 — 20)· τὸν ἐπίλοιπον δὲ χρόνον φαίνεται ὅτι ἐκάθητο ἐν Ἰερουσαλήμ (Γαλάτ. ά, 18), διδάσκων, ὑποστηρίζων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κάμνων εὐαγγελιστικάς τινας ὁδοιπορίας τῇδε κἀκεῖσε ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἐν Σαμαρείᾳ καὶ Γαλιλαίᾳ, ἀναπολῶν εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰ μέρη ἐκεῖνα· ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστευόντων εἰς τὰ διάφορα μέρη ηὔξανε καὶ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου προήγετο.

Προπαρασκευαστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁποῖον θαυμαστὸν καὶ χαροποιὸν συμβὰν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἐμελετήσαμεν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν;

Τί ἔκαμεν ὁ Σαῦλος ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναγέννησίν του; ἐδ. 20.

Τί συνέβη ἐν τῷ μεταξύ; ἐδ. 22 καὶ 23. Ἰδὲ Γαλάτ. ά, 16-17.

Ποῖον σκοπὸν εἶχον οἱ Ἑβραῖοι;

Πῶς ὁ Σαῦλος τοὺς ὑπεξέφυγεν; ἐδ. 23-25.

Πόσα ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Σαύλου μέχρι τῆς ἐπανόδου του εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ; Γαλάτ. ά, 18.

Μὲ ποῖον σκοπὸν ἀνεχώρησεν ὁ Σαῦλος ἐξ Ἱερουσαλήμ; ἐδ. 1-2.

Μὲ ποῖον ἐπέστρεψεν; Πῶς τὸν εδέχθησαν οἱ μαθηταί; ἐδ. 26.

Ποῖος τὸν ἐσύστησεν εἰς αὐτούς; ἐδ. 27. Ἀπὸ ποῦ ἦτο ἐκεῖνος; δ', 36. Πόσον καιρὸν ἔμεινεν ὁ Σαῦλος ἐν Ἱερουσαλήμ; ἐδ. 28. Γαλάτ. α', 18.

Τί ἐποίησε καὶ μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα; ἐδ. 29.
Ποῦ τὸν ἔστειλαν οἱ ἀδελφοί; 30. Γαλάτ. α', 21.
Ὁποία ἦτο ἡ κατάστασις τῶν Ἐκκλησιῶν τότε; ἐδ. 31.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ. ἐδ. 32—35.

Τὸ ἐδ. 32 τί μᾶς φανερόνει διὰ τὴν συνήθειαν τοῦ Πέτρου; καὶ τί διὰ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ἐν Λύδδᾳ;

Τίνα εὗρεν ἐκεῖ, ἀπὸ ποίαν ἀσθένειαν καὶ ἐπὶ πόσον καιρὸν πάσχοντα; ἐδ. 33.

Πῶς τὸν ἐχαιρέτισεν ὁ Πέτρος; καὶ ὁποία χαροποιὰ ἔκπληξις προῆλθεν εἰς τὸν Αἰνέαν; ἐδ. 34.

Ποῖον ὅμοιον θαῦμα εἶχε κάμει ὁ Χριστός; Ματθ. θ', 1—8.

Ποίαν ἐπιρροὴν εἶχε τὸ θαῦμα ἐπὶ τῶν κατοικούντων τὴν Λύδδαν καὶ τὰ περίχωρα; ἐδ. 35.

Εἰς ποῖα ἄλλα μέρη τῶν Γραφῶν ἀναφέρεται ὁ Σαρών; Α' Χρον. ε', 16. Ἆσμα β', 1.

Ποίαν πρόνοιαν διὰ τοὺς πάσχοντας βλέπομεν εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν ὡς ἐπακολούθημα τοῦ Εὐαγγελίου;

Δορκάδος θάνατος καὶ ἀναβίωσις. ἐδ. 36—43.

Ποία ἄλλη πόλις ἦτο πλησίον εἰς τὴν Λύδδαν; 38. (Ἀπέχει 3 ὥρας σχεδόν).

Τί εἶναι τὸ ὄνομα τῆς Ἰόππης τόρα;

Ποία μαθήτρια ἐκάθητο ἐκεῖ καὶ τί γνωρίζομεν διὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς; ἐδ. 36.

Ὁποῖον τέλος ἔλαβον τὰ ἔργα της; ἐδ. 37.

Διὰ ποῖον ἔστειλαν οἱ μαθηταὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς λύπης των; ἐδ. 38.

Ἐλθόντος τοῦ Πέτρου, πῶς δεικνύουσιν αἱ χῆραι τὴν λύπην των; καὶ ποῖά τινα δεικνύουσιν εἰς αὐτόν;

[Εἰς ἐνθύμησιν τῶν καλῶν πράξεων τῆς Δορκάδος, γυναῖκες εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου συνέρχονται καὶ συνεργάζονται ὑπὲρ τῶν

πτωχῶν, δίδουσαι μάλιστα εἰς τὸν σύλλογόν των αὐτὴν τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ ἑταιρεία Δορκάς»].

Τί ἦτο τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Πέτρου; καὶ τὸ 2ον; καὶ τὸ 3ον;

Ποῖον δὲ τὸ θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα; ἐδ. 40.

Πῶς τὴν παρέστησεν εἰς τοὺς φίλους της; ἐδ. 41.

Ὁποῖαι δύο τάξεις ἀνεφέροντο ἐν ἐδ. 41;

[Φαίνεται ὅτι ἡ Δορκὰς εἶχε προσελκύσει καὶ ἄλλας γυναῖκας εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐλεημοσύνης. Τοιαύτη συμβίωσις ἦτο ἐν Ἐφέσῳ 25 ἔτη μετέπειτα. Ἰδὲ Α΄ Τιμόθ. ε΄, 9].

Ὁποῖοι ἦσαν οἱ πνευματικοὶ καρποὶ τοῦ θαύματος τούτου; ἐδ. 42.

Ἐπὶ πόσον καιρὸν εὗρεν ὁ Πέτρος ὑποδοχὴν ἐν μέσῳ των καὶ ποῦ ἔμεινεν; ἐδ. 43.

Ποῖον ὅμοιον θαῦμα ἐξιστορεῖται εἰς τὸ Ἡμερ. Ἀναγν. τῆς Τρίτης, τῆς Πέμπτης, τῆς Παρασκευῆς, τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς;

Μήπως δὲν εἶναι ὅμοιον τὸ θαῦμα, ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀνακαινίζῃ τὴν ζωὴν τοῦ ποτὲ νεκροῦ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ; (Ἰδὲ Ἐφεσ. β΄, 1).

Δὲν ἔχομεν πλησίον ἡμῶν παραδείγματα τοιαῦτα;

Συμπεράσματα.

Ὁ Χριστὸς δίδει σωματικήν τε καὶ πνευματικὴν ζωήν.

Ἡ Δορκὰς ὄχι μόνον ἐπίστευσε καὶ ἠγάπησε τὸν Σωτῆρα, ἀλλ' ἔδειξε τὴν εἰς Αὐτὸν πεποίθησίν της διὰ τῶν καλῶν της ἔργων.

Πᾶς ἄνθρωπος εἶναι νεκρὸς μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ἕως οὗ λάβῃ πνευματικὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Ἂς ἦναι ἡ ἀκατάπαυστος προσευχὴ ἡμῶν πρὸς πλείονα αὔξησιν τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ζωῆς.

Ὁ Χριστὸς δύναται νὰ ἐνεργῇ διὰ μέσου τῶν ὀπαδῶν του ὡς διὰ μέσου ἑαυτοῦ· βλέπε τὴν ὑπόσχεσίν του εἰς Ἰωάνν. ιδ΄, 12.

Ὁ Θεὸς βασιλεύει. Ὁ Θεὸς ἐμποδίζει τοὺς ἐχθρούς του.

Ὁ Θεὸς φέρει βοήθειαν ἀπὸ ἀπροσδόκητα μέρη.

Τὸ ἐδ. 31 ἀναφέρει τὴν τότε εἰρηνικὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ἔγεινε· Πετρώνιος ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας ἤθελε νὰ θέσῃ τὸ

ἄγαλμα τοῦ Καλιγούλα, αὐτοκράτορος τῆς Ῥώμης ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ τῶν Ἑβραίων. Οἱ προύχοντες τῶν Ἑβραίων ἠσχολοῦντο ὅπως πείσωσι τὸν ἡγεμόνα νὰ ἀπέσχῃ τῆς ἀθλίας ταύτης πράξεως. Ἑπομένως δὲν ηὐκαίρουν νὰ σκέπτωνται διὰ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ.

Μάθημα Δέκατον Ἕκτον.

18/30 Ὀκτωβρίου 1892. — Πράξ. ι', 1-20.

Τὸ ὅραμα τοῦ Πέτρου.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ι', 1—23.
Τρίτ. Λευϊτ. ια', 1—28.
Τετ. Λευϊτ. ια',29-47. Πέμ. Ψαλμ. νέ.
Παρ. Μάρκ. ζ'. Σάββ. Ἀποκάλ. ζ'.
Κυρ. Ψαλμ. ε'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 1—4.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 34.
«Ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω ὅτι δὲν εἶναι προςωπολήπτης ὁ Θεός».

1 Ἦτο δέ τις ἄνθρωπος ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ λεγομένου Ἰταλικοῦ,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν μετὰ παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὅςτις καὶ ἔκαμνεν ἐλεημοσύνας εἰς τὸν λαὸν πολλάς, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ παντός.

3 Οὗτος εἶδε φανερὰ δι' ὁράματος, περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἄγγελον τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἰςῆλθε πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας εἰς αὐτόν, καὶ ἔμφοβος γενόμενος, εἶπε· Τί εἶναι, Κύριε; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Αἱ προςευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνόν σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ τόρα πέμψον εἰς Ἰόππην ἀνθρώπους, καὶ προςκάλεσον τὸν Σίμωνα, ὅςτις ἐπονομάζεται Πέτρος·

6 Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσοδέψῃ, ἔχοντι οἰκίαν πλησίον τῆς θαλάσσης· οὗτος θέλει σοὶ λαλήσει τί πρέπει νὰ κάμνῃς.

7 Καθὼς δὲ ἀνεχώρησεν ὁ ἄγγελος, ὁ λαλῶν πρὸς τὸν Κορνήλιον, ἐφώναξε δύο ἐκ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, καὶ ἕνα στρατιώτην εὐσεβῆ ἐκ τῶν διαμενόντων πάντοτε πλησίον αὐτοῦ·

8 Καὶ διηγηθεὶς πρὸς αὐτοὺς τὰ πάντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.

9 Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἐνῷ ἐκεῖνοι ὡδοιπόρουν καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβη ὁ Πέτρος εἰς τὸ δῶμα διὰ νὰ προσευχηθῇ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν.

10 Καὶ πεινάσας ἤθελε νὰ φάγῃ, ἐνῷ δὲ ἡτοίμαζον, ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις·

11 Καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτὸν σκεῦός τι ὡς σινδόνα μεγάλην, τὸ ὁποῖον ἦτο δεδεμένον ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἄκρων, καὶ κατεβιβάζετο ἐπὶ τὴν γῆν·

12 Ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετά, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

13 Καὶ ἔγεινε φωνὴ πρὸς αὐτόν· Σηκωθείς, Πέτρε, σφάξον καὶ φάγε.

14 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε· Μὴ γένοιτο, Κύριε· διότι οὐδέποτε ἔφαγον οὐδὲν βέβηλον ἢ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου ἔγεινε φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ὅσα ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ λέγε βέβηλα.

16 Ἔγεινε δὲ τοῦτο τρίς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Ἐνῷ δὲ ὁ Πέτρος ἦτο ἐν ἀπορίᾳ καθ' ἑαυτόν, τί ἐσήμαινε τὸ ὅραμα, τὸ ὁποῖον εἶδεν, ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι οἱ

ἀπεσταλμένοι παρὰ τοῦ Κορνηλίου, ἐρωτήσαντες καὶ μαθόντες τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος, ἔφθασαν εἰς τὴν πύλην·

18 Καὶ φωνάξαντες ἠρώτων ἂν ὁ Σίμων, ὁ ἐπονομαζόμενος Πέτρος, ξενίζηται ἐνταῦθα.

19 Καὶ ἐνῷ ὁ Πέτρος διελογίζετο περὶ τοῦ ὁράματος, εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸ Πνεῦμα· Ἰδού, τρεῖς ἄνθρωποι σὲ ζητοῦσι·

20 Σηκωθεὶς λοιπὸν κατάβηθι, καὶ ὕπαγε μετ' αὐτῶν, μηδόλως διστάζων, διότι ἐγὼ ἀπέστειλα αὐτούς.

Εἰςαγωγή.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι πᾶς τις εἰςερχόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσηται εἰς ὅλας τὰς συνηθείας τῶν ἑβραϊκῶν νόμων, καθὼς τόρα μερικοὶ λέγουσιν ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ ἦναι ὀπαδὸς τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν δὲν κάμνῃ καὶ τὰς διαφόρους συνηθείας. Εἰς τὸ σημερινὸν μάθημα βλέπομεν πῶς ὁ Θεὸς λογαριάζει ταύτην τὴν ἰδέαν. Ὁ Κορνήλιος ἦτο ὁ πρῶτος, ὅςτις εἰςήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἄνευ περιτομῆς. Ἡ θρησκεία τῶν Ἑβραίων ἔδιδε σημασίαν εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους· ἡ δὲ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ (ἥτις δὲν φροντίζει τόσον διὰ τὰ ἐξωτερικά, ἐὰν πράττῃ ἢ δὲν πράττῃ τις αὐτά), δίδει σημασίαν εἰς τὰ ἐσωτερικά, δηλαδὴ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ, ΤΗΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ. Ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦναι πράγματι ἐντὸς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἐκεῖνος θὰ φέρῃ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ εἰς ἁρμονίαν πρὸς ἑαυτόν.

Τὸ ὅραμα τοῦ Κορνηλίου. ἐδ. 1—8.

1. Τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Πῶς ὀνομάζεται; πόθεν ἦτο; ἐκ ποίου τάγματος;

2. Ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ ὁποῖος ἦτο;
Μόνον αὐτὸς ἦτο εὐσεβὴς ἢ καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ;
Πῶς ἦτο ὁ βίος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας;

Ὁ Κορνήλιος πάντοτε προςηύχετο, ἢ ἐπί τινα καιρὸν μόνον;

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ παραδείγματος τί διδασκόμεθα;

Διὰ τοιαύτας διψώσας ψυχὰς ποίας ὑποσχέσεις ἔχομεν; Ἱερ. κθ', 13. Ματθ. ε', 6.

3. Τί εἶδεν ὁ Κορνήλιος;

Πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον; Τί εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ ἄγγελος;

Ὁ ἄγγελος ἀπεστάλη ἢ μόνος ἦλθεν;

Ὁ ἄγγελος εἰςήκουσε τῆς φωνῆς ἢ ὁ Θεός;

Οἱ ἄγγελοι μὲ ποίαν διαταγὴν ἔρχονται εἰς τοὺς πιστούς;

Ὅθεν τίνος ὑπηρέτας πρέπει νὰ ὀνομάζωμεν αὐτούς; Ψαλμ. λδ', 7. Ἑβρ. α', 14.

4. Ὁ Κορνήλιος βλέπων τὸν ἄγγελον, τί ἔγεινεν;

Ἐφοβήθη ὁ Κορνήλιος; Διατί;

Ἀπὸ ποίους ἀγγέλους πρέπει νὰ φοβώμεθα, ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἢ ἀπὸ τοὺς κακούς;

Καὶ διατί ἀπὸ τοὺς κακούς;

Ποίαν ἐρώτησιν ἔκαμεν ὁ Κορνήλιος;

Ποίαν καλὴν καὶ χαροποιὸν ἀγγελίαν ἔφερεν ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Κορνήλιον;

Τί γράφει ὁ Ἰωάννης διὰ τὰς προςευχὰς τῶν ἁγίων; Ἀποκάλ. ε', 8. η', 3—5.

5. Ποίαν διαταγὴν ἔδωκεν ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Κορνήλιον;

Εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ διαταγὴ αὕτη;

Ὅθεν αἱ διαταγαὶ τοῦ Κυρίου πῶς πρέπει νὰ θεωρῶνται, ὅτι εἶναι πρὸς ὠφέλειάν μας ἢ πρὸς ζημίαν;

6. Ποῦ ἐξενίζετο ὁ Πέτρος; (Ἰδὲ εἰς τὸ παρελθὸν μάθημα ἐδ. 43).

Διατί ὁ Κορνήλιος διατάττεται νὰ φωνάξῃ τὸν Πέτρον;

Τί διδασκόμεθα;

7—8. Ἔκαμεν ὁ Κορνήλιος τὰ διατεταγμένα ἢ ὄχι;

Ἀμέσως τὸ ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν ἢ ἀπέρριψε τὸ πρᾶγμα;

Διατί ἐκάλεσε τὸν Πέτρον ἀμέσως καὶ δὲν περιέμενε μερικὰς ἡμέρας;

Τὸ δραμα τοῦ Πέτρου. ἐδ. 9—20.

9. Κατὰ ποίαν ὥραν προςηύχετο ὁ Πέτρος;

Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὡρισμένας ὥρας τῆς προςευχῆς;

Τί λέγει ὁ Δαβὶδ περὶ τούτου; Ψαλμ. νε', 17. ε', 3.

10. Ἐνῷ προςηύχετο ὁ Πέτρος, τί εἶδεν;

Τί σημαίνει ἔ κ σ τ α σ ι ς;

11—13. Τί πράγματα εἶδεν ἐν τῇ ἐκστάσει του;

Ποῖον σκοπὸν εἶχε τὸ ὅραμα τοῦτο;

Χρεωστοῦμεν νὰ διακρίνωμεν τὰ ἔθνη ἢ ὄχι; Πῶς ἐθεωροῦντο τὰ ἔθνη ὑπὸ τῶν Ἑβραίων;

Τὸ σκεῦος, τὸ ὁποῖον ἐμπεριεῖχεν ἐξ ὅλων τῶν τετραπόδων τῆς γῆς, τί ἐσήμαινεν;

Ὅλα τὰ ἔθνη εἶναι εὐπρόςδεκτα παρὰ τῷ Θεῷ ἢ οὔ;

Πόθεν τὸ ἐννοεῖς; (Σφάξον καὶ φάγε).

Τί ἀπήντησεν ὁ Πέτρος; ἐδ. 14.

Ὁποῖος ἦτον ὁ νόμος τῶν Ἑβραίων; (Ἡμερ. Ἀναγν. Τρίτ. καὶ Τετ).

[Ἐπὶ τῶν Μακκαβαίων Ἑβραῖοί τινες προετίμησαν θάνατον ἢ νὰ φάγωσιν ἐκ τῶν ἀκαθάρτων].

Πῶς τὸν ἀπαντᾷ ἡ φωνή; ἐδ. 15. Ποσάκις ἔγεινε τὸ πρᾶγμα; ἐδ. 16.

17. Ἐνόησεν ὁ Πέτρος τὴν σημασίαν τοῦ δράματος;

Ἐνῷ ἐσκέπτετο καὶ εὑρίσκετο ἐν ἀπορίᾳ τί συνέβη;

19—20. Ἐνῷ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ δράματος τί εἶπε τὸ Πνεῦμα εἰς τὸν Πέτρον;

Ὅταν τις εὑρίσκηται ἐν ἀπορίᾳ μὲ τὴν θείαν διδασκαλίαν, τότε πῶς ἐκδηλοῦται ὁ Θεὸς πρὸς ἡμᾶς;

Τί μᾶς διδάσκει τὸ συμβὰν τοῦτο τοῦ Κορνηλίου;

(Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προςωπολήπτης. Ἰδὲ ιζ', 26. Ἀποκάλ. ζ', 9).

Συμπέρασμα.

Εἰς τὸ παρὸν μάθημα ἔχομεν αὐτὸ τὸ ὡραῖον παράδειγμα τῆς θείας Προνοίας, ὅπερ παρετηρήσαμεν καὶ εἰς τὸ ἐνδέκατον μάθημά

μας. Ὁ Κορνήλιος, Ῥωμαῖός τις, μηδένα Χριστιανὸν γνωρίζων, οὐδὲν γινώσκων περὶ Χριστοῦ, ἔχων ὅμως μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὸν Θεόν, προςηύχετο. Ὁ Πέτρος, 10 ὥρας πρὸς νότον εὑρισκόμενος καὶ μὴ γνωρίζων ποσῶς τὸν Κορνήλιον, ἔχων ὅμως θερμὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ βοηθῇ τὸν ἄνθρωπον, συγχρόνως προςηύχετο καὶ αὐτός.

Ὁ ἀκούων προςευχὴν ἤκουσε τὰς προςευχὰς ἀμφοτέρων καὶ ἔκαμε τὸν Πέτρον νὰ φέρῃ εἰς τὸν Κορνήλιον τὸ ἐπιθυμητόν, ἀλλ' ἕως τότε ἄγνωστον δῶρον. Καὶ σήμερον ὁ Θεὸς ὡς τότε καὶ πάντοτε δίδει ἔργον εἰς τὸν ἄγρυπνον δοῦλόν Του καὶ φανερόνει τὸ θέλημά Του εἰς τοὺς εὐσεβῶς περιμένοντας.

Μάθημα Δέκατον Ἕβδομον.

25/6 Νοεμβρίου 1892. — Πράξ. ι', 30-48.

Ὁ Πέτρος ἐν Καισαρείᾳ Παλαιστίνης.

Ἡμ. Ἀναγν.
Δευτ. Πράξ. ι, 23-48. Τρίτ. Ῥωμ. β'.
Τετ. Ῥωμ. γ'. Πέμ. Ῥωμ. δ'.
Παρ. Ἡσαΐου νϐ'. Σάϐϐ. Α' Ἰωάνν. δ'.
Κυρ. Α' Ἰωάνν. ε'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 39-43.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
ἐδ. 43.
«Διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ θέλει λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν».

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος εἶπεν· Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἤμην νηστεύων μέχρι τῆς ὥρας ταύτης, καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν προςηυχόμην ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδού, ἐστάθη ἐνώπιόν μου ἀνὴρ μὲ ἐνδύματα λαμπρά.

31 Καὶ λέγει· Κορνήλιε, εἰςηκούσθη ἡ προςευχή σου, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνημονεύθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

32 Πέμψον λοιπὸν εἰς Ἰόππην, καὶ προςκάλεσον τὸν Σίμωνα, ὅςτις ἐπονομάζεται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ βυρσοδέψου πλησίον τῆς θαλάσσης, ὅςτις ἐλθὼν θέλει σοὶ λαλήσει.
33 Εὐθὺς λοιπὸν ἔπεμψα πρὸς σέ· καὶ σὺ ἔκαμες καλὰ ὅτι ἦλθες. Τόρα λοιπὸν ἡμεῖς πάντες παριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀκούσωμεν πάντα, ὅσα προςετάχθησαν εἰς σὲ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
34 Τότε ὁ Πέτρος ἀνοίξας τὸ στόμα εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω, ὅτι δὲν εἶναι προςωπολήπτης ὁ Θεός·
35 Ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὅςτις φοβεῖται αὐτόν, καὶ ἐργάζεται δικαιοσύνην, εἶναι δεκτὸς εἰς αὐτόν.
36 Τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· (οὗτος εἶναι ὁ Κύριος πάντων)·
37 Τὸν λόγον τοῦτον σεῖς ἐξεύρετε, ὅςτις ἐκηρύχθη καθ' ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρχίσας ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, μετὰ τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐκήρυξεν ὁ Ἰωάννης·
38 Πῶς ὁ Θεὸς ἔχρισε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρὲτ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ μὲ δύναμιν, ὅςτις διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ θεραπεύων πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου· διότι ὁ Θεὸς ἦτο μετ' αὐτοῦ.
39 Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μάρτυρες πάντων, ὅσα ἔκαμε καὶ ἐν τῇ γῇ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου·
40 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀνέστησε τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ
41 Οὐχὶ εἰς πάντα τὸν λαόν, ἀλλ' εἰς μάρτυρας, τοὺς προδιωρισμένους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἡμᾶς, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν μετ' αὐτοῦ ἀφοῦ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν·

42 Καὶ παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς νὰ κηρύξωμεν πρὸς τὸν λαόν, καὶ νὰ μαρτυρήσωμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

43 Εἰς τοῦτον πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ θέλει λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν.

44 Ἐνῷ ἔτι ἐλάλει ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τούτους, ἐπῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

45 Καὶ ἐξεπλάγησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοί, ὅσοι ἦλθον μετὰ τοῦ Πέτρου, ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξεχύθη καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη.

46 Διότι ἤκουον αὐτοὺς λαλοῦντας γλώσσας, καὶ μεγαλύνοντας τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήπως δύναταί τις νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ὕδωρ, ὥςτε νὰ βαπτισθῶσιν οὗτοι, οἵτινες ἔλαβον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμεῖς;

48 Καὶ προςέταξεν αὐτοὺς νὰ βαπτισθῶσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Τότε παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ διαμείνῃ ἡμέρας τινάς.

Ἀναθεωρητικαὶ Ἐρωτήσεις.

Διὰ ποῖα δύο ὁράματα ἐμελετήσαμεν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν; Ὁποῖον ἦτο τὸ ὅραμα τοῦ Κορνηλίου; Ὁποῖον τὸ τοῦ Πέτρου; Ποίαν σχέσιν εἶχε τὸ ἓν πρὸς τὸ ἕτερον; Τί μάθημα διὰ τὴν πίστιν ἡμῶν;

Ἠναγκάσθη ὁ Πέτρος νὰ περιμένῃ πολλὴν ὥραν ἵνα ἐννοήσῃ τὸ ὅραμά του; ἐδ. 19.

Πῶς ἐδέχθη τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Κορνηλίου; ἐδ. 23.

Τὴν ἐπαύριον τί ἔγεινε; ποῖοι συνώδευσαν αὐτούς; ἐδ. 24 (καὶ ια', 12).

Πόσον ἀπέχει ἡ πόλις Καισάρεια ἀπὸ τὴν Ἰόππην; (Ἰδὲ τὸ Συμπέρασμα τοῦ παρελθόντος μαθήματος).

Πῶς ἤθελεν ὁ Κορνήλιος νὰ δεχθῇ τὸν Πέτρον; ἐδ. 25.

Ὁποία ὅμως ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Πέτρου; ἐδ. 26.

Ποία ὁμοία ἱστορία εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ; Ἀποκάλ. ιθ', 10. κβ', 8—9.

Τίνος δόξαν καὶ λατρείαν θέλουν οἱ Ἅγιοι, τοῦ ἑαυτοῦ των ἢ τοῦ Θεοῦ;

Ἔκρυψεν ὁ Κορνήλιος τὸ πρᾶγμα δι' ἑαυτὸν μόνον; ἐδ. 27.

Ποίαν ἀπολογίαν κάμνει ὁ Πέτρος; ἐδ. 28.

Ἐὰν ἦτο ἀσυγχώρητον διὰ τὸν Ἑβραῖον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἀλλογενῆ, τί θὰ εἴπωμεν διὰ τὸν ὑπερήφανον Ῥωμαῖον, ὅταν ζητῇ ὡς θρησκευτικὸν διδάσκαλόν του τὸν Ἰουδαῖον; (Ἰδὲ τὴν προφητείαν. Ἠσαΐ. νβ', 13—15).

Τί τὸν ἠρώτησεν ὁ Πέτρος; ἐδ. 29.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ Κορνηλίου. ἐδ. 30—33.

Ποίαν ἐξήγησιν ἔκαμεν ὁ Κορνήλιος; ἐδ. 30 κ.τ.λ.

(Παραβάλετε πρὸς ἐδ. 30 κτλ. τὰ πρῶτα ἐδάφια τοῦ παρελθόντος μαθήματος).

Ποίαν ἑτοιμασίαν εὗρεν ὁ Πέτρος διὰ τὸ κήρυγμά του; ἐδ. 33.

Πῶς διαφέρει ἡ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον στάσις τῶν Ἀθηναίων; ιζ', 21. 32.

Διὰ ποῖον ἄλλον ἑκατόνταρχον πιθανὸν ἐσκέφθη ὁ Πέτρος; Ματθ. η', 5 κ.τ.λ.

Ὁποία ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν πίστιν ἐκείνου; Αὐτόθι 10 καὶ 11.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου. ἐδ. 34—43.

Ὁποία εἶναι ἡ πρώτη ἀγγελία τοῦ Πέτρου; ἐδ. 34—35.

Ποίαν ἔκπληξιν ἔφερεν ἡ εἴδησις αὐτὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; ια', 3.

Διὰ ποίαν ὑπόσχεσιν ἔπρεπε νὰ ἐσκέπτοντο; Γέν. κβ', 18.

Τί γράφει ὁ Παῦλος; Ῥωμ. β', 10—11. Ἐφεσ. στ', 8—9. Κολασσ. γ', 25.

Τί ἔτι γράφει ὁ Ἰάκωβος; Ἰάκ. β', 1—4.

Εἰς ποίαν κατάστασιν ἠθέλομεν εἶσθαι ἡμεῖς, ἐὰν τὸ Εὐαγγέλιον ἦτο διὰ τοὺς Ἑβραίους μόνον καὶ οὐχὶ διὰ τὰ ἔθνη;

Ποῖον λόγον ἀναφέρει ὁ Πέτρος; ἦτο γνωστὸς εἰς αὐτούς; ἐδ. 36—38.

Πῶς ἔγεινε γνωστός; Πότε;

Ποίαν βεβαίωσιν δίδει ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ λόγου τούτου; ἐδ. 39 (Ἰδὲ καὶ Λουκ. α', 2).

Τί λέγει διὰ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ; ἐδ. 39.

Τί ἔτι διὰ τὴν ἀνάστασιν; ἐδ. 40.

Ἔβλεπον πάντες τὸν ἀναστάντα Χριστόν; οἱ μαθηταὶ ὅμως πῶς ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ἀναστάσεώς του; ἐδ. 41 (Ἰδὲ Α' Κορ. ιε', 4—8).

Ποίαν παραγγελίαν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Χριστός; ἐδ. 42. Ματθ. κη', 19—20.

Ποῖος εἶναι ὁ μόνος Σωτήρ; Ποῖος καὶ ὁ Κριτής;

Ὁποία συμφωνία ὑπάρχει μεταξὺ τῶν λόγων τῶν προφητῶν καὶ τῶν λόγων τῶν μαθητῶν; ἐδ. 43 (Ἰδὲ Λουκ. κδ', 26—27).

Ἡ ἐπισφράγισις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ἐδ. 44—48.

Πῶς δεικνύει ὁ Θεὸς ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ σώζῃ τοὺς ἀλλοεθνεῖς; ἐδ. 44.

Ὁποία ὅμως ἦτο ἡ ἀπορία τῶν Ἑβραίων; ἐδ. 45—46.

Ὁποίαν ἀπόφασιν ἔκαμεν ὁ Πέτρος μετὰ τὴν ἔκχυσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; ἐδ. 47—48. Πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐμποδίζωμεν ἢ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἐρχομένους πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν;

Μήπως πρέπει νὰ φιλονικῶμεν ὁσάκις ὁ Θεὸς δέχεται καὶ ἄλλους, οἵτινες εἰς μερικὰ πράγματα διαφέρουσι τῶν ἰδικῶν μας;

Πῶς ἐγνώρισεν ὁ Πέτρος ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἐκλεκτοὶ παρὰ Θεοῦ;

Πῶς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἡμεῖς; Ῥωμ. η', 14. Α' Ἰωάνν. δ', 13.

Συμπεράσματα.

Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀκολουθοῦσι τὸν Θεόν, θὰ ἔχωσιν ἀδιακόπως αὔξησιν φωτός; Ἰδὲ Παροιμ. δ', 18.

Ὁ Κορνήλιος ἦτο ἀπ' ἀρχῆς εὐσεβὴς ἄνθρωπος, γίνεται ὅμως ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου καλλίτερος.

Ὁ Κορνήλιος πρότερον περιεπάτησεν ἐν τῷ φωτὶ τῆς Σελήνης, κατόπιν δέ, δηλαδὴ μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πέτρου, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Ἡλίου.

Ὁ Κορνήλιος ἐζήτησεν εὐλογίαν πρῶτον διὰ τὴν ἰδικήν του ψυχήν, ἦτο ὅμως πρόθυμος νὰ προςκαλῇ καὶ τοὺς φίλους του. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀρκεῖ δι' ὅλους.

Ὅταν ἄνθρωπός τις προςπαθῇ νὰ ζῇ εὐσεβῶς, ἡ πρᾶξίς του αὕτη ἔχει ἐπιρροὴν εἰς πολλοὺς ἄλλους.

Μάθημα Δέκατον Ὄγδοον.

1/13 Νοεμβρίου 1892. — Πράξ. ια', 19-30.

Τὸ Εὐαγγέλιον κηρυττόμενον ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιά, 1—18.
Τρίτ. Πράξ. ιά, 19—30.
Τετ. Δαν. ιά. Πέμ. Α' Κορινθ. θ'.
Παρ. Β' Κορινθ. θ'. Σάββ. Ἰάκ. ά.
Κυρ. Ἰάκ. β'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 21—24.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 21.
«Καὶ πολὺ πλῆθος πιστεύσαντες ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Κύριον».

19 Οἱ μὲν λοιπὸν διασκορπισθέντες ἐκ τοῦ διωγμοῦ, τοῦ γενομένου διὰ τὸν Στέφανον, ἐπέρασαν ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, εἰς μηδένα κηρύττοντες τὸν λόγον, εἰμὴ μόνον εἰς Ἰουδαίους.

20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν, ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες, εἰςελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

21 Καὶ ἦτο χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν· καὶ πολὺ πλῆθος πιστεύσαντες ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Κύριον.

22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος περὶ αὐτῶν εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις· καὶ ἐξαπέστειλαν τὸν Βαρνάβαν διὰ νὰ περάσῃ ἕως Ἀντιοχείας.

23 Ὅςτις ἐλθών, καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκίνει πάντας νὰ ἐμμένωσιν ἐν σταθερότητι καρδίας εἰς τὸν Κύριον·

24 Ἐπειδὴ ἦτο ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως. Καὶ προςετέθη εἰς τὸν Κύριον πλῆθος ἱκανόν.

25 Τότε ἐξῆλθεν εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Σαῦλον, καὶ εὑρὼν αὐτόν, ἔφερεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.

26 Καὶ συνελθόντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἓν ὁλόκληρον ἔτος, ἐδίδαξαν πλῆθος ἱκανόν, καὶ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ ὠνομάσθησαν οἱ μαθηταὶ Χριστιανοί.

27 Ἐν ἐκείναις δὲ ταῖς ἡμέραις κατέβησαν ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν.

28 Σηκωθεὶς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος, ἐφανέρωσε διὰ τοῦ Πνεύματος ὅτι ἔμελλε νὰ γείνῃ μεγάλη πεῖνα καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ἥτις καὶ ἔγεινεν ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.

29 Ὅθεν οἱ μαθηταὶ ἀπεφάσισαν ἕκαστος αὐτῶν, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ κατάστασιν, νὰ πέμψωσι βοήθειαν πρὸς τοὺς ἀδελφούς, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ·

30 Τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαμον, ἀποστείλαντες αὐτὴν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Εἰςαγωγή.

Εἰς τὸ τῆς Δευτ. Ἡμερ. Ἀναγν. παρετηρήσαμεν τὴν ὑποδοχήν, ἣν ἔτυχεν ὁ Πέτρος, ὅταν ἐκ Καισαρείας ἐπέστρεψεν εἰς Ἱερουσαλήμ. Μανθάνομεν ἔτι πῶς ἡ πρώτη αὐτῶν δυςαρέσκεια (ἐδ. 2 κτλ.) μετατρέπεται εἰς χαρὰν καὶ δοξολογίαν, ἀκούοντες ὅτι καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἐκτείνεται ἡ σωτήριος χάρις τοῦ Χριστοῦ (καθὼς εἴδομεν εἰς τὰ δύο προηγούμενα μαθήματα).

Τὸ σημερινόν μας μάθημα ἀναφέρει τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα, τὴν ἀπροςδόκητον συνέπειαν «τοῦ διωγμοῦ τοῦ γενομένου διὰ τὸν Στέφανον» (συμβὰν πρὸ 6 ἢ 7 ἐτῶν).

Τὸ 19ον ἐδ. ἀναφέρει διασπορὰν καὶ διωγμόν. Τί λέγει τὸ κεφ. ή, 1 καὶ 4 περὶ τούτων; (Ἰδὲ καὶ Μάθημα Ἔνατον). Εὕρετε εἰς τὸν χάρτην τὰ ἐν ἐδ. 19ῳ ἀναφερόμενα μέρη.

Ἡ Ἀντιόχεια, ἡ πλουσία καὶ ὡραία πρωτεύουσα τῆς Συρίας, ἦτο μία ἐκ τῶν τριῶν μεγίστων πόλεων τοῦ κόσμου. Ἱδρύθη τῷ 300 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, ἑνὸς τῶν ἀρχιστρατήγων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ υἱοῦ τοῦ Ἀντιόχου, ὅςτις ἦτο ἀρχιστράτηγος τοῦ Φιλίππου. Ἐκεῖνος ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὸ ἰδικόν του εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίνειον τῆς Ἀντιοχείας. Ὁ Σέλευκος πιθανὸν ἀναφέρεται ὡς «τὸ ἓν κέρας μικρὸν» Δαν. ή, 9—12 καὶ «ὁ εἷς τῶν ἀρχόντων» Δαν. ιά, 5. Ἡ Ἀντιόχεια ἦτο κέντρον οὐχὶ μόνον τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς πολυτελείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀσωτείας.

Πλησίον αὐτῆς ἔκειτο ἡ Δάφνη, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ἀπόλλων. Οἱ ἐνταῦθα κατοικοῦντες λαοὶ εἶχον μεγάλην ἀνάγκην τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου. (Ἰδὲ τὸ Λεξικὸν τῶν Ἁγίων Γραφῶν τοῦ Αἰδ. Γ. Κωνσταντίνου).

Εἰς ποίους μόνον ἐκήρυττον τὸν λόγον κατ' ἀρχάς; ἐδ. 19.

Εἰς ποίους ὅμως ἤρχισάν τινες αὐτῶν νὰ λαλῶσιν; ἐδ. 20.

[Ἡ φράσις Ἑλληνισταὶ σημαίνει τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἄλλων ξένων ἐθνῶν ὁμιλοῦντας τὴν ἑλληνικήν. Σχολιασταί τινες ὅμως νομίζουσιν ὅτι τὸ ἐδάφιον τοῦτο δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον

τόρα ἀρχίζει μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ ἐν τῇ ἑλληνικῇ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου].

Τίνος χεὶρ ἦτο μετ' αὐτῶν; ἐδ. 21. Ὁποῖον τὸ ἀποτέλεσμα;

Ἂς παρατηρήσωμέν τινας τῶν ἐνθαρρυντικῶν ὑποσχέσεων περὶ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου. Ἀριθ. ια', 23. Ἰησοῦς δ', 24 Παροιμ. κα', 1. Ἡσαΐ. νθ', 1. ξδ', 3.

Πνευματικὴ βοήθεια ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. ἐδ. 22—26.

Ὡς τινες ἔφερον τὴν εὐδαίμονα εἴδησιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ποῖος ἐστάθη εἰς Ἀντιόχειαν; ἐδ. 22.

[Ὁ Βαρνάβας Κύπριος ὢν θὰ ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικήν].

Ὁ Βαρνάβας ὁποῖα αἰσθήματα ἔτρεφε περὶ τοῦ ἔργου;

Τότε ποίαν συμβουλὴν ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; ἐδ. 23.

Τί σημαίνει τὸ ὄνομα αὐτοῦ; κεφ. δ', 36.

Ὁποῖαι τρεῖς αἰτίαι κατέστησαν αὐτὸν ἱκανὸν εἰς τὸ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον; ἐδ. 24.

[Μόνον ὁ ἀγαθὸς δύναται νὰ ὁδηγῇ εἰς ἀγαθότητα. Μόνον ὁ πλήρης Ἁγίου Πνεύματος ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὰ πνευματικὰ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ περὶ πίστεως λέγει ὁ Χριστὸς «Κατὰ τὴν πίστιν σας ἂς γείνῃ εἰς ἐσᾶς». Ματθ. θ', 29].

Ποῖον ἐζήτησεν ὁ Βαρνάβας πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ; Πόθεν; ἐδ. 25.

Ποῖος ἐν Ἱερουσαλὴμ πρῶτος ἐπίστευσεν ὅτι ὁ Σαῦλος ἦτο γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ; θ', 26—27.

Διατί εἶχε φύγει ὁ Σαῦλος εἰς τὴν πατρίδα του; θ', 29—30.

Πόσον καιρὸν συνεργάζονται ἐν Ἀντιοχείᾳ; ἐδ. 26.

Πόσοι ἐπλησίασαν εἰς αὐτούς;

Τί ὄνομα κατὰ πρώτην φορὰν ἐδόθη εἰς τοὺς μαθητάς; ἐδ. 26.

Διατί; Τί πρέπει νὰ κάμνωσιν οἱ ἔχοντες τὸ ὄνομα τοῦτο;

Ποῖον πρέπει νὰ μιμῶνται;

(Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶπεν εἰς κάποιον ἄνανδρον καὶ ὀνομαζόμενον Ἀλέξανδρον· «Ἢ τὸ ὄνομά σου ἄλλαξον ἢ τὸν χαρακτῆρά σου»).

Βοήθεια εἰς τοὺς βοηθοῦντας. ἐδ. 27—30.

Ποῖοι ἦλθον ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ; ἐδ. 27. (Διὰ τὸν Ἄγαβον ἰδὲ κεφ. κά, 10).

Ποίαν προφητείαν ἔκαμεν;

Πότε ἐξεπληρώθη; ἐδ. 28 (43 κτλ. μ. Χ.).

Ποίαν πνευματικὴν βοήθειαν ἔλαβον οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ Χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ πιστούς;

Ποίαν ἀνταμοιβὴν δίδουσιν; ἐδ. 29.

Ποίαν συμβουλὴν δίδει ὁ Παῦλος; Α′ Κορινθ. θ′, 11.

Εἰς ποίους, καὶ διὰ πόσους ἔστειλαν τὴν βοήθειαν; ἐδ. 30.

«ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΚΑΙ ΕΚΑΜΟΝ». Ἐν τούτοις καλὸν παράδειγμα ἔχομεν, ὄχι μόνον τὸ θέλειν, ὄχι μόνον τὸ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὸ πράττειν (Ἰάκ. ά, 22).

Μάθημα Δέκατον Ἔνατον.

8/20 Νοεμβρίου 1892. — Πράξ. ιϐ′, 1-17.

Ὁ Πέτρος ἐλευθερούμενος ἐκ τῆς φυλακῆς.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιβ′. Τρίτ. Ψαλμ. λδ′.
Τετ. Ματθ. β′. Πέμ. Ματθ. ιδ′.
Παρ. Ἱερ. λή. Σάϐϐ. Ἱερ. λθ′.
Κυρ. Ψαλμ. οστ′.

Δ' ἀποστήθισιν ἐδ. 5—8.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν Ψαλμ. λδ′, 7.
«Ἄγγελος Κυρίου στρατοπεδεύει κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἐλευθερόνει αὐτούς».

1 Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπεχείρησεν Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς νὰ κακοποιήσῃ τινὰς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

2 Ἐφόνευσε δὲ διὰ μαχαίρας Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου.

3 Καὶ ἰδὼν ὅτι ἦτο ἀρεστὸν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, προσέθεσε νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Πέτρον (ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν Ἀζύμων)·

4 Τὸν ὁποῖον καὶ πιάσας ἔβαλεν εἰς φυλακήν, παραδώσας αὐτὸν εἰς τέσσαρας τετράδας στρατιωτῶν διὰ νὰ φυλάττωσιν αὐτόν, θέλων μετὰ τὸ Πάσχα νὰ παραστήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν λαόν.

5 Ὁ μὲν λοιπὸν Πέτρος ἐφυλάττετο ἐν τῇ φυλακῇ· ἐγίνετο δὲ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀκατάπαυστος προσευχὴ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.

6 Ὅτε δὲ ἔμελλεν ὁ Ἡρώδης νὰ παραστήσῃ αὐτόν, τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Πέτρος ἐκοιμᾶτο μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος μὲ δύο ἁλύσεις, καὶ φύλακες ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἐφύλαττον τὸ δεσμωτήριον.

7 Καὶ ἰδού, ἄγγελος Κυρίου ἦλθεν ἐξαίφνης, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· κτυπήσας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἐξύπνησεν αὐτόν, λέγων· Σηκώθητι ταχέως. Καὶ ἔπεσον αἱ ἁλύσεις αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν.

8 Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Περιζώσθητι καὶ ὑπόδυσον τὰ σανδάλιά σου· καὶ ἔκαμεν οὕτω. Καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Φόρεσον τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι.

9 Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτόν, καὶ δὲν ἤξευρεν ὅτι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου ἦτο ἀληθινόν, ἀλλ᾽ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ὅραμα.

10 Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασαν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν φρουράν, ἦλθον εἰς τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἠνοίχθη εἰς αὐτούς· καὶ ἐξελθόντες διεπέρασαν ὁδὸν μίαν· καὶ εὐθὺς ὁ ἄγγελος ἀνεχώρησεν ἀπ᾽ αὐτοῦ.

11 Καὶ ὁ Πέτρος συνελθὼν εἰς ἑαυτόν, εἶπε· Τώρα γνωρίζω ἀληθῶς, ὅτι ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ μὲ ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἡρώδου, καὶ ὅλης τῆς ἐλπίδος τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 *Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου τοῦ ἐπονομαζομένου Μάρκου, ὅπου ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.*

13 *Ὅτε δὲ ὁ Πέτρος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ προαυλίου, προςῆλθε θεράπαινα ὀνομαζομένη Ῥόδη, διὰ νὰ ἀκούσῃ·*

14 *Καὶ γνωρίσασα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς δὲν ἤνοιξε τὴν πύλην, ἀλλ' ἔτρεξε καὶ ἀπήγγειλεν· Ὅτι ὁ Πέτρος ἵσταται ἔμπροσθεν τῆς πύλης.*

15 *Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτήν· Παραφρονεῖς· ἐκείνη ὅμως διισχυρίζετο ὅτι οὕτως ἔχει. Οἱ δὲ ἔλεγον· Ὁ ἄγγελος αὐτοῦ εἶναι.*

16 *Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων· καὶ ἀνοίξαντες εἶδον αὐτὸν καὶ ἐξεπλάγησαν.*

17 *Καὶ σείσας εἰς αὐτοὺς τὴν χεῖρα διὰ νὰ σιωπήσωσι, διηγήθη πρὸς αὐτούς, πῶς ὁ Κύριος ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς· καὶ εἶπεν· Ἀπαγγείλατε ταῦτα πρὸς τὸν Ἰάκωβον καὶ τοὺς ἀδελφούς. Καὶ ἐξελθὼν ὑπῆγεν εἰς ἄλλον τόπον.*

Εἰςαγωγή.

Τὸ σημερινὸν μάθημά μας ἐξιστορεῖ γεγονὸς συμβὰν εἰς τὰ 44 μ. Χ. Ὁ ἐνταῦθα μνημονευόμενος Ἡρῴδης, ὁ φονεὺς τοῦ Ἰακώβου, δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν φονέα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (Ματθ. ιδ', 1—12. Μάρκ. στ', 14—29).

Ὁ ἐνταῦθα Ἡρῴδης εἶναι ἀνεψιὸς ἐκείνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡρῳδιάδος, δηλαδὴ τῆς γυναικός, ἣν ἀνόμως εἶχεν ὁ Ἡρῴδης ἐκείνος, καὶ δι' ἣν ἤλεγχεν αὐτὸν ὁ Βαπτιστής· ἦν δὲ οὗτος ἄσπονδος ἐχθρὸς ἐκείνου καὶ διωρίσθη ἀντὶ ἐκείνου Τετράρχης μετὰ τὴν καθαίρεσίν του. Ἐκεῖνος μὲν ὠνομάζετο Ἡρῴδης Ἀντίππας· οὗτος δὲ Ἡρῴδης Ἀγρίππας. Ἐκεῖνος ἦτο υἱός, οὗτος ἔγγονος τοῦ Ἡρῴδου τοῦ μεγάλου, τοῦ φονεύσαντος τὰ παιδία ἐν Βηθλεέμ (Ματθ. β',

16. κτλ.). Μετὰ ταῦτα δὲ προςετέθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ αἱ ἐν Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ ῥωμαϊκαὶ κτήσεις· ὅπως δὲ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν Ἰουδαίων, ἤρχισε νὰ καταδιώκῃ τοὺς Χριστιανούς, ὡς βλέπομεν εἰς τὸ μάθημά μας. Ἀλλὰ τὴν ἰδιοτελῆ καὶ ἄλογον αὐτοῦ ὀργὴν ὁ Θεὸς ἔστρεψε πρὸς ὄφελος τῶν δούλων Του καὶ πρὸς ἔπαινον τοῦ ἁγίου ὀνόματός Του, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγει διὰ τοῦ Προφήτου (Ψαλμ. οστ', 10)· παρέχει δὲ εἰς ἡμᾶς τὸ σημερινὸν Μάθημα καὶ πραγματικὴν ἐκπλήρωσιν πολλῶν πολυτίμων ὑποσχέσεων Ματθ. ί, 30. Λουκ. κά, 18, ὡς καὶ τοῦ σημερινοῦ χρυσοῦ ῥητοῦ.

Ἐρωτήσεις.

Εἰς ποῖον καιρὸν ἀναφέρεται τὸ γεγονὸς τοῦ μαθήματός μας;

Τί γνωρίζομεν περὶ τοῦ Ἡρῴδου τούτου καὶ διατί ἐδίωκεν οὗτος τὴν Ἐκκλησίαν; (ὅρα Εἰσαγωγ.). Τί ἔπραξε πρὸς τοῦτο; (ἐδ. 2).

Εἰς τί δεύτερον προέβη καὶ διατί; (ἐδ. 3). Κατὰ ποίαν περίστασιν ἐπεχείρησε τοῦτο καὶ διατί; ἐδ. 3 – 4.

Τί γνωρίζομεν περὶ τῆς περιστάσεως ταύτης (Ἔξοδ. ιβ', 14—15. κγ', 15).

Ποῦ βλέπομεν ὅτι ὁ Θεὸς εὐδοκεῖ, ὥςτε τὰ σπουδαιότερα συμβάντα νὰ γίνωνται εἰς τοιαύτας πολυπληθεῖς ἑορτάς, καὶ διατί τοῦτο; (Ματθ. κστ', 17. κζ', 25 – 55 κλπ. Πράξ. β', 1).

Τί ἔπραξεν εἰς τὸν Πέτρον; (ἐδ. 4).

Ὑπὸ πόσων στρατιωτῶν ἐφυλάττετο ὁ Πέτρος;

Εἰς ποίους ἔμελλε νὰ παραστήσῃ τὸν Πέτρον ὁ Ἡρῴδης καὶ πότε; (ἐδ. 6—4).

Εἰς τί κατέφυγον οἱ ἀδελφοὶ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Πέτρου; (ἐδ. 5).

Ὁποῖα ἀποτελέσματα εἶχε τὸ μέσον των τοῦτο διὰ τὸν Πέτρον; (ἐδ. 7—10).

Τί γνωρίζομεν περὶ τῶν μετὰ πίστεως προςευχῶν, τῶν δικαίως καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν ζώντων (Ἰάκ. ε', 16. Ψαλμ. λδ', 15, 17. ρμε', 18).

Πότε γίνονται δεκταὶ αἱ προσευχαί μας καὶ ἐκπληροῦνται τὰ αἰτήματά μας, καὶ πότε ἀπορρίπτονται; (Ψαλμ. ξστ', 18. Παροιμ. κή, 9. Ἰωάνν. θ', 31. Α' Ἰωάνν. γ', 22. έ, 14 – 15).

Τί διέταξεν ὁ ἄγγελος τὸν Πέτρον, τί ᾐσθάνετο ὁ Πέτρος, καὶ τί ἐγένετο μετὰ ταῦτα; (ἐδ. 7—10).

Διατί μέχρις ἐδῶ συνώδευσεν αὐτὸν ὁ ἄγγελος καὶ δὲν ὡδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς οἰκίας; [Σημ. Ὁ Θεὸς παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν βοήθειάν του εἰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν δυνάμεών μας. Ὅ,τι δὲ ἡμεῖς αὐτοὶ δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν νὰ τὸ πράττωμεν οἱ ἴδιοι].

Τί εἶπεν ὁ Πέτρος ἐλθὼν εἰς ἑαυτόν; (ἐδ. 11).

Τίς ἦτο ἡ ἐλπὶς ἢ ὁ σκοπὸς τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ διὰ τὸν Πέτρον;

Ὁποία θεία ῥῆσις ἐπηλήθευσεν ἤδη ἐπὶ τοῦ Πέτρου; (Ψαλμ. λδ', 7)

Τίνας ἄλλους δικαίους ἄνδρας ὁ Θεὸς ἐπροστάτευσε δι' ἀγγέλου; Δανιὴλ γ', 28. στ', 22. Πράξ. ε', 19.

Τί λέγει ὁ Παῦλος περὶ ἀγγέλων; Ἑβρ. ά 14.

Διατί ὁ Θεὸς εὐδοκεῖ νὰ πάσχωσιν οἱ ἅγιοι ἄνδρες ἐνταῦθα; (Ψαλμ. λδ', 19. Β' Τιμόθ. γ', 12. Ἑβρ. ιβ', 5-11).

Διὰ ποίων ὅμως ἀψευδῶν ἐπαγγελιῶν ἐφοδιάζει αὐτοὺς καὶ παραινεῖ, ὅπως μείνωσιν ἀπτόητοι εἰς τὰς προσκαίρους θλίψεις, διωγμούς τε καὶ ἐμπαιγμοὺς παρὰ τῶν ἀνθρώπων; (Ἡσαΐ. μγ', 2-5. Ματθ. ί, 30. Λουκ. κά, 18. Ἰωάνν. ιστ', 33. Α' Πέτρ. γ', 14).

Ὁ Χρυσόστομος λέγει ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βλάπτει ἑαυτὸν ἁμαρτάνων, καὶ οὐδεὶς ἄλλος δύναται, ἂν αὐτὸς ζῇ εὐσεβῶς ἐν τῷ Θεῷ. «Ἰδοὺ διαμαρτύρομαι καὶ μεγάλῃ λέγω τῇ φωνῇ καὶ σάλπιγγος τρανότερον, καὶ εἰ ἦν ἐφ' ὑψηλοῦ ἀναβάντα βοῆσαι οὐκ ἂν παραιτησαίμην, ὅτι τὸν Χριστιανὸν οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν οἰκούντων τὴν γῆν βλάψαι δυνήσεται. Καὶ τί λέγω ἀνθρώπων; οὐδὲ αὐτὸς ὁ δαίμων ὁ τύραννος, ὁ Διάβολος, ἡ φύσις καὶ τὰ ταύτης στοιχεῖα, ἂν μὴ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀδικήσῃ, κἂν ὁτιοῦν τις κακὸν ἐργάσασθαι βουληθῇ, μάτην πειράσεται».

Ὁ Πέτρος μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν.

Ποῦ διηυθύνθη μετὰ ταῦτα ὁ Πέτρος; ἐδ. 12.

Τίνας εὗρεν ἐκεῖ καὶ τί ἐποίουν οὗτοι; (ἐδ. 12).

Τί διδασκόμεθα ἡμεῖς ἐκ τούτου; (Α' Θεσσαλ. έ, 17. Ἐφ. στ', 18—20).

Τίνα ἀπήντησε πρῶτον, καὶ πῶς; ἐδ. 13—14.

Πῶς ἤκουσαν τὴν παρουσίαν τοῦ Πέτρου οἱ λοιποὶ καὶ τί διετείνοντο κατ' ἀρχάς;

Τί σημαίνει ἡ φράσις «Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ»;

[Σημ. Ἴσως ὅ,τι καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Γραφῆς βεβαιοῦται, δηλ. ὅτι τοὺς πιστοὺς αὐτῷ καὶ ἀληθεῖς Του δούλους περιφρουρεῖ ἀοράτως διὰ λειτουργικῶν πνευμάτων. Γέν. λβ', 1—2. Β' Βασιλ. στ', 17. Ψαλμ. λδ', 7. Ματθ. ιή, 10. Ἑβρ. ά, 14, ἴσως δὲ ἐνταῦθα σημαίνει καὶ ἀγγελιαφόρον παρὰ τοῦ Πέτρου].

Τί ᾐσθάνθησαν οἱ ἰδόντες τὸν Πέτρον; καὶ τί διηγήθη καὶ παρήγγειλεν οὗτος πρὸς αὐτούς; (16, 17).

Περὶ τίνος Ἰακώβου λέγει ἐνταῦθα ὁ Πέτρος καὶ τί γνωρίζομεν ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ; (Γαλάτ. ά, 19. Πράξ. ιέ, 13. Ἰάκ. ά, 1).

Τίνας ἄλλους Ἰακώβους ἀπαντῶμεν ἐν τῇ Γραφῇ (ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρῴδης Πράξ. ιβ', 2. Ματθ. δ', 21—22. Ματθ. ί, 2—3. Μάρκ. γ', 18).

Εἰς τί ἀπέβη ὁ διωγμὸς τοῦ Ἡρῴδου διὰ τοὺς πιστούς, βλάβης πρόξενος ἢ μᾶλλον χαρᾶς καὶ ἐποικοδομῆς αὐτῶν εἰς τὴν πίστιν;

Τί γνωρίζομεν περὶ τοῦ τέλους τοῦ ἀνθρώπου τούτου; (Πράξ. ιβ', 23). Ποῖος λόγος τοῦ Κυρίου ἐξεπληρώθη ἐπ' αὐτοῦ; (Ματθ. κστ', 52. Ἀποκάλ. ιγ', 10). Τί διδασκόμεθα ἐκ τούτου;

Συμπέρασμα.

Εἰς τὸ παρὸν μάθημα βλέπομεν πῶς ὁ Θεὸς πολλάκις τοὺς πονηροὺς καὶ τὰς πράξεις των στρέφει πρὸς τὸ καλὸν τῶν δούλων Του, ὅταν οὗτοι μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης ἐκζητῶσιν Αὐτόν (Ῥωμ. η', 28. Ψαλμ. οστ', 10), καὶ ὅτι ὅσον σφοδραὶ καὶ ἂν ἦναι αἱ θλίψεις, οἱ

διωγμοὶ καὶ οἱ χλευασμοί, ταῦτα πάντα οὐδόλως ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ βλάψωσι τοὺς δούλους Του· αἱ θλίψεις διὰ τὸν Χριστιανὸν εἶναι τὸ χωνευτήριον, ἐν ᾧ καθαρίζεται ὡς χρυσός (Ζαχ. ιγ', 9). Ἀλλ' ἂν μεθ' ὑπομονῆς καὶ πίστεως ὑπομείνῃ ταύτας, ἀναθέτων ἑαυτὸν εἰς τὸν Κύριον, μετ' ὀλίγον αὐτοὶ οἱ διῶκται καὶ χλευασταὶ θὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἐπαινέτας καὶ φίλους αὐτοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ. «Τίνος ἕνεκεν ἀλγεῖτε; λέγει ὁ Χρυσόστομος· ὅτι γόητας ὑμᾶς καλοῦσι καὶ πλάνους; Ἀλλ' ἀναμείνατε μικρὸν καὶ σωτῆρας ὑμᾶς καὶ εὐεργέτας τῆς οἰκουμένης προςεροῦσιν ἅπαντες. Καὶ γὰρ ἀποκαλύπτει ἅπαντα ὁ χρόνος τὰ συνεσκιασμένα (σκοτεινὰ) καὶ τὴν ἐκείνων συκοφαντίαν ἐλέγξει καὶ δήλην ποιήσῃ τὴν ὑμετέραν ἀρετήν· ὅταν γὰρ διὰ τῶν πραγμάτων φαίνησθε σωτῆρες καὶ εὐεργέται καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἐπιδεικνύμενοι οὐ τοῖς ἐκείνων προςέξουσι λόγοις οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τῇ τῶν πραγμάτων ἀληθείᾳ».

Μάθημα Εἰκοστόν.

15/27 Νοεμβρίου 1892. — Πράξ. ιγ', 1-13.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ Ἱεραπόστολοι.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιγ', 1—13.
Τρίτ. Ἰωνᾶς α' καὶ β'.
Τετ. Ἰωνᾶς γ'. Πέμ. Ἰωνᾶς δ'.
Παρ. Πράξ. ιε'. 35—ιστ', 15.
Σάββ. Ἠσαΐ. ξα'.
Κυρ. Ἠσαΐ. ξβ'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 2—4.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Λουκ. κδ', 47.
«Καὶ νὰ κηρυχθῇ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη».

1 Ἦσαν δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ Ἐκκλησίᾳ προφῆταί τινες καὶ διδάσκαλοι, ὅ τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, καὶ Μαναὴν ὁ συναναστραφεὶς μετὰ τοῦ Ἡρῴδου τοῦ τετράρχου, καὶ ὁ Σαῦλος.

2 Καὶ ἐνῷ ὑπηρέτουν εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευον, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Χωρήσατε εἰς ἐμὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον διὰ τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον προςεκάλεσα αὐτούς.

3 Τότε ἀφοῦ ἐνήστευσαν καὶ προςηυχήθησαν, καὶ ἐπέθεσαν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτούς, ἀπέστειλαν.

4 Οὗτοι λοιπὸν πεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατέβησαν εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ ἐκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5 Καὶ ὅτε ἦλθον εἰς τὴν Σαλαμῖνα, ἐκήρυττον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ τὸν Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Καὶ ἀφοῦ διῆλθον τὴν νῆσον μέχρι τῆς Πάφου, εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον, ὀνομαζόμενον Βαριησοῦν,

7 Ὅςτις ἦτο μετὰ τοῦ ἀνθυπάτου Σεργίου Παύλου, ἀνδρὸς συνετοῦ. Οὗτος, προςκαλέσας τὸν Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον, ἐζήτησε νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8 Ἀνθίστατο δὲ εἰς αὐτοὺς Ἐλύμας ὁ μάγος (διότι οὕτω μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομά αὐτοῦ), ζητῶν ν' ἀποτρέψῃ τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως.

9 Πλὴν ὁ Σαῦλος, ὁ καὶ Παῦλος, πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτόν,

10 Εἶπεν· Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥαδιουργίας, υἱὲ τοῦ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, δὲν θέλεις παύσει διαστρέφων τὰς εὐθείας ὁδοὺς τοῦ Κυρίου;

11 Καὶ τώρα ἰδού, χεὶρ τοῦ Κυρίου εἶναι κατὰ σοῦ· καὶ θέλεις εἶσθαι τυφλός, μὴ βλέπων τὸν ἥλιον μέχρι καιροῦ. Καὶ παρευθὺς ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀμαύρωσις καὶ σκότος· καὶ περιστρεφόμενος ἐζήτει χειραγωγούς.

*12 Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς ἐπίστευσεν, ἐκπλητ-
τόμενος εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Κυρίου.*

*13 Ἀποπλεύσαντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου ὁ Παῦλος καὶ οἱ
περὶ αὐτόν, ἦλθον εἰς τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας· ὁ δὲ
Ἰωάννης χωρισθεὶς ἀπ' αὐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.*

Εἰσαγωγικαὶ παρατηρήσεις.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς, ὄχι μόνον τοὺς Ἰουδαίους τοιούτους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅλου τοῦ κόσμου (Ἰωάνν. γ', 17). Καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον (Ἰωάνν. γ', 16) διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν. Ἐδέχετο πρὸς θεραπείαν καὶ σωτηρίαν, ὡς ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ, πάντας ἀνεξαιρέτως (Ματθ. η', 5—13), ἰδιαιτέρως δὲ παρήγγειλε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ «ἵνα πορευθέντες μαθητεύσωσι πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα πάλιν οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν περιώριζον τὸν κύκλον τοῦ κηρύγματος τῆς σωτηρίας μόνον μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἵνα διαρρήξῃ τὰ στενὰ ὅρια, ἐν οἷς ἐκλείοντο οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ, διὰ σημείου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐνήργησεν εἰς τὴν περίστασιν τοῦ Κορνηλίου (Πράξ. ι', 1 κ.τ.λ.). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο πάλιν ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ ια' κεφαλαίῳ τῶν Πράξεων ἐδ. 19 ὅτι οἱ διασπαρέντες Χριστιανοὶ μηδενὶ ἐλάλουν τὸν λόγον, εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν ἀναγκάζεται, καθὼς ἐν τῷ σημερινῷ μαθήματι ἀπαντῶμεν, νὰ παραγγείλῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸν διορισμὸν τοῦ Βαρνάβα καὶ Παύλου ὡς Ἀποστόλων τῶν ἐθνῶν. Διότι, ὡς ἦτο ὡρισμένον, ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο σωτὴρ μόνον τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐθνῶν πάντων.

Ἐρωτήσεις.

Ποῖοι προφῆται καὶ διδάσκαλοι ἀναφέρεται ὅτι ἦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀντιοχείας; (ἐδ. 1). Ἐν τῷ ἐδαφίῳ τούτῳ τί ἀναφέρεται περὶ τοῦ Μαναήν;

(Ἄνθρωποι ἀνήκοντες εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κύκλους τῆς κοινωνίας καὶ μάλιστα πολιτικοὶ καὶ φίλοι τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις δὲν ἦτο εὔκολον νὰ πιστεύωσιν εἰς τὸν Χριστόν, διότι κατέπιπτον πρῶτον ἀπὸ τῆς δόξης αὐτῶν, ἥτις δόξα ὡς ἰσχυρὸν ἐλατήριον κατακρατεῖ πολλοὺς ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, δεύτερον ἐζημιοῦντο ὑλικῶς καὶ τρίτον κατεδιώκοντο. Ἡ προςέλευσις λοιπὸν τοιούτων ἀνθρώπων εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι αὐτοὶ διέβλεπον ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει ὑψηλότερόν τι καὶ πολυτιμότερον ἐκείνου, τοῦ ὁποίου κάτοχοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Τὸ ὕψος τῶν τοῦ Χριστοῦ εὐλογιῶν, ἡ ἄφατος ἀγάπη Αὐτοῦ ἔκαμον καὶ τὸν Παῦλον νὰ θεωρήσῃ σκύβαλα πάντα τὰ τοῦ κόσμου ἵνα κερδήσῃ τὸν Χριστόν (Φιλιππ. γ', 4—8).

Οὐδὲν ἐκ τῶν τοῦ κόσμου τούτου πρέπει νὰ μᾶς ἐμποδίζῃ ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεώς μας, διότι ὄχι μόνον τὰ ἀνήκοντα εἰς ἡμᾶς εἶναι ἀνίσχυρα πρὸς τὴν σωτηρίαν μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνήκοντα τοῖς πᾶσιν ἐὰν εἴχομεν, καὶ τὸν κόσμον ἐὰν ἐκερδίζομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν (Μάρκ. η', 36—37).

Τί ἔκαμον οἱ προφῆται οὗτοι καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐν Ἀντιοχείᾳ;

Τί εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τὸν Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον; (ἐδ. 2).

Εἰς ποῖον ἔργον εἶχε «προςκαλέσει αὐτούς;» (Ἰδὲ καὶ Πράξ. θ', 15).

Ποῦ εὑρίσκοντο αὐτοὶ πρὸ ἑνὸς καὶ δύο ἐτῶν; ια', 25. 26. 30. Πότε ἐπέστρεψαν εἰς Ἀντιόχειαν; ιβ', 25.

Τί ἔκαμον μετὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅλοι;

Εἰς ποίους ἐπέθεσαν τὰς χεῖρας; Καὶ τί τοὺς ἔκαμον μετὰ ταῦτα; (ἐδ. 3).

Καθῆκον εἶναι παντὸς Χριστιανοῦ νὰ φανερόνῃ τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς τὸν κόσμον. Ἡ κτίσις ἅπασα μαστίζεται ὑπὸ τῆς

ἁμαρτίας, καὶ μόνοι οἱ Χριστιανοὶ φέρουσι τὴν εὐθύνην νὰ ἐξοπλισθῶσι κατ' αὐτῆς (Ῥωμ. η', 19).

Ποῦ κατέβησαν μετὰ τὴν ἀποστολὴν των ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρῶτον καὶ ποῦ δεύτερον; (ἐδ. 4). (Ἰδὲ τὸν χάρτην). Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Κύπρου ἐκήρυττον τὸν λόγον; Καὶ ποῦ; Καὶ ποῖον εἶχον μεθ' ἑαυτῶν ὡς ὑπηρέτην; (ἐδ. 5).

Ἐκήρυττον μόνον εἰς τὴν Σαλαμῖνα, ἢ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς νήσου; Ποῖον εὗρον εἰς τὴν πόλιν Πάφον; Καὶ μετὰ τίνος ἦτο; Καὶ τίς προςεκάλεσε τὸν Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον; Καὶ τί ἤθελεν; (ἐδ. 6, 7).

Εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ Βαρνάβα καὶ Παύλου λεγόμενα τίς ἀνθίστατο; Πρὸς τίνα σκοπόν; ἐδ. 8.

Εἰς ἐδ. 9 ἀκούομεν διὰ πρώτην φορὰν τὸ ὄνομα «Παῦλος»· τὸ ἴδιον μὲ τὸ «Σαῦλος», τὸ ἓν ἑλληνιστὶ τὸ ἕτερον ἑβραϊστί.

Ποῖος τῶν δύο Ἀποστόλων ἀπετάθη πρὸς τὸν Ἐλύμαν; Καὶ διατί; ἐδ. 9.

Καὶ τί εἶπεν εἰς τὸν μάγον ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρά του; (ἐδ. 10). Καὶ τί τῷ προεῖπεν ὅτι θὰ τῷ συμβῇ; Ἐγένετο ὅ,τι εἶπεν ὁ Σαῦλος; (ἐδ. 11.)

Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ γεγονὸς εἰς τὸν ἀνθύπατον; (ἐδ. 12).

Ποῦ διηυθύνθησαν μετὰ ταῦτα; (Ἰδὲ τὸν χάρτην). Τοὺς ἠκολούθησεν ὁ Ἰωάννης;

Ποῦ ἐπέστρεψεν; ἐδ. 13.

Σημ. Ἡ Σελεύκεια ἦτο πόλις παραθαλασσία, ἀπέχουσα ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν δέκα πέντε περίπου μίλια. Ἐκεῖ, φαίνεται, οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Σαῦλος δὲν ἐκήρυξαν, ἀλλ' ἐκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ἥτις ἦτο ἡ πατρὶς τοῦ Βαρνάβα.

Ἡ πόλις Πάφος τῆς Κύπρου ἦτο ἐπίσημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ἱστοροῦνται ὡς ἀκόλαστοι καὶ ἀσελγεῖς. Ὅθεν ἐκεῖ ἦτο ἀνάγκη μεγαλειτέρα νὰ κηρυχθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὅπως καταστρέψῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

Συμπεράσματα.

Ὁ διάβολος ἐργάζεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἔρριψεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο, ὅτι διέφθειρε τὴν φύσιν ἡμῶν, ἀλλ' ἐργάζεται ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸς τὴν τελείαν ἡμῶν ἐξαχρείωσιν. Ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἀπιστίας, ὑπὲρ τῆς δεισιδαιμονίας, ὑπὲρ τῆς ἀδιαφορίας· κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Γραφῆς, ὑπὲρ τῆς παντελοῦς πνευματικῆς τυφλώσεως.

Ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης οἱ ἄνθρωποι προςεπάθησαν διὰ τῆς σοφίας τοῦ κόσμου νὰ σωθῶσιν· ἀλλ' ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα κατώρθωσαν ὅ,τι οἱ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν διὰ τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ἠθέλησεν ἡ φιλοσοφία νὰ ὑψώσῃ πύργον κατὰ τῆς ἁμαρτίας· ἐπεκράτησεν ὅμως ἀληθὴς σύγχυσις συστημάτων καὶ συμπερασμάτων, ὥςτε καὶ αὐτοὶ οἱ οἰκοδόμοι τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας ᾐσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην διδασκάλου ὄχι ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Τοιοῦτος δὲ οὐχὶ μόνον διδάσκαλος, ἀλλὰ καὶ σωτὴρ ἐδόθη ἡμῖν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ ὁποίου «τὸ αἷμα καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας», καὶ τοῦ ὁποίου τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι δύναμις Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν, πρὸς μόρφωσιν, πρὸς ἁγιασμόν, πρὸς ἀναγέννησιν κ.τ.λ.

Καθὼς δὲ ὁ ἐν τῷ μαθήματι ἡμῶν Ἐλύμας ὁ μάγος ἀνθίστατο εἰς τὴν ἀλήθειαν, οὕτω πάντοτε τὸ Εὐαγγέλιον θὰ ἀπαντᾷ ἐχθρούς· τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποθαρρύνῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελῶμεν τὸ καθῆκον ἡμῶν· τὸ καθῆκον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν εἶναι τὸ κηρύττειν εἴτε ἐγκαίρως εἴτε ἀκαίρως τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὅταν ὁ Χριστιανὸς συλλογίζηται ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν κατοίκων τῆς γῆς οὔτε κἂν γνωρίζουσι τὸν Χριστόν, πρέπει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ νὰ παροξύνηται ὡς τὸ τοῦ Παύλου ἐν Ἀθήναις (Πράξ. ιζ', 16) καὶ νὰ ἐργάζηται τὸ καθ' ἑαυτὸν πρὸς διάδοσιν τῶν φώτων τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ.

Μάθημα Εἰκοστὸν Πρῶτον.

22/4 Δεκεμβρίου 1892. — Πράξ. ιγ', 26-43.

Τὸ πρῶτον ἱεραποστολικὸν κήρυγμα τοῦ Παύλου.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιγ', 13-43. Τρίτ. Β' Κορ. ιά.
Τετ. Ψαλμ. ιστ'. Πέμ. Πράξ. β', 22-47.
Παρ. Ψαλμ. κέ. Σάββ. Γαλάτ. γ'.
Κυρ. Ψαλμ. β', Ἑβρ. ά.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 38.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Ἐδ. 26.
«Πρὸς σᾶς ἀπεστάλη ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης».

*26 Ἄνδρες ἀδελφοί, υἱοὶ τοῦ γένους τοῦ Ἀβραάμ,
καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεόν, πρὸς σᾶς ἀπεστάλη
ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης.*
*27 Διότι οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οἱ ἄρχοντες
αὐτῶν, μὴ γνωρίσαντες τοῦτον, μηδὲ τὰς ῥήσεις τῶν προ-
φητῶν τὰς ἀναγινωσκομένας κατὰ πᾶν σάββατον, ἐπλήρωσαν
αὐτὰς κρίναντες τοῦτον·*
*28 Καὶ μὴ εὑρόντες μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου, ἐζήτησαν
παρὰ τοῦ Πιλάτου νὰ θανατωθῇ.*
*29 Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσαν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα,
καταβιβάσαντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, ἔθεσαν εἰς μνημεῖον.*
30 Ὁ Θεὸς ὅμως ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·
*31 Ὅςτις ἐφάνη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ
ἀναβάντας ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλήμ, οἵτινες εἶναι
μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.*
*32 Καὶ ἡμεῖς εὐαγγελιζόμεθα πρὸς σᾶς τὴν γενομένην
εἰς τοὺς Πατέρας ἐπαγγελίαν, ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐξεπλή-
ρωσεν εἰς ἡμᾶς τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀναστήσας τὸν Ἰησοῦν.*
*33 Ὡς εἶναι γεγραμμένον καὶ ἐν τῷ Ψαλμῷ τῷ δευ-
τέρῳ· «Υἱός μου εἶσαι σύ· ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα».*

34 Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μὴ μέλλοντα
πλέον νὰ ὑποστρέψῃ εἰς τὴν διαφθοράν, λέγει οὕτως· «Ὅτι
θέλω σᾶς δώσει τὰ ἐλέη τοῦ Δαβὶδ τὰ πιστά».
35 Διὰ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῳ Ψαλμῷ λέγει· «Δὲν θέλεις
ἀφήσει τὸν ὅσιόν σου νὰ ἴδῃ διαφθοράν».
36 Διότι ὁ μὲν Δαβίδ, ἀφοῦ ὑπηρέτησε τὴν βουλὴν τοῦ
Θεοῦ ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, ἐκοιμήθη, καὶ προςετέθη εἰς τοὺς
πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν.
37 Ἐκεῖνος ὅμως, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησε, δὲν εἶδε
διαφθοράν.
38 Ἔστω λοιπὸν γνωστὸν εἰς σᾶς, ἄνδρες ἀδελφοί,
ὅτι διὰ τούτου κηρύττεται πρὸς σᾶς ἄφεσις ἁμαρτιῶν·
39 Καὶ ἀπὸ πάντων, ἀφ᾽ ὅσων δὲν ἠδυνήθητε διὰ τοῦ
νόμου τοῦ Μωϋσέως νὰ δικαιωθῆτε, διὰ τούτου πᾶς ὁ πιστεύων
δικαιοῦται.
40 Βλέπετε λοιπὸν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς τὸ λαληθὲν ὑπὸ
τῶν προφητῶν·
41 «Ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανί-
σθητε· διότι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν,
ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θέλετε πιστεύσει, ἐάν τις διηγηθῇ
εἰς σᾶς».
42 Ἐνῷ δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων
παρεκάλουν τὰ ἔθνη νὰ κηρυχθῶσιν εἰς αὐτοὺς οἱ λόγοι
οὗτοι τὸ ἀκόλουθον σάββατον.
43 Καὶ ἀφοῦ ἐλύθη ἡ συναγωγή, πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰου-
δαίων καὶ τῶν εὐσεβῶν προςηλύτων ἠκολούθησαν τὸν Παῦ-
λον καὶ τὸν Βαρνάβαν· οἵτινες λαλοῦντες πρὸς αὐτοὺς ἔπειθον
αὐτοὺς νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Εἰςαγωγή.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἴχομεν ὡς μάθημα ἡμῶν τὴν ἀρχὴν «τῆς πρώτης ἱεραποστολικῆς περιοδείας» τοῦ Παύλου, Βαρνάβα καὶ Ἰωάννου Μάρκου, ὡς τῶν πρώτων ἱεραποστόλων, οἵτινες, ἀφοῦ διεπέρασαν τὴν Κύπρον (ἰδὲ τὸ παρελθὸν μάθημα), ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἤπειρον τῆς Ἀσίας, ὁπόθεν ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του Ἱερουσαλήμ. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο, ἐξακολουθοῦντες τὴν ἱερὰν ὁδοιπορίαν αὐτῶν, ἐπέρασαν εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας (ἰδὲ τὸν χάρτην) καὶ κατὰ τὸ σημερινόν μας μάθημα εὑρίσκονται εἰς Ἀντιόχειαν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πισιδίας.

Ἡ Ἀντιόχεια αὕτη, ὡς καὶ ἡ ἄλλη Ἀντιόχεια τῆς Συρίας (ἰδὲ μάθημα 18ον) ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιόχου.

Ἡ ὁδοιπορία αὐτῶν ἦτο λίαν δύςκολος, διότι οἱ δρόμοι δὲν ἦσαν καλοί. Οἱ κάτοικοι ἦσαν τραχεῖς καὶ διακεκριμένοι λῃσταί (Ἰδὲ Β′ Κορινθ. ιά, 26).

Θρησκείαν οἱ ἄνθρωποι εἶχον τὴν εἰδωλολατρείαν, τὴν τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Ἑλλήνων. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὅμως διεσπαρμένως ἐκεῖ Ἰουδαίους εἶχον καί τινας ἰδέας περὶ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Προπαρασκευαστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Κατὰ τὸ παρελθὸν μάθημα περὶ τίνος γεγονότος ἐμελετήσαμεν;

Τί ἔκαμεν ὁ Ἰωάννης Μᾶρκος κατόπιν; ἐδ. 13. Τί ἐσκέφθη ὁ Παῦλος περὶ τούτου; κεφ. ιέ, 37—38. (Εἶναι γνωστὸν ὅμως ὅτι μετέπειτα ἔγεινεν ἄφοβος καὶ χρήσιμος ἐργάτης· ἰδὲ Κολασσ. δ′, 10. Β′ Τιμόθ. δ′, 11). Ποῦ εὑρίσκονται οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὸ σημερινόν μας μάθημα; καὶ τί ἔκαμαν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου; ἐδ. 14.

Ποίαν πρόςκλησιν ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς οἱ ἀρχισυνάγωγοι; ἐδ. 15.

(Ὑπῆρχε συνήθεια μεταξὺ τῶν Ἑβραίων τότε, ἐὰν ξένος τις εὑρίσκετο εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν, νὰ τὸν προςκαλῶσι νὰ δώσῃ προτροπήν τινα εἰς τὸν λαόν).

Ὁ Παῦλος ἐδέχθη τὴν πρόςκλησιν ταύτην; ἐδ. 16. Ποίαν ἱστορίαν ἀναφέρει ἐν ἐδ. 16—25; Οὕτως ὁμιλῶν δεικνύει τὴν πεποίθησίν του εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην; Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστός; Ματθ. έ, 17.

[Οὕτως ἀρχίσας τὸ κήρυγμά του ὁ Παῦλος ἔδειξεν εἰς τὸν λαὸν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ καρπὸς καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τοιουτοτρόπως ἐκήρυξεν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Στέφανος. Ἰδὲ τὰ μαθήματα 3ον, 4ον, 5ον καὶ 9ον].

Ἐρωτήσεις διὰ τὸ μάθημα.

Μὲ ποίαν συμπαθῆ προςφώνησιν καὶ τιμητικὴν ἔκφρασιν ὁμιλεῖ ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς ἀκροατάς του; καὶ ποίαν ἀγγελίαν τοὺς δίδει; ἐδ. 26.

Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Πέτρος ἐν Ἱερουσαλήμ; κεφ. β', 39.

Εἰς τί ἀποδίδει ὁ Παῦλος τὴν καταδίκην καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἱερουσαλήμ; ἐδ. 27. Ἡ τοιαύτη ἄγνοια, μάλιστα εἰς τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγούς, ἦτο συγχωρητή; Εἶναι δυνατὸν καὶ ἡμεῖς ἀκροαζόμενοι τὰς Γραφὰς συνεχῶς νὰ μὴ ἐννοήσωμεν αὐτάς;

Ποῖοι ἐννοοῦσιν; Ψαλμ. κε', 9. 12. Ἦσαν τοιοῦτοι οἱ Φαρισαῖοι;

Εὗρον δικαίαν αἰτίαν θανάτου ἐν Αὐτῷ; Ἐδ. 28. Ἐὰν εὑρίσκετο, θὰ ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ Μεσσίας;

Διατί ὁ Πατὴρ δὲν ἀφῆκε τοὺς Ἰουδαίους νὰ θανατώσωσι τὸν Χριστὸν ἐνωρίτερον; ἐδ. 29. Τί εἶχε τελειώσει πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ; Ἰωάνν. ιζ', 4. Τίνα ἄλλα ῥητὰ ἀναφέρουσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην; Ἰωάνν. ζ', 6. η', 20.

Τί σημαίνει ἡ φράσις «ἀπὸ τοῦ ξύλου» ἐν ἐδ. 29;

Οἱ ἐχθροί του τὸν ἐσταύρωσαν, οἱ φίλοι του τὸν ἔθαψαν, τί ὅμως ἔκαμεν ὁ ἰσχυρὸς Θεός; ἐδ. 30. Πῶς ἦτο βέβαιος ὁ Παῦλος; ἐδ. 31.

Ποίαν αἰτίαν τοὺς δίδει διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἔλευσιν αὐτῶν; ἐδ. 32.

Ποῖον ψαλμὸν ἀναφέρει ἐν τῷ 33ῳ ἐδ.; Ἰδὲ Ψαλμ. β', 7. Ἑβρ. α', 5 κ.τ.λ.

Ποσάκις καὶ πότε εἶχεν ὁμολογήσει ὁ Πατὴρ ὅτι ὁ Ἰησοῦς

Χριστὸς ἦτο ὁ υἱός του; Ματθ. γ', 17. ιζ', 5. Ἰδὲ καὶ Λουκ. α', 35. Ἰωάνν. α', 32—34.

Ποῖα χωρία ἀναφέρονται ἐν ἐδ. 34ῳ; Ἰδὲ Ψαλμ. πθ', 28. Ἡσαΐ. νε', 3. Β' Σαμ. ζ', 13. 16.

Ποῖα δὲ ἐν τῷ 35ῳ ἐδ.; Ψαλ. ιστ', 10.

Πῶς ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ Δαβὶδ δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν προφητείαν ταύτην; ἐδ. 36. Ὁ Χριστὸς ὅμως πῶς τὴν ἐξεπλήρωσεν; ἐδ. 37.

Ἐπὶ πόσας ἡμέρας ἦτο ὁ Χριστὸς εἰς τὸν τάφον;

Ποῖος ἄλλος ἀνέφερε τὸ ῥητὸν τοῦτο ὡς ἐκπεπληρωμένον μόνον ἐν τῷ Χριστῷ; β', 27. 31.

Τί ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ Παύλου τότε, καὶ εἰς ἡμᾶς τόρα; ἐδ. 38.

Εἰς τί συνίσταται ἡ ἀδυναμία τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως; ἐδ. 39.

» » » » δόξα » » » Χριστοῦ;

Τί ἔγραψεν ὁ Παῦλος ἀλλαχοῦ; Ῥωμ. γ', 20. η', 3. Γαλάτ. γ', 11.

Πῶς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ καλλίτερος ἀπὸ τὸν τοῦ ἀνθρώπου; Ἰδὲ Γαλάτ. ε', 4. Φιλιππ. γ', 9. Δύνανται τὰ ἔργα ἡμῶν νὰ μᾶς σώσωσιν;

Ὁποία ὅμως εἶναι ἡ ἄνευ ἔργων πίστις; Ἰάκ. β', 26.

Ποῖοι δικαιοῦνται διὰ τοῦ Χριστοῦ; ἐδ. 39. Πῶς δικαιοῦνται; Ῥωμ. ε', 1.

[Ὁ Μαρτῖνος Λούθηρος, ἀπελθὼν ποτε εἰς Ῥώμην, μετὰ νηστείας καὶ πολλὰς ἀσκήσεις ἤρχισε νὰ ἀναβαίνῃ τὴν λεγομένην ἁγίαν σκάλαν μὲ τὰ γόνατα, ὡς συνειθίζεται, ἐνῷ δὲ ἀνέβαινε μετὰ κόπων πολλῶν, λέγει ὅτι ἤκουσε φωνήν τινα λέγουσαν αὐτῷ τὸ (Ῥωμ. α', 17) «Ο ΔΕ ΔΙΚΑΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΖΗΣΕΙ ΕΚ ΠΙΣΤΕΩΣ», καὶ ἔκτοτε ἀφήσας τὰ ἄκαρπα ἔργα καὶ πιστεύσας, ἐκήρυττε μόνον τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ ὡς μέσον σωτηρίας].

Ποίαν σοβαρὰν ἀπειλὴν κάμνει ὁ Παῦλος ἐν ἐδ. 40;

Ἔχει δίκαιον ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ προειδοποιῇ τοὺς ἀκροατάς του περὶ τῆς μελλούσης ὀργῆς;

Ἀπὸ τί νὰ ἀποφεύγωσιν; Λουκ. γ', 7. Ῥωμ. α', 18.

Τίνων τοὺς λόγους ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἐν ἐδ. 41; Ἡσαΐ. κθ', 14. Ἀββακ. α', 5.

Τί συνέβη ἐνῷ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς συναγωγῆς; ἐδ. 42. Ποίους λόγους καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θέλουσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀκούωσι συνεχῶς;

[Ὁ Παῦλος εἶχε κηρύξει τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξεν ὡς τὸν μόνον Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἔδειξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σχέσιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὰς ἀνάγκας των, καὶ τοιοῦτον κήρυγμα ἤθελον νὰ ἀκούωσι πάλιν].

Ποῖοι ἠκολούθησάν τοὺς ἱεροκήρυκας; ἐδ. 43. Ποίαν συμβουλὴν τοὺς ἔδωκαν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας; Ἐὰν δὲν ἐμμένωμεν εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁποῖον θὰ ἦναι τὸ λυπηρὸν ἀποτέλεσμα;

Μάθημα Εἰκοστὸν Δεύτερον.

29/11 Δεκεμβρίου 1892. — Πράξ. ιγ', 44-ιδ',-7.

Ἡ τῶν Ἱεραποστόλων στροφὴ εἰς τὰ ἔθνη.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιγ', 44-ιδ', 7. Τρίτ. Ἰούδ. ά.
Τετ. Ῥωμ. ια'. Πέμ. Ἡσαΐ. μβ'.
Παρ. Ἡσαΐ. μθ'. Σάββ. Ματθ. ί, 1-20.
Κυρ. Ματθ. ι', 21—42.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 46—48.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 47.
«Σὲ ἔθεσα φῶς τῶν ἐθνῶν, διὰ νὰ ἦσαι πρὸς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς».

44 Τὸ δὲ ἐρχόμενον σάββατον σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις συνήχθη διὰ νὰ ἀκούσωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τὰ πλήθη ἐπλήσθησαν φθόνου καὶ ἠναντιοῦντο εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγόμενα, ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες.

46 Ὁ Παῦλος δὲ καὶ ὁ Βαρνάβας λαλοῦντες μετὰ παρρησίας, εἶπον· Εἰς σᾶς πρῶτον ἦτο ἀναγκαῖον νὰ λαληθῇ ὁ

λόγος τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπορρίπτετε αὐτόν, καὶ δὲν κρίνετε ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη·

47 Διότι οὕτω προςέταξεν ἡμᾶς ὁ Κύριος, λέγων· «Σὲ ἔθεσα φῶς τῶν ἐθνῶν, διὰ νὰ ἦσαι πρὸς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς».

48 Καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἀκούσαντες ἔχαιρον καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν ὡρισμένοι διὰ τὴν αἰώνιον ζωήν.

49 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διεδίδετο δι' ὅλου τοῦ τόπου.

50 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρεκίνησαν τὰς εὐλαβεῖς καὶ ἐπισήμους γυναῖκας, καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ διήγειραν διωγμὸν κατὰ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

51 Ἐκεῖνοι δέ, ἐκτινάξαντες τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἀπ' αὐτούς, ἦλθον εἰς τὸ Ἰκόνιον.

52 Καὶ οἱ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου.

ΚΕΦ. ιδ'

1 Ἐν δὲ τῷ Ἰκονίῳ, εἰςελθόντες ὁμοῦ εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, ἐλάλησαν οὕτως, ὥςτε ἐπίστευσε πολὺ πλῆθος Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων.

2 Ὅσοι δὲ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπείθοντο παρώξυναν καὶ διέστρεψαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνικῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3 Ἱκανὸν λοιπὸν καιρὸν διέτριψαν λαλοῦντες μετὰ παρρησίας περὶ τοῦ Κυρίου, ὅςτις ἐμαρτύρει εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἔδιδε νὰ γίνωνται σημεῖα καὶ τέρατα διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

4 Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως καὶ οἱ μὲν ἦσαν μετὰ τῶν Ἰουδαίων, οἱ δὲ μετὰ τῶν Ἀποστόλων.

5 *Καὶ ὅτε ὥρμησαν οἱ ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ὑβρίσωσι καὶ νὰ λιθοβολήσωσιν αὐτούς,*
6 *Ἐννοήσαντες, κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὰ περίχωρα.*
7 *Καὶ ἐκεῖ ἐκήρυττον τὸ Εὐαγγέλιον.*

Εἰςαγωγή.

Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ μαθήματος ἡμῶν (46 μ. Χ.) ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εὑρίσκονται, καθὼς ἐν τῷ παρελθόντι μαθήματι, εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας.

Μεταξὺ τοῦ γεγονότος τοῦ ἐδ. 43 καὶ τοῦ 44 ἐμεσολάβησε μία ἑβδομάς, καθ' ἣν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Ἀπόστολοι δὲν εἶχον δημόσιον κήρυγμα, ἀλλὰ συνομιλίαν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ μάλιστα ἡτοιμάζοντο μὲ προςευχὴν ὅπως κηρύξωσι τὸ δεύτερον Σάββατον κατὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ λαοῦ πρόςκλησιν.

Ἐλθόντος τοῦ Σαββάτου, οἱ Ἑβραῖοι, ἀντὶ νὰ χαρῶσιν, ἰδόντες τὰ πλήθη τῶν ἐθνικῶν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν τοῦ νὰ ἀκούσωσι τὴν ἀλήθειαν, ὠργίσθησαν σφόδρα, καθὼς τινες ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ὅταν ὁ Θεὸς φέρῃ φῶς καλλίτερον καὶ διαφορώτερον ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν.

Ὁ θυμὸς ὅμως τῶν Ἑβραίων καὶ ἡ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον ἐναντίωσις αὐτῶν ἔδωκε δικαίωμα εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ στραφῶσι πρὸς τὰ ἔθνη, καὶ νὰ ἀρχίσωσι τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ τελειώσῃ ἕως οὗ ὅλα τὰ ἔθνη ἔλθωσιν εἰς γνῶσιν καὶ φιλίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτήσεις.

Εἰς ποίαν πόλιν εὑρίσκοντο ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ σημερινοῦ μαθήματος ἡμῶν; Τί ἦτο τὸ ὑποκείμενον τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου τὸ πρῶτον Σάββατον; Ὅταν ἐτελείωσε τὸ κήρυγμα, ποίαν πρόςκλησιν τὸν ἔκαμαν τὰ ἔθνη;

ἐδ. 42. Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὸ τοῦ λαοῦ προςκλήσεως τῶν Ἀποστόλων; ἐδ. 44.

Δὲν εἶχον δίκαιον νὰ χαίρωσιν οἱ Ἑβραῖοι; Δὲν ἔχει πᾶς Χριστιανὸς δίκαιον νὰ χαίρῃ ὅταν ψυχαὶ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὸν Θεόν;

Τί ὅμως ἠσθάνθησαν οἱ Ἑβραῖοι; ἐδ. 45. Διατί;

[α') Πιθανὸν ἐζήλευσαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν κηρύκων. β') Δὲν ἤθελον τὰ ἔθνη νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν συναγωγήν των. γ') Οἱ Ἀπόστολοι ἔδωκαν ἄλλην ἔννοιαν εἰς τὰς Γραφὰς ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς. δ') Ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἀλήθεια χάνεται μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἡ ἰδέα αὐτῶν ἀνῃρεῖτο].

Πῶς ἔδειξαν τὴν ἐναντίωσιν αὐτῶν; ἐδ. 45. Ἡ πρᾶξις αὐτῶν δεικνύει ὅτι ἦσαν εὐσεβεῖς ὀπαδοὶ τοῦ Θεοῦ; Ἡ βλασφημία των τί δεικνύει; Τί εἶπεν ὁ Χριστός; Ματθ. ε', 33 κ.τ.λ.

Τί ἦτο τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ; Ἰούδ. α', 9.

Ὁποία εἶναι ἡ μετὰ παρρησίας ἀγγελία τῶν Ἀποστόλων εἰς τοὺς θυμωμένους καὶ βλασφημοῦντας Ἑβραίους; Ἐδ. 46.

Πῶς «ὁ θυμὸς τοῦ ἀνθρώπου» δοξάζει τὸν Θεόν; Ψαλμ. οστ', 10.

Διατί ἦσαν ἠναγκασμένοι οἱ Ἀπόστολοι νὰ κηρύττωσι πρῶτον εἰς τοὺς Ἑβραίους; Λουκ. κδ', 47. Ῥωμ. α', 16. Ποῖοι τοὺς ἔκριναν ἀναξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς; ἐδ. 46. Τίνος εἶναι τὸ σφάλμα ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἕως σήμερον πλανῶνται εἰς τὸ σκότος ἄνευ Χριστοῦ;

Ὁποῖον θὰ ἦναι τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν; Ῥωμ. ια', 15.

Ὁποῖον ῥητὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνέφερεν ὁ Παῦλος δικαιολογῶν τὴν πρᾶξίν του ταύτην; Ἐδ. 47. Ἠσαΐ. μϐ', 6. μθ', 6. Ἰδὲ καὶ Λουκ. β', 32.

Ἐδέχθησαν οἱ ἐθνικοὶ τὸν λόγον ὡς οἱ Ἑβραῖοι; Ἀλλὰ πῶς; ἐδ. 48.

Πόσοι ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν; Ἔκρυψαν τὴν ἀλήθειαν ἢ ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὴν μεταδίδωσιν εἰς ἄλλους; ἐδ. 49.

Ἔπαυσαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὸν θυμὸν αὐτῶν; ἐδ. 50. Ὠλιγώστευσεν ἢ ηὔξησεν ἡ ὀργή των; Τίνας παρεκίνησαν;

(Ὁ διάβολος εἶναι πολὺ ἔξυπνος καὶ πάντοτε προςπαθεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἐν μέρει καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Ἐὰν οἱ ἀγαθοὶ ἤθελον νὰ φεύγωσιν ἐντελῶς ἀπὸ τὸ κακόν, ἡ δύναμις τοῦ διαβόλου ταχέως θὰ ἔπαυεν).

Ὁποῖον ἦτο τὸ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα; ἐδ. 50.

Τί ἔκαμον οἱ Ἀπόστολοι; ἐδ. 51. Κατὰ ποίαν καὶ τίνος προςταγήν; Λουκ. ι', 10 — 11. Ἦλθον ὅμως μετέπειτα; ιδ', 21.

Ἔγειναν δειλοὶ οἱ μαθηταί; ἐδ. 52.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Ἰκονίῳ. Ἐδ. 1—7.

Πῶς ὀνομάζεται τὸ Ἰκόνιον σήμερον; Εἰς ποίους ἦλθον κατὰ πρῶτον ἐν Ἰκονίῳ οἱ Ἀπόστολοι; Ἐδ. 1. Διατί; Μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα; (Μακάριοι οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ ὁποῖοι οὕτω κηρύττουσι τὸ Εὐαγγέλιον ὥςτε πολλοὶ πιστεύουσιν).

Τί ἔκαμον ὅμως οἱ μὴ πιστεύοντες Ἰουδαῖοι; ἐδ. 2.

Διατί ὀνομάζονται οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοί; ἐδ. 2.

[Διότι α') Ἔχομεν ἕνα Πατέρα, τὸν Θεόν. β') Ἕνα ἀδελφὸν τὸν Χριστὸν καὶ οὕτως γ') εἴμεθα μέλη μιᾶς οἰκογενείας. δ') Ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος νὰ θεωρῆται πραγματικὸς ἀδελφός, ὅςτις εἶναι εἰλικρινὲς καὶ πιστὸν μέλος τῆς οἰκογενείας τῆς πίστεως].

Πόσον καιρὸν ἔμειναν; ἐδ. 3. [Πιθανὸν μερικοὺς μῆνας].

Τί ἐλάλησαν καὶ πῶς; Ποίαν μαρτυρίαν ἔδωκεν ὁ Θεὸς «εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ;» ἐδ. 3.

Συνεφώνησαν ὅλοι εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν; ἐδ. 4.

Ἦτο τὸ σφάλμα τῶν κηρυττόντων τὸν λόγον ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ διαβόλου;

Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστὸς διὰ τὰ κόμματα καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῶν; Ματθ. ι,' 34 κ.τ.λ.

Διατί δὲν συμφωνοῦσι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ πράττειν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ποῖον ὄλεθρον ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσωσιν; ἐδ. 5.

Οἱ νῦν ἐμποδίζοντες τὸ Εὐαγγέλιον ποίους ὁμοιάζουσιν;

Ἐννοήσαντες τὸν σκοπὸν ἐκείνων, τί ἔκαμον οἱ μαθηταί; ἐδ. 6. (Εὕρετε εἰς τὸν χάρτην τὰ μέρη τὰ ἀναφερόμενα ἐν ἐδ. 6ῳ). Τί ἔκαμον ἐκεῖ; ἐδ. 7. Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστός; Ματθ. ι', 23. Λοιπὸν ἠμπόδισαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν πρόοδον τοῦ Εὐαγγελίου;

Συμπεράσματα.

(Ἐδ. 50 καὶ 5). Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς λέγει· «Μᾶς διώκουσιν ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην; Δὲν δύνανται νὰ μᾶς διώξωσιν ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν οὐράνιον. Ἕως τότε ὁ διωγμὸς αὐτῶν εἶναι ὡς σταγὼν ὕδατος».

(Ἐδ. 46). Εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ νὰ ἀπορρίψῃ τις τὴν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον πρόσκλησιν.

(Ἐδ. 46). Μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀφίνουσι τὸν Θεόν, ἀφίνονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

(Ἐδ. 49). Ἐναντίωσις εἶναι πολλάκις μία αἰτία νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.

(Ἐδ. 4). Ὁ κόσμος εἶναι πάντοτε διῃρημένος ὡς πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον εἰς δύο τάξεις, εἰς πιστεύοντας καὶ εἰς μὴ πιστεύοντας. Μακάριοι ἐκεῖνοι, οἵτινες στέκονται εἰς τὴν τάξιν τῆς ἀληθείας.

Μάθημα Εἰκοστὸν Τρίτον.

6/18 Δεκεμβρίου 1892. — Πράξ. ιδ', 8-22.

Ἐργασία ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιδ'. Τρίτ. Ἰωάνν. γ', 1-21.
Τετ. Ἰωάνν. γ', 22-36. Πέμ. Β' Τιμόθ. ά.
Παρ. Β' Τιμ. β'. Σάββ. Ἠσαΐ. ξ'.
Κυρ. Ψαλμ. οβ'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 8—10.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
Ματθ. ιβ', 21.
«Καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ θέλουσιν ἐλπίσει τὰ ἔθνη».

8 Ἐν δὲ τοῖς Λύστροις ἐκάθητο ἀνήρ τις ἀδύνατος τοὺς πόδας, χωλὸς ὑπάρχων ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, ὅςτις ποτὲ δὲν εἶχε περιπατήσει.
9 Οὗτος ἤκουε τὸν Παῦλον λαλοῦντα· ὅςτις ἀτενίσας εἰς αὐτόν, καὶ ἰδὼν ὅτι ἔχει πίστιν διὰ νὰ σωθῇ,
10 Εἶπε μετὰ μεγάλης φωνῆς· Σηκώθητι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἐπήδα καὶ περιεπάτει.
11 Οἱ δὲ ὄχλοι, ἰδόντες τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Παῦλος, ὕψωσαν τὴν φωνὴν αὐτῶν, λέγοντες λυκαονιστί· Οἱ θεοί, ὁμοιωθέντες μὲ ἀνθρώπους, κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς.
12 Καὶ ὠνόμαζον τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία· τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λόγου.
13 Καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Διός, τοῦ ὄντος ἔμπροσθεν τῆς πόλεως αὐτῶν, ἔφερε ταύρους καὶ στέμματα εἰς τὰς πύλας μετὰ τοῦ ὄχλου, καὶ ἤθελε νὰ προςφέρῃ θυσίαν.
14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διέσχισαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄχλου, κράζοντες,
15 Καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί κάμνετε ταῦτα; καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἄνθρωποι ὁμοιοπαθεῖς μὲ σᾶς, κηρύττοντες πρὸς σᾶς

νὰ ἐπιστρέψητε ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὅςτις ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

16 Ὅςτις ἐν ταῖς παρελθούσαις γενεαῖς ἀφῆκε πάντα τὰ ἔθνη νὰ περιπατῶσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν·

17 Καίτοι δὲν ἀφῆκεν ἀμαρτύρητον ἑαυτόν, ἀγαθοποιῶν, δίδων εἰς ἡμᾶς οὐρανόθεν βροχὰς καὶ καιροὺς καρποφόρους, γεμίζων τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν.

18 Καὶ ταῦτα λέγοντες, μόλις ἠμπόδισαν τοὺς ὄχλους ὥςτε νὰ μὴ προςφέρωσι θυσίαν εἰς αὐτούς.

19 Ἐν τούτῳ δὲ ἦλθον Ἰουδαῖοι ἐξ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου, καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους, καὶ λιθοβολήσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυραν ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες ὅτι ἀπέθανεν.

20 Ὅτε δὲ περιεκύκλωσαν αὐτὸν οἱ μαθηταί, σηκωθεὶς εἰςῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Βαρνάβα εἰς Δέρβην.

21 Καὶ ἀφοῦ ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ καὶ ἐμαθήτευσαν ἱκανούς, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν,

22 Ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, προτρέποντες νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν πίστιν, καὶ διδάσκοντες ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων πρέπει νὰ εἰςέλθωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Εἰςαγωγή.

Εἰς τὸ παρελθόν μας μάθημα ἀνεφέρθησαν ἡ λυπηρὰ πρᾶξις τῶν Ἑβραίων· ἡ πρὸς τὰ ἔθνη στροφὴ τῶν Ἀποστόλων· τὰ ἐπακόλουθα τοῦ κηρύγματος αὐτῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ Ἰκονίῳ καὶ ἡ εἴςοδος τοῦ Εὐαγγελίου εἰς Λύστραν καὶ Δέρβην.

Πιθανὸν δὲν ὑπῆρχε συναγωγὴ ἐν Λύστροις, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἤρχισαν τὸ κήρυγμα αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Διότι παρετηρήσαμεν ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη ἀπήρχοντο πρῶτον εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων καὶ προςεπάθουν νὰ δώσωσι τὴν καλὴν ἀγγελίαν εἰς τὰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ, ἐνῷ ἐν τῷ παρόντι μαθήματι οὐδὲν ἀναγινώσκομεν περὶ συναγωγῆς.

Τὸ ἐν Λύστροις θαῦμα. ἐδ. 8—10.

Τίς εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν τοῦ Παύλου ἐν Λύστροις; ἐδ. 8.

Ὁποία ἦτο ἡ λυπηρά του κατάστασις; ἐπὶ πόσον καιρόν;

Ποίαν προςοχὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Παῦλον; Τί παρετήρησεν εἰς αὐτὸν ὁ Παῦλος; ἐδ. 9. Ποίαν προςταγὴν τῷ ἔδωκεν ὁ Παῦλος; καὶ μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα; ἐδ. 10.

Πότε ἔκαμεν ὁ Χριστός, πότε ὁ Πέτρος ὅμοια θαύματα;

Οἱ ἱεροκήρυκες ὑπολαμβανόμενοι ὡς θεοί. ἐδ. 11—13.

Πῶς ἐθεώρησαν οἱ ὄχλοι τὸ γεγονός; Ποῖα ὀνόματα ἔδωκαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους; Τί ἤρχισαν νὰ κάμνωσιν οἱ ὄχλοι;

[Ὁ Ὀβίδιος, λατῖνος ποιητής, διηγεῖται παράδοσίν τινα ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἑρμῆς εἶχον ἔλθει ποτὲ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὡς ἐπαῖται, τοὺς ὁποίους ὅλοι ἐδίωξαν· δύο δὲ πτωχοὶ μόνον τοὺς ἐδέχθησαν εἰς τὴν καλύβην αὐτῶν. Κατόπιν δὲ ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσε τὴν πτωχὴν καλύβην εἰς ὡραῖον ναόν. Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ πίστις τῶν ἀγνοούντων λαῶν].

Διδαχὴ περὶ ἀληθοῦς λατρείας. ἐδ. 14—18.

[Πιθανὸν οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἐνόησαν ἐξ ἀρχῆς, ἐπειδὴ οἱ ὄχλοι λυκαονιστὶ ἐξέφραζον τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶν].

Ἀκούσαντες καὶ ἐννοήσαντες τὸ πρᾶγμα, τί ἔκαμαν οἱ Ἀπόστολοι;

Μὲ ποίους λόγους ἠμπόδισαν τὴν πρὸς αὐτοὺς λατρείαν τῶν ὄχλων;

Δὲν εὐχαριστοῦνταί τινες, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἐπαινῶσι καὶ ἐν

μέρει τοὺς προςκυνῶσιν; Ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τὸν κόσμον, ἐὰν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐδέχοντο τὴν λατρείαν αὐτῶν;

Τί εἶναι τὸ καλλίτερον, νὰ ὁδηγῶμεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἡμᾶς αὐτούς, ἢ εἰς τὸν Θεόν; Διατί; Ὁποῖον παράδειγμα ἔχομεν ἀπὸ τὸν Βαπτιστήν; Ἰωάνν. γ', 27—30.

Ἡ προσκύνησις τῶν ματαίων πραγμάτων τοῦ κόσμου ὁποῖα ἀποτελέσματα φέρει;

Φθάνει διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ λατρεύῃ ἄλλον, ἢ σοφὸν ἢ μέγαν ἄνθρωπον;

[Εἶναι τὸ καθῆκον τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ νὰ λατρεύωσι τὸν ζῶντα Θεόν, ἵνα εἰςέλθωσιν εἰς γνῶσιν καὶ ἁρμονίαν μὲ τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα. Α' Ἰωάνν. γ', 2—3].

Πῶς ὁ Θεὸς εἶχεν ἀφήσει τὰ ἔθνη; ἐδ. 16. Ὁποίαν ὅμως μαρτυρίαν ἔδιδεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους; ἐδ. 17. Τί γράφει ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους; Ῥωμ. α', 19—20.

Ὁποῖα πράγματα περὶ τοῦ Θεοῦ δυνάμεθα νὰ μανθάνωμεν ἀπὸ τὴν φύσιν; Τί λέγει ὁ Ψαλμὸς ιθ';

Ὁ λιθοβολήσας τὸν Στέφανον λιθοβολούμενος. ἐδ. 19—22.

Ὁποῖον ζῆλον πρὸς τὸ κακὸν δεικνύουσιν ἔτι οἱ Ἰουδαῖοι; ἐδ. 19.

Ἤλλαξαν τότε οἱ ὄχλοι τοὺς τρόπους αὐτῶν πρὸς τοὺς ἱεροκήρυκας;

Οἱ ζητοῦντες τὸν ἔπαινον τοῦ κόσμου ζητοῦσιν ἀβέβαιον πρᾶγμα.

Ὁ ὄχλος προςφέρει ἄλλοτε στέφανον καὶ ἄλλοτε λίθους, κατὰ τὴν περίστασιν· μίαν ἡμέραν κράζουσιν· Ὡσαννά! ἄλλην ἡμέραν· Σταύρωσον αὐτόν!

Τί ἐνόμισαν αὐτοὶ περὶ τοῦ Παύλου; ἐδ. 19. Ὁποία χαρὰ ὅμως περιέμενε τοὺς περικυκλώσαντας αὐτὸν μαθητάς; ἐδ. 20.

Τίς εἶναι πιθανὸν ὅτι ἦτο μεταξὺ αὐτῶν; ιστ', 1.

Εἰς ποίαν πόλιν ἔρχονται τῇ ἐπαύριον; ἐδ. 21. Τί ἔκαμαν ἐκεῖ; καὶ μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα; ἐδ. 21.

Ἐπιστρέψαντες ποίας πόλεις πάλιν ἐπεσκέφθησαν;

Ποῖα ἦσαν τὰ ὑποκείμενα τῆς διδασκαλίας των πρὸς τοὺς ἐκεῖ

μαθητάς; ἐδ. 22. Εἶναι ὠφέλιμα καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα;

Τί εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστός; Ματθ. ι', 38. ιστ', 24. Ἰωάνν. ιστ', 33.

Τί σπουδαῖον ἔργον ἔκαμαν πρὶν φύγωσιν; ἐδ. 23.

Τί ἔγραψεν ἔπειτα ὁ Παῦλος εἴς τινα ἀπὸ Λύστρας; Β' Τιμ. γ', 12.

Εὕρετε εἰς τὸν χάρτην τὰ μέρη τῆς ὁδοιπορίας αὐτῶν ἕως Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας. ἐδ. 24—26.

Φθάσαντες εἰς Ἀντιόχειαν ὁποίας καλὰς ἀγγελίας εἶχον διὰ τοὺς ἐκεῖ ἀδελφούς; ἐδ. 27—28.

Μάθημα Εἰκοστὸν Τέταρτον.

13/25 Δεκεμβρίου 1892. — Πράξ. ιε', 12—29.

Ἡ πρώτη Ἀποστολικὴ Σύνοδος.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Πράξ. ιε', 1—11.
Τρίτ. Πράξ. ιε', 12—31.
Τετ. Γαλάτ. β', 1—16.
Πέμ. Γαλάτ. ε', 1—14, στ', 12—15.
Παρ. Α' Κορινθ. ι'. 23—33.
Σάββ. Ῥωμ. ιδ', 1—23.
Κυρ. Ῥωμ. ιε', 1—21.

Δ:' ἀποστήθισιν ἐδ. 8—11.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν ἐδ. 11.
«Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν ὅτι θέλομεν σωθῇ· καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐκεῖνοι».

12 Ἐσιώπησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, καὶ ἤκουον τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον ἐξιστοροῦντας ὅσα σημεῖα καὶ τέρατα ἔκαμεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

13 Καὶ ἀφοῦ αὐτοὶ ἐσιώπησαν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου·

14 Ὁ Συμεὼν ἐφανέρωσε τίνι τρόπῳ κατ' ἀρχὰς ὁ Θεὸς ἐπεσκέφθη τὰ ἔθνη, ὥςτε νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν λαὸν διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

15 Καὶ μὲ τοῦτο συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν
καθὼς εἶναι γεγραμμένον·
16 «Μετὰ ταῦτα θέλω ἐπιστρέψει καὶ θέλω ἀνοικοδομήσει
τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν· καὶ τὰ κατηδαφισμένα
αὐτῆς θέλω ἀνοικοδομήσει, καὶ θέλω ἀνορθώσει αὐτήν·
17 Διὰ νὰ ἐκζητήσωσι τὸν Κύριον οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἐπὶ τὰ ὁποῖα καλεῖται τὸ ὄνομά
μου, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα».
18 Ἀπ' αἰῶνος εἶναι γνωστὰ εἰς τὸν Θεὸν πάντα τὰ
ἔργα αὐτοῦ.
19 Ὅθεν ἐγὼ κρίνω νὰ μὴ παρενοχλῶμεν τοὺς ἀπὸ τῶν
ἐθνῶν ἐπιστρέφοντας εἰς τὸν Θεόν·
20 Ἀλλὰ νὰ γράφωμεν πρὸς αὐτοὺς νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ
τῶν μιασμάτων τῶν εἰδώλων, καὶ ἀπὸ τῆς πορνείας, καὶ τοῦ
πνικτοῦ, καὶ τοῦ αἵματος.
21 Διότι ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ γενεᾶς ἀρχαίας ἔχει ἐν πάσῃ
πόλει τοὺς κηρύττοντας αὐτὸν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, ἀναγινω-
σκόμενος κατὰ πᾶν σάββατον.
22 Τότε ἐφάνη εὔλογον εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς
πρεσβυτέρους μεθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐκλέξωσιν ἐξ αὐτῶν
ἄνδρας, καὶ νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀντιόχειαν μετὰ τοῦ Παύλου
καὶ Βαρνάβα, Ἰούδαν τὸν ἐπονομαζόμενον Βαρσαβᾶν, καὶ
Σίλαν, ἄνδρας προεστῶτας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν·
23 Καὶ ἔγραψαν διὰ χειρὸς αὐτῶν ταῦτα· Οἱ Ἀπόστολοι
καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοί, πρὸς τοὺς ἐξ ἐθνῶν ἀδελ-
φοὺς τοὺς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν,
χαίρειν.
24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες σᾶς
ἐτάραξαν μὲ λόγους, καὶ διαστρέφουσι τὰς ψυχάς σας, λέ-

γοντες νὰ περιτέμνησθε καὶ νὰ φυλάττητε τὸν νόμον, εἰς τοὺς
ὁποίους ὑμεῖς δὲν παρηγγείλαμεν τοῦτο·
25 Ἐφάνη εὔλογον εἰς ἡμᾶς συνελθόντας ὁμοθυμαδόν,
νὰ ἐκλέξωμεν ἄνδρας, καὶ νὰ πέμψωμεν πρὸς σᾶς μετὰ τῶν
ἀγαπητῶν ἡμῶν Βαρνάβα καὶ Παύλου,
26 Ἀνθρώπων, οἵτινες παρέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ
τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
27 Ἀπεστείλαμεν λοιπὸν τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Σίλαν,
διὰ νὰ σᾶς ἀπαγγείλωσι καὶ αὐτοὶ διὰ στόματος τὰ αὐτά.
28 Διότι ἐφάνη εὔλογον εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ εἰς
ἡμᾶς, νὰ μὴ ἐπιβάλλωμεν εἰς ἐσᾶς μηδὲν πλειότερον βάρος
ἐκτὸς τῶν ἀναγκαίων τούτων.
29 Νὰ ἀπέχητε ἀπὸ εἰδωλοθύτων, καὶ αἵματος, καὶ πνι-
κτοῦ, καὶ πορνείας· ἀπὸ τῶν ὁποίων φυλάττοντες ἑαυτούς,
θέλετε πράξει καλῶς. Ἔρρωσθε.

Εἰσαγωγή.

Ἡ χρονολογία τοῦ μαθήματος τούτου εἶναι πιθανὸν 50 μ. Χρ. Ἡ Ἀντιόχεια τῆς Συρίας ἀπέχει ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ 800 μίλια. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, ἐπιστρέψαντες εἰς Ἀντιόχειαν μετ' ἀπουσίαν δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, «ἀνήγγειλαν ὅσα ἔκαμεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξεν εἰς τὰ ἔθνη θύραν πίστεως». Χριστιανοί τινες, κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, ἤθελον νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τοὺς ἐξ ἐθνῶν ἀδελφοὺς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως. Ἡ ἔκστασις τοῦ Πέτρου (Πράξ. θ', 1—18), ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰ ἔθνη (Πράξ. ι', 44—48) καὶ ἡ ἀγγελία τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα περὶ τῆς προόδου τοῦ εὐαγγελικοῦ ἔργου μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ἔδειξεν αὐτοῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ δεχθῶσι τὰ ἀναγεγεννημένα ἔθνη ὡς Χριστιανοὺς ἀδελφούς. Ἀλλὰ μὲ τὰς ἑβραϊκὰς προλήψεις των, ἡ περιτομὴ καὶ αἱ ἄλλαι τελεταὶ τοῦ νόμου ἐφαίνοντο εἰς τοὺς ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοὺς ἀπαραίτητοι. Ὁ Παῦλος

καὶ ὁ Βαρνάβας ἐθεώρουν ἄχρηστον καὶ ὅλως ἄδικον τὸ νὰ ἐπιβάλλωσιν αὐτὸν τὸν ζυγὸν εἰς τοὺς νέους Χριστιανούς. Μετὰ πολλὴν ἀντίστασιν, ἀπεφασίσθη νὰ φέρωσι τὸ ζήτημα εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους ἐν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Παῦλος περιγράφει τὴν ἐπίσκεψίν του ταύτην, εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Γαλάτ. β', 1—10. Αὕτη ἦτο τρίτη ἐπίσκεψις εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

Προπαρασκευαστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ποία ἀφορμὴ ἐγέννησε τὴν ἀνάγκην τῆς συνόδου ταύτης; Πράξ. ιέ, 1.

Ποῖον ὄνομα δίδει ὁ Παῦλος εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐλθόντας Χριστιανούς; Γαλάτ. β', 4.

Ποῦ ἔλαβε χώραν ἡ σύνοδος; 2.

Ποῖοι ἐστάλησαν ὡς ἀντιπρόσωποι ἐξ Ἀντιοχείας; 2. Ἰδὲ καὶ Γαλάτ. β', 1. 3.

Περίγραψον τὸ ταξείδιόν των. 3.

Ποίαν ὑποδοχὴν ἔτυχον; 4.

Κατόπιν πολλῶν συζητήσεων τίς ἔδωκε τὸν ἐντελέστερον καὶ καταπειστικὸν λόγον; 6. 7.

Διηγήθητι τὸν λόγον του. 7—11.

Ἐρωτήσεις εἰς τὰ ἐδάφια τοῦ μαθήματος.

Ποίαν εἴδησιν ἔφερεν ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος; 12.

Ὁ ἐν τῷ ἐδ. 13 ἀναφερόμενος Ἰάκωβος ποῖος τῶν δύο καλουμένων Ἰακώβων τῶν Ἀποστόλων εἶναι; Ἰδὲ ιϐ', 2. Γαλάτ. α', 19.

Πῶς ἐθεωρεῖτο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἱερουσαλήμ; Γαλάτ. β', 9.

Τί παραπέμπει ἐκ τῶν τοῦ Συμεὼν (ἢ Πέτρου); 14.

Ποίαν ἀναφορὰν φέρει ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; 15—17. Παράβαλε Ἀμὼς θ', 11. 12.

Τίς ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἰακώβου; 19. 20.

Ἡ δευτέρα ἐντολὴ ἀπαγορεύει τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων. Αὕτη ἦτο ἁμαρτία, περὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἰουδαῖοι ἀδιαλείπτως ἐπε-

πλήττοντο ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν. Μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἡ πορνεία ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον.—Ἀπὸ Γεν. θ', 4. Λευϊτ. γ', 17. ιζ', 13. 14. Δεύτερον. ιϐ', 16. 23—25, καταλαμϐάνομεν τὴν ἀποστροφὴν ἣν οἱ Ἰουδαῖοι ᾐσθάνοντο διὰ τὸ αἷμα. Τὸ πνικτὸν ἐθεωρεῖτο ὡς περιέχον τὸ αἷμα ἐντὸς αὐτοῦ.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ πράγματα ταῦτα ἦσαν ἀπηγορευμένα εἰς τοὺς Ἰουδαίους; 21.

Ποία ἐπιστολὴ ἐστάλη εἰς Ἀντιόχειαν; 23—29.

Ἐκ μέρους τίνων ἐγράφη ἡ ἐπιστολή; 22.

Μὲ ποίους τὴν ἔστειλαν; 22.

Ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ ἑϐραϊκῇ ἐκκλησίᾳ ὁ Θεὸς ηὐχαριστεῖτο περισσότερον ἀπὸ τὰς θυσίας καὶ ἑορτὰς ἢ ἐζήτει δικαιοσύνην καὶ ἔλεος; Ἡσαΐ. α', 13—17.

Τί καλὸν διδασκόμεθα διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐρωτήσεως;

Ποῖον θεμελιῶδες στοιχεῖον τῆς ἀγάπης διδασκόμεθα ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς συνόδου;

Ἐνέδωκε τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὴν παραίτησιν κἀνενὸς οὐσιώδους πράγματος;

Πρέπει νὰ θυσιάζωμεν οὐσιώδη καὶ ἀναγκαιότατα πράγματα τῆς πίστεως διὰ τὴν κοσμικὴν φιλίαν;

Ἀλλὰ τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; Ἰδὲ Ῥωμ. ιδ', 21. Α' Κορινθ. η', 13. θ', 19—23.

Τί εἶναι τὸ μόνον ἀναγκαῖον; Γαλάτ. ε', 6. στ', 15.

Σπουδαῖός τις λόγος εἰς τὴν λατινικὴν ἔχει ὡς ἑξῆς:

In necessariis unitas;	Ἑνότης εἰς τὰ ἀπαραίτητα.
In dubiis libertas;	Ἐλευθερία εἰς ἀμφίβολα.
In omnibus caritas;	Ἀγάπη ἀληθὴς εἰς ἅπαντα.

Μάθημα Εἰκοστὸν Πέμπτον.

20 Δεκεμβρίου 1892 1 Ἰανουαρίου 1893.

Ἀναθεώρησις τῶν μαθημάτων τῶν παρελθόντων τριῶν μηνῶν.

Ὕμνος τῶν Χριστουγέννων.

Δόξα Θεῷ ἐν ὑψηλοῖς!
ἔψαλλον ἄγγελοι ἐξ οὐρανοῦ.
Δόξα Θεῷ! καὶ ἐπὶ γῆς,
ναί, ἐπὶ γῆς εὐδοκία παντοῦ·
Πόσον λαμπρὰ εἶν' αὐτὴ ἡ αὐγή.
Πόσον πλησίον μας οἱ οὐρανοί.
Ἦλθ' ὁ Χριστός! Πάντες ὁμοῦ
ψάλλωμεν νῦν τοὺς ἐπαίνους Αὐτοῦ.

2

Δόξα Θεῷ! Ἀπὸ βροτῶν
εἴθε εὐγνώμων ψαλμὸς ν' ἀκουσθῇ
ὕμνος χαρᾶς, ᾆσμα φαιδρὸν
καὶ Ἀλληλούϊα ἂς ἀντηχῇ·
εἴθ' ἐκ καρδίας ὑμνῶμεν ἡμεῖς
τ' ἄπειρον ἔλεος τοῦ Λυτρωτοῦ,
ὡς οἱ χοροὶ ἐν οὐρανοῖς·
Ἄξιος εἶν' ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ!

3

Ἔλα, Χριστέ, Σῶτερ ἡμῶν,
δὸς εἰς ἡμᾶς τὴν εἰρήνην σου νῦν·

τὸ πνεῦμα δός, δὸς σεαυτόν·
ἔλα καὶ πλούτισον πᾶσαν ψυχήν.
Πόσον ὑπέφερες ὑπὲρ ὑμῶν!
καταδρομήν, ἀτιμίαν, σταυρόν!
τόρα δὲ ζῇς, ἔνδοξος νῦν.
Δόξα σοι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Μάθημα Εἰκοστὸν Ἕκτον.

27/8 Ἰανουαρίου 1893. — Λουκ. β', 1-20.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμερ. Ἀναγν.
Δευ. Α' Ἰωάνν. γ'. Τρίτ. Ἠσαΐ. θ'.
Τετ. Λουκ. α', 1—38.
Πέμ. Λουκ. α', 39—80.
Παρ. Λουκ. β', 1—20. Σάββ. Ματθ. ά.
Κυρ. Ματθ. β'.

Δι' ἀποστήθισιν ἐδ. 11—14.
Τὸ χρυσοῦν ῥητὸν
ἐδ. 10.
«Ἰδού, εὐαγγελίζομαι εἰς σᾶς χαρὰν μεγάλην, ἥτις θέλει εἶσθαι εἰς πάντα τὸν λαόν».

1 Ἐν ἐκείναις δὲ ταῖς ἡμέραις ἐξῆλθε διάταγμα παρὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νὰ ἀπογραφθῇ πᾶσα ἡ οἰκουμένη.

2 Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ ἔγεινε πρώτη ὅτε ἡγεμόνευε τῆς Συρίας ὁ Κυρήνιος.

3 Καὶ ἤρχοντο πάντες νὰ ἀπογράφωνται, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν.

4 Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ τῆς πόλεως Ναζαρέτ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαβίδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεέμ (ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ἐκ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατριᾶς τοῦ Δαβίδ),

5 *Διὰ νὰ ἀπογραφθῇ μετὰ τῆς Μαριὰμ τῆς ἠρραβωνισμέ-*
νης μὲ αὐτὸν εἰς γυναῖκα, ἥτις ἦτο ἔγκυος.
6 *Καὶ ἐνῷ ἦσαν ἐκεῖ, ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ νὰ*
γεννήσῃ·
7 *Καὶ ἐγέννησε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ*
ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ κατέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ·
διότι δὲν ἦτο τόπος δι' αὐτοὺς ἐν τῷ καταλύματι.
8 *Καὶ ποιμένες ἦσαν κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος διανυκτερεύον-*
τες ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ φυλάττοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ
τὸ ποίμνιον αὐτῶν.
9 *Καὶ ἰδού, ἄγγελος Κυρίου ἐξαίφνης ἐφάνη εἰς αὐτούς,*
καὶ δόξα Κυρίου ἔλαμψε περὶ αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον
μέγαν.
10 *Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ ἄγγελος· Μὴ φοβεῖσθε· διότι*
ἰδού, εὐαγγελίζομαι εἰς σᾶς χαρὰν μεγάλην, ἥτις θέλει
εἶσθαι εἰς πάντα τὸν λαόν.
11 *Διότι σήμερον ἐγεννήθη εἰς σᾶς ἐν πόλει Δαβὶδ σωτήρ,*
ὅςτις εἶναι Χριστὸς Κύριος.
12 *Καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον εἰς σᾶς· Θέλετε*
εὑρεῖ βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.
13 *Καὶ ἐξαίφνης μετὰ τοῦ ἀγγέλου ἐφάνη πλῆθος στρα-*
τιᾶς οὐρανίου, ὑμνούντων τὸν Θεόν, καὶ λεγόντων·
14 *Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀν-*
θρώποις εὐδοκία.
15 *Καὶ καθὼς οἱ ἄγγελοι ἀνεχώρησαν ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν*
οὐρανόν, οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Ἂς
ὑπάγωμεν λοιπὸν ἕως Βηθλεέμ, καὶ ἂς ἴδωμεν τὸ πρᾶγμα
τοῦτο τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἐφανέρωσεν εἰς ἡμᾶς.
16 *Καὶ ἦλθον μετὰ σπουδῆς, καὶ εὗρον τήν τε Μαριὰμ*
καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

17 Καὶ ἰδόντες, διεκήρυξαν τὸν λόγον τὸν λαληθέντα πρὸς αὐτοὺς περὶ τοῦ παιδίου τούτου.

18 Καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.

19 Ἡ δὲ Μαριὰμ ἐφύλαττε πάντας τοὺς λόγους τούτους, διαλογιζομένη περὶ αὐτῶν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

20 Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποιμένες, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεόν, διὰ πάντα ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθησαν πρὸς αὐτούς.

Εἰςαγωγή.

Ἑορτάζοντες τὰς διαφόρους ἑορτάς, εἶναι ὠφέλιμον νὰ ἐρωτῶμεν καὶ νὰ ἐξετάζωμεν τὰς αἰτίας τῶν ἑορτῶν τούτων. Παραδείγματος χάριν. Ἡ Κυριακὴ (δηλαδὴ «ἡμέρα Κυρίου») εἶναι ἀδιάκοπος ἐνθύμησις τῆς θριαμβευτικῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ τὴν ἑορτάζωμεν μὲ προσευχήν, ἵνα οἱ ἄνθρωποι ἀναστηθῶσιν ἐκ τῶν νεκρῶν ἔργων εἰς πνευματικὴν ζωὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ ἐνθύμησις τῆς ἐκχύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἂς τὴν ἑορτάζωμεν μὲ ἐγκάρδιον προσευχήν, ἵνα πέμπῃ ὁ Πατὴρ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸν Παράκλητον.

Τῶρα λοιπὸν ἦλθεν ἡ χαροποιὸς ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ καλῶς κάμνομεν σήμερον ἀναγινώσκοντες τὰ συμβάντα τῶν πρώτων Χριστουγέννων, καὶ ἐρωτῶντες τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὰς αἰτίας τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τῶν ἡμερῶν τούτων.

Ἐρωτήσεις.

Τί σημαίνει ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων; Διατί ἑορτάζουσι τὴν ἑορτὴν ταύτην τόσον πλῆθος ἀνθρώπων;

Πότε ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς; ἐδ. 1 καὶ 2.

Ὁ μὴν Αὔγουστος ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, τοῦ τότε αὐτοκράτορος τῆς Ῥώμης.

Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἦτο λίαν εὔκαιρος. Ἦτο καιρὸς παγκοσμίου εἰρήνης, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁδοιπορίαι ἦσαν εὔκολοι. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἐξουσίαζεν ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον· ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο κοινὸν μέσον συνεννοήσεως πανταχοῦ, καὶ ἡ διασκόρπισις τῶν Ἑβραίων εἶχε προετοιμάσει τὰ διάφορα μέρη διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ εὐαγγελίου). Ποῦ κατῴκουν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία; ἐδ. 4. Πότε ἐπέστρεψαν εἰς Ναζαρέτ; Ματθ. β', 23. Ἰδὲ καὶ Λουκ. δ', 16.

Τί ἐπώνυμον ἐνίοτε ἐδίδετο εἰς τὸν Χριστόν; Ἰωάνν. ιθ', 19.

Εἰς ποίαν πόλιν ἦλθον αὐτοί; ἐδ. 4—5. Διατί εἰς Βηθλεέμ; ἐδ. 4. Α' Σαμ. ιστ', 1—4.

Ὁποῖον συμβάν, ἄγνωστον μὲν εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ πλῆρες εὐλογιῶν διὰ τὸν κόσμον ἐγένετο; ἐδ. 6 — 7. Τί ἔγραψεν ὁ Ἠσαΐας; Ἠσαΐ. ζ', 14. Τί ἔγραψεν ἄλλος προφήτης διὰ τὴν Βηθλεέμ; Μιχ. έ, 2.

Ποίαν χρῆσιν τῆς προφητείας ταύτης ἔκαμαν οἱ Γραμματεῖς ἀφοῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός; Ματθ. β', 5—6.

Ποῦ κατέκλινεν ἡ μήτηρ του τὸν Κύριον τῆς δόξης; ἐδ. 7. Διατί; Ὑπάρχει τόπος δι' αὐτὸν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν σήμερον;

Εἰς ποίαν τάξιν ἀνθρώπων ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν χαροποιὸν ἀγγελίαν; ἐδ. 8. (Κατόπιν δὲ εἰς ποίους; Ματθ. β', 1 κτλ.). Διὰ τίνος μέσου; ἐδ. 9. Διατί ἐφοβήθησαν οἱ ποιμένες; Ποίαν αἰτίαν ἀφοβίας ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἄγγελος; ἐδ. 10. Ὁποία ἦτο ἡ ἀγγελία; ἐδ. 11—12. Ποῖοι συνώδευσαν τὸν ἄγγελον; ἐδ. 13 καὶ τίς ἦτο ὁ ὕμνος τῆς δοξολογίας αὐτῶν; ἐδ. 14.

Ὁποία λαμπρότης ἐφάνη εἰς τὸ στερέωμα, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Χριστός; Ὁποῖον σκότος, ὅταν ἔπνεε τὰ λοίσθια ἐπὶ τοῦ σταυροῦ; Ματθ. κζ', 45. Πῶς δεικνύουσιν οἱ ἄγγελοι τόρα τὴν χαρὰν αὐτῶν εἰς τὴν πρόοδον τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ; Λουκ. ιέ, 10.

Πῶς ἔδειξαν οἱ ποιμένες τὴν χαρὰν καὶ τὴν προθυμίαν αὐτῶν

εἰς τὸ νὰ ἴδωσι τὸν Μεσσίαν; ἐδ. 15. Ποίαν διαφορὰν αἰσθημάτων παρατηροῦμεν εἰς τὸν Ἡρώδην ἀκούσαντα περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ; (Ἡμερ. Ἀναγν. Κυρ.).

Εὗρον τὸ βρέφος οἱ ποιμένες κατὰ τὴν ἀγγελίαν; ἐδ. 16.

Ὁποῖα ἦσαν τὰ αἰσθήματα αὐτῶν; ἐδ. 20. Ἔκρυψαν τὴν χαράν των; ἐδ. 17.

Τί ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς ἀκούσαντας; ἐδ. 18.

Ὁποῖα ἦσαν τὰ αἰσθήματα τῆς Μαρίας; ἐδ. 19 καὶ 51.

Ποῦ ἦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὶν γεννηθῇ ἐν Βηθλεέμ; Ἰωάνν. ά, 1 κτλ.

Διατί ἦλθον εἰς τὸν κόσμον; Λουκ. ιθ', 10. Ἰωάνν. γ', 17.

Τίς ἐφανέρωσε τὸν Πατέρα; Ἰωάνν. ά, 18. Ποίαν ἀγγελίαν περὶ ἀγάπης ἔφερεν ὁ Χριστός; Ἰωάνν. γ', 16.

Διατί ἐγεννήθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον;

Διατί ἔλαβε τὴν φύσιν ἡμῶν; Ἑβρ. β', 16—17. Ἐὰν ἐφανεροῦτο ὡς πνεῦμα ἢ ὡς ἄγγελος, θὰ ἠδύνατο νὰ πάθῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ; ἐὰν ἐφανεροῦτο ὡς πνεῦμα ἢ ὡς ἄγγελος, θὰ ἠδύνατο νὰ πειρασθῇ ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καθὼς ἐπειράσθη; Ἠδύνατο νὰ μᾶς βοηθῇ, ὡς μᾶς βοηθεῖ τόρα, ἐὰν δὲν ἤθελε πειρασθῇ; Ἑβρ. β', 18. Ἀλλὰ τόρα πῶς εἶναι; Ἑβρ. δ', 15.

Πῶς δεικνύει ὁ Πατὴρ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην του στέλλων τὸν υἱόν; Α' Ἰωάνν. δ', 10.

Πῶς δεικνύει ὁ Υἱὸς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην του ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον; Β' Κορινθ. έ, 14.

Πῶς δεικνύει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην του φέρον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἁρμονίαν μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ; Ἰούδ. ά, 20 κτλ.

Συμπεράσματα.

Θεωροῦμεν τοὺς ποιμένας μὲν ὡς πτωχούς, τοὺς μάγους δὲ ὡς πλουσίους, ἀλλ' ἀπέναντι τῶν ἀγγέλων καὶ ὁ πλουσιώτατος εἶναι πτωχός. Ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία τῶν ἡγεμόνων τοῦ κόσμου τούτου

εἶναι οὐδὲν παραβαλλομένη μὲ τὴν δόξαν τὴν μέλλουσαν νὰ δοθῇ εἰς τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν καλὴν εὐκαιρίαν τῶν Χριστουγέννων μακάριοι θὰ ἤμεθα ἐὰν δεχθῶμεν τὸν Ἰησοῦν, ἐὰν ἀφήσωμεν τὸ βρέφος νὰ γεννηθῇ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

Ἦτο μικρὸν ἄγνωστον πρᾶγμα εἰς τὰ πλήθη τῶν Ῥωμαίων, Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων, ὅταν ἐγεννήθη τὸ βρέφος ἐν Βηθλεέμ, ἦτο συμβὰν πλῆρες ἀναριθμήτων καὶ πολυτίμων ἀποτελεσμάτων προςκαίρων τε καὶ αἰωνίων.

Μικρὸν πρᾶγμα ἴσως θεωρεῖται, ὅταν μικρόν τι βρέφος ἔρχηται εἰς μίαν οἰκογένειαν, ἀλλὰ δύναται νὰ ἦναι μέγα πρᾶγμα διὰ τὸν κόσμον. Ἂς δεχώμεθα τὰ παιδία ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ οὕτω πράττοντες θὰ δεχώμεθα τὸν ἴδιον Χριστὸν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ. Ματθ. ιή, 5.



ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.


ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ
πρὸς Μελέτην τῶν
Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ
(ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΣΑ)
ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛ.
ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ
ΓΑΛΑΤΙΑ
ΠΟΝΤΟΣ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ
ΑΣΙΑ
ΜΥΣΙΑ
ΒΙΘΥΝΙΑ
ΚΑΡΙΑ
ΠΙΣΙΔΙΑ
ΛΥΚΙΑ
ΚΙΛΙΚΙΑ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΑΙΓΥΠΤΟΣ
Μελίτη
Κυρήνη
Σαλμώνη
Κλαύδη
Καλοὶ Λιμένες
Θεσσαλονίκη
Βέροια
Ἀπολλωνία
Νεάπολις
Ἀνδριανούπολις
Νικομήδεια
Τρῳάς
Ἀδραμύττιον
Πέργαμον
Θυάτειρα
Σάρδεις
Φιλαδέλφεια
Σμύρνη
Ἀντιόχεια
Ἰκόνιον
Λύστρα
Δέρβη
Κολοσσαί
Λαοδίκεια
Μίλητος
Σάμος
Χίος
Πάτμος
Κνίδος
Πέργη
Ταρσὸς
Σελεύκεια
Κύπρος
Πάφος
Σαλαμὶς
Καισάρεια
Δαμασκὸς
Τύρος
Πτολεμαΐς
Σαμάρεια
Ἰερουσαλὴμ
Ἰορδάνης
Νεκρὰ Θάλ.
Ἀλεξάνδρεια
ΣΥΡΙΑ